

SEPTEMBER 1955 . 11e jaargang no. 1

onze eigen krant

INHOUD:

1 Israël -nu	5 Sir Alexander Fleming
2 Cyprus	6 Prijsvraag-wedstrijd
3 Elk jaar weer	7 Hersengymnastiek
4 Op het nippertje gered!	8 Vervolgverhaal: De trek- tocht van de V.V.V.-ers

E.S.

„Onze eigen krant“

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: „DRUKKERIJ DE VRIES“
DELFTZIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e Jaarg. No. 1 - Sept. '55

Israël-*Nu*

Wie van jullie wel eens naar de nieuwsberichten van de radio luistert, heeft de laatste tijd nogal vaak iets gehoord over moeilijkheden tussen Egypte en Israël.

Ook in de kranten komt de naam Israël nogal eens voor tegenwoordig.

Ja, Israël is sinds 1948 een zelfstandige staat. O.E.K. heeft wel eens vaker verteld, hoe die staat er gekomen is, maar voor de nieuwe lezers en lezeressen komt het verhaal hier nog eens.

Uit de Bijbel kennen jullie de geschiedenis van het oude Bondsvolk, dat door de Here hun God uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid werd. Kanaän, het land vloeiende van melk en honing, het Beloofde Land, werd hun eigendom.

Hun eigen schuld was het, dat ze uit dit land verdreven werden. Ze keerden God de rug toe en gingen de afgoden dienen. Als straf kwam toen de ballingschap, waaruit het volk van de tien stammen nooit is teruggekeerd. De ballingen van het twee-stammenrijk mochten onder koning Kores naar het land der vaderen terugkeren.

Jeruzalem en de tempel werden herbouwd en in die tempel riep de Zone Gods Zijn volk op, om Hem te erkennen als de Messias. Maar 't volk wilde niet, dat deze koning over

hen zou zijn. „Kruis Hem! Zijn bloed kome over ons en over onze kinde-

ren”, zo schreeuwden ze het uit voor Pilatus.

Jeruzalem en de tempel werden verwoest en de Joden werden verspreid over heel de wereld.

In de diaspora hebben ze 't vaak heel moeilijk gehad. Eén van de moeilijkste tijden voor hen was de tijd, toen Hitler een groot deel van Europa aan zich onderworpen had. Duizenden Joden zijn toen vermoord, alleen omdat ze Joden warén.

Geen wonder, dat het verlangen om een eigen land te hebben, een eigen volk te zijn, hoe langer hoe meer groeide. En in welk land zouden ze liever willen wonen dan in het oude Kanaän? Uit meer dan zestig landen kwamen ze, soms op wettige, maar ook vaak op onwettige wijze, zodat er nu al meer dan 2 miljoen mensen wonen.

Nee, dat ging niet zonder moeilijkheden. De Arabieren, die het land bewoonden, beschouwden die Joodse immigranten als indringers. En toen in 1948 de zelfstandige staat Israël werd uitgeroepen, verklaarden alle Arabische landen de nieuwe staat de oorlog. Egypte, Jordanië, Syrië, Irak, alle buurlanden probeerden met Israël korte metten te maken. Wat niemand verwacht had, gebeurde. Israël bleef al zijn vijanden de baas. Zij moesten de aftocht blazen. Maar de vijandschap bleef....

IJverig, je zou haast zeggen, fanatiek gingen de Joden aan 't werk om hun land tot welvaart te brengen. In 't Noorden lagen moerassen. Ze werden drooggelegd en in bouwland veranderd, al moesten ze 't ook, om zo te zeggen, met de wapens in de vuist verdedigen tegen Syrische aanvallen. Israël zette door. Het hield voet bij stuk.

In 't Zuiden was gebrek aan water. Daar lag het dorre Zuiderland, de woestijn Negeb. Ook dit moest veranderen in een landbouwgebied. 't Kwam in orde. Daar, waar eens Hagar en Ismaël bijna van dorst gestorven waren, ging de woestijn bloeien als een roos.

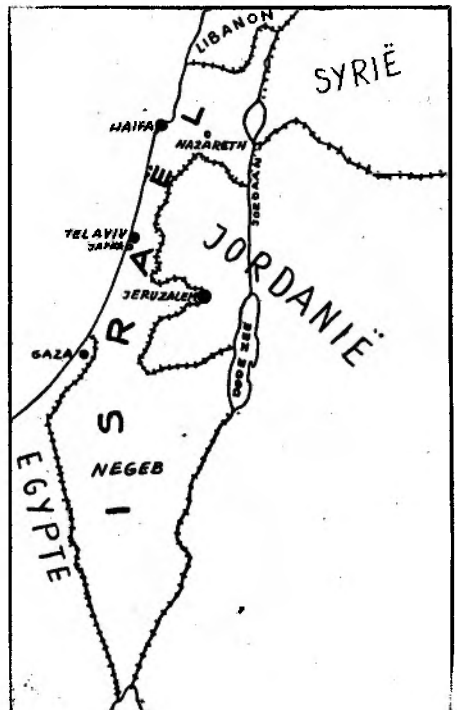
Hoe de Israëli's (zo noemt men de inwoners van Israël) dat voorelkaar gekregen hebben? Wel, ze hebben gezorgd, dat er water kwam. Dat water is rivierwater en zelfs wordt ook gezuiverd rioolwater gebruikt. Al dat water wordt door mid-

del van pompen en buizen naar de Negeb geperst. Die buizen hebben een doorsnee van $1\frac{1}{2}$ m. Elk stuk is 5 m. lang en het gedeelte van de leiding, dat al klaar is, bestaat uit meer dan 21.000 zulke stukken!

En nu moet je je voorstellen, dat er bij al dit werk ook nog heel veel tegenwerking is. Tegenwerking van de Zuiderbuurman, Egypte. Egypte wrokt nog altijd over zijn nederlaag tegen Israël. Er is nog geen definitief vredesverdrag, alleen zijn er voorlopige grenzen vastgesteld. Langs die voorlopige grenzen hebben zowel Egypte als Israël hun versterkingen en wachtposten.

Herhaaldelijk lezen we nu in de krant van incidenten, vooral in het gebied van Gaza, de vroegere Filistijnse stad. Soms ligt de schuld bij de Egyptenaren, soms bij Israël. 't Begin is vaak, dat patrouilles van de ene partij beschoten worden door de andere partij. Vooral de vorige maand liepen die kleine schietpartijen uit op kanongebulder. Er vielen doden en gewonden....

Nu is er in Palestina een bestandscommissie, die moet toezien op het nakomen van de wapenstilstand. Die

CYPRUS

„Toen vasten en baden zij, en legden hun de handen op en lieten hen gaan. Dezen dan, (d. w. z. Paulus en Barnabas), door de Heilige Geest uitgezonden, voeren vandaar naar Cyprus”.

Zo begint het verhaal van Paulus' eerste zendingsreis in Hand. 13.

Cyprus, een belangrijk eiland in het Oosten van de Middellandse Zee, is dus al vroeg met het Evangelie in kennis gekomen. Als je het bij aardrijkskunde nog niet geleerd had, had je bij de Bijbelse Geschiedenis waarschijnlijk al wel van Cyprus gehoord.

Op dat eiland wonen hoofdzakelijk Grieken, maar toch ook heel veel Turken. In totaal wonen er zo'n half miljoen mensen. Omdat het in

de buurt van Griekenland ligt en de bewoners meest Grieken zijn, zou je verwachten, dat het eiland aan Griekenland behoorde.

Toch is dat niet zo. 't Heeft wel lange tijd bij Griekenland behoord, maar ook Turkije heeft het in bezit gehad en de laatste tijden is Cyprus Engels gebied. Engeland heeft meer zulke steunpunten in de Middellandse Zee. Denk maar aan Gibraltar en

commissie heeft handen vol werk om uit te zoeken, bij wie de schuld ligt.

En ondanks alle vijandschap van rondom gaat Israël voort met werken.

Syrië, Jordanië en Irak hebben Egypte beloofd, dat ze in geval van nood mee zullen helpen in de strijd tegen Israël. En Israël verklaarde, het leven en bezit van zijn burgers met alle middelen te zullen beschermen.

De toestand lijkt dus soms erg gespannen, al is het tot dusver gelukkig nog niet weer tot een openlijke oorlog gekomen.

Alle spanning ten spijt gaat Israël door met zijn bevoeiingswerken in de Negeb. Men verbouwt in dat vroegere woestijngebied nu suikerbieten, katoen, mais en olienoten.

Water, al meer water. In Israël werd in 1953 niet minder dan 175.000 000 m³ water opgepompt. En nog steeds gaat men door. Hoe meer water, hoe meer landbouwproducten.

Wat is het jammer, dat dit vlijtige volk nog steeds afkerig is van het levende water, dat de Here Jezus wil geven.

„Wie gedronken zal hebben van

het water, dat ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten”.

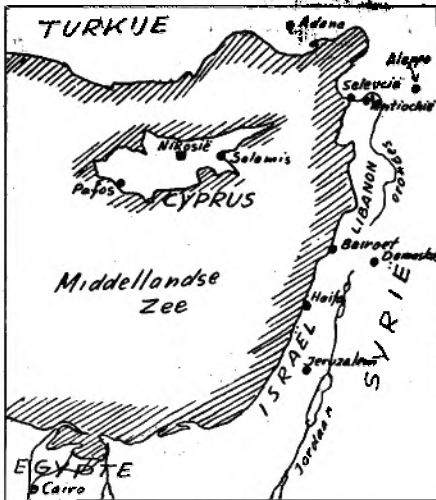
VRAGEN EN OPDRACHTEN:

1. Noteer de vreemde woorden en hun betekenis.
2. Welke landen liggen er rondom Israël?
3. Ken je andere namen voor het land Kanaän? Bijv. het heilige land, enz.
4. Wat betekenen de volgende uitdrukkingen:
de rug toekeren;
korte metten maken;
de aftocht blazen;
voet bij stuk houden?
5. De bewoners van Israël heten nu...
6. De woestijn in het Zuiden heet de....
7. Het gedeelte van de buisleiding daaraan, dat al klaar is, is wel... km. lang.
8. In die vroegere woestijn verbouwt men nu..., ..., ... en...
9. Tegen wie sprak de Here Jezus over levend water?
10. Plak de afbeeldingen tussen je aantekeningen.

Malta. De laatste tijd is er nogal wat rumoer om het eiland Cyprus.

Hoe dat zo komt? Wel, Griekenland vindt, dat het eiland nu lang genoeg onder Brits beheer is geweest

en dat het nu wel eens tijd wordt, dat de Cyprioten zelf beslissen van welk land ze onderdanen willen zijn. Het twijfelt er niet aan, of ze zullen dan voor Griekenland kiezen. Engeland zou dat misschien wel toestaan, als Cyprus niet zo belangrijk was voor de verdediging van het Oosten van de Middellandse Zee. De Engelse

vloot heeft er een prachtig steunpunt en de vliegtuigen, die van Cyprus opstijgen, kunnen in korte tijd heel wat landen bereiken. Nee, helemaal loslaten wil het Cyprus liever niet.

En Turkije zette al een heel grote mond op. Wat, Cyprus aan Griekenland? Geen sprake van! De Turken, die op het eiland wonen, zouden verdrukt worden, ze zouden geen leven meer hebben. Neen, nooit zou Turkije dulden, dat Cyprus bij Grieken-

land kwam.

Je zou dus kunnen zeggen, dat er drie honden vechten om een been!

De ministers van buitenlandse zaken van Engeland, Griekenland en Turkije hebben anderhalve week lang in Londen er over gepraat, hoe het nu moest.

Griekenland wilde een volksstemming, Engeland gaf heel veel toe, maar wilde de beschikking houden over de verdediging van het eiland en over nog een paar dingen. Maar Turkije bleef stijf op zijn standpunt staan: Cyprus in geen geval aan Griekenland.

Zo konden de ministers het niet eens worden en daarom is de conferentie maar opgeschort.

Intussen was de bevolking van

sommige steden in Turkije en Griekenland zo opgewonden geraakt, dat Turken Griekse gebouwen in Turkije in de as legden en omgekeerd gingen Turkse bezittingen in Griekenland in vlammen op. Vooral in de Griekse stad Saloniki en in de Turkse steden Istanboel (Constantinopel) en Izmir was het onrustig. Er vielen in Turkije zelfs enige honderden gewonden. Gelukkig doen beide regeringen wat ze kunnen, om te voorkomen, dat de volkswuede nog meer slachtoffers maakt.

VRAGEN EN OPDRACHTEN:

1. Lees het verhaal van Paulus' eerste zendingsreis in Hand. 13 en 14.
2. Teken eens een kaartje van die reis.
3. Cyprus heeft ongeveer.... inwoners.
4. De bewoners heten Cy....
5. Het behoort nu nog aan....
6. Er is onenigheid over Cyprus tussen....,...., en....
7. De meeste bewoners van Cyprus zijn...., maar er wonen ook veel....
8. Teken de vlaggen van Engeland, Griekenland en Turkije.

ELK JAAR WEER...

Er zijn onderwerpen die elk jaar, ongeveer op dezelfde tijd, in onze kranten zijn te lezen.

Dit keer noem ik er een tweetal. In de maand augustus de Unie-collecte. De maand september verhaalt de Prinsjesdag.

Over beiden wil ik jullie iets vertellen.

Eerst over de Unie-collecte.

De Unie-collecte doet ons denken aan de strijd voor de vrije school met de bijbel. Dat was geen strijd met het zwaard, maar een strijd met woord en pen..

Toen de Fransen in 1813 ons land verlieten, was het weer een vrij Nederland. Maar.... de geest van de revolutie was met de Fransen niet vertrokken.

Men was zeer „verstandig” geworden. De bijbel? Och, dat is een verouderd boek. Dat spreekt over zonde en genade. Over een zondig hart ook bij kinderen. Neen, dat is toch te **pessimistisch**. Als de kinderen maar een goed voorbeeld hebben, zullen ze verstandige en brave mensen worden. Bouw scholen, waarin het goede geleerd wordt, dan kunnen de gevangenissen later worden afgebroken. De bijbel was toen nog niet een verboden boek op school, maar heel veel onderwijzers lieten ze dicht. De boekjes „De brave Hendrik” en „De brave Maria” deden hun intrede.

Ouders, die vasthielden aan Gods Woord, konden met dit onderwijs niet tevreden zijn. Niet, omdat de kinderen slecht leerden rekenen of schrijven. Neen, dat was het niet. De ouders hadden bij de doop van hun kinderen beloofd, dat ze zouden onderwijzen en laten onderwijzen in 't evangelie. Luister maar eens goed, als er een kindje in de kerk wordt gedoopt. Nu ook beloven vaders en

moeders dat te zullen doen.

Op heel veel scholen gebeurde dit niet.

Wat nu? Zelf een school bouwen en onderwijzers benoemen, die de kinderen willen onderwijzen naar Gods Woord?

Ja, maar dat mag niet.

Toen hebben jaren lang Groen van

Mr. G. Groen van Prinsterer

Prinsterer, Dr. Kuyper, Jhr. De Savornin Lohman e.a. in schrijven en spreken, in de vergaderingszalen van het land gestreden voor de scholen met de bijbel. Zeer veel mensen vonden het bespottelijk. Groen van Prinsterer werd genoemd: „Een veldheer zonder leger”.

In 1842 besloot de regering, dat de scholen **neutraal** werden. De bijbel mocht niet meer op school worden gebruikt.

In 1848 kwam er een nieuwe grondwet, waarin stond, dat wie ander onderwijs wil dan de openbare school, dat mag doen, maar.... zelf alles

betalen ! Bovendien moeten de mensen, die de school met de bijbel willen, door hun belasting ook mee betalen voor de openbare school.

Toch kwamen ze er, de scholen met de bijbel. O, het moest uiterst zuinig. Armelijke schooltjes, propvol leerlingen. De meester van de school had het arm. De ouders konden niet meer betalen. Maar men was blij met deze school.

Toen kwam 1878. Minister Kappeyne maakte een wet, waarin gezegd werd, dat de schoolgebouwen veel en veel beter moesten worden ingericht. Voor de openbare scholen zorgde de regering. De „kleine luyden” konden echter niet meer geld opbrengen. De boog was al zo erg gespannen. Als deze wet werd aangenomen, hoe moesten ze dan hun scholen in stand houden ?

Onder aanvoering van Dr. Kuyper ontstond een geweldige actie, toen de Kamer stemde vóór de wet van Kappeyne. In het gehele land werd 'n bidstond gehouden voor de scholen.

Er was nog één weg : naar de Koning. In vijf dagen tijd tekenden 305.000 personen een smeekschrift aan de Koning voor het behoud van de scholen. Het **volkspetitionnement**.

Op 3 augustus 1878 werd dit smeekschrift op het paleis het Loo koning Willem III aangeboden. De oude Jhr. Elout v. Soeterwoude pleitte: „Plaats,

Dr. A. Kuyper

Sire, onder deze wet Uw koninklijke handtekening nooit”. Men hoopte... maar de wet werd getekend.

En toch... door het volkspetitionnement is een nieuwe geestdrift gevaren door de mensen van de scholen met de bijbel. Door het gehele land werd een collecte gehouden ; de Unie-collecte. Deze collecte was dringend nodig om de scholen te helpen, die het nu zoveel zwaarder hadden gekregen.

In de jaren die volgen is er veel geofferd door arm en rijk. 's Maandags inde de meester het schoolgeld, dat er moest komen. En in de Kamer streden Dr. Kuyper en De Savornin Lohman onvermoeid tegen 't onrechtvaardig lot van de scholen met de bijbel.

Langzamerhand is het beter geworden. De schoolbesturen kregen het **minimum** salaris voor hun onderwijzers. Later ontvingen ze gelden voor het bouwen van scholen. Eindelijk in 1920 kwam onder minister De Visser de gelijkstelling, d. w. z. voor de scholen met de bijbel wordt precies zoveel geld door de regering aan de schoolbesturen betaald, als de openbare scholen kosten.

Nu zijn in alle plaatsen van ons land de scholen met de bijbel. Veel mooie gebouwen, met royale lokalen, voorzien van een weelde van leermiddelen, zó dat het ouders, onder-

Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohman

wijzers en leerlingen een lust moet zijn om te leven. Nergens op de wereld vindt men het zo goed voor het bijzonder onderwijs.

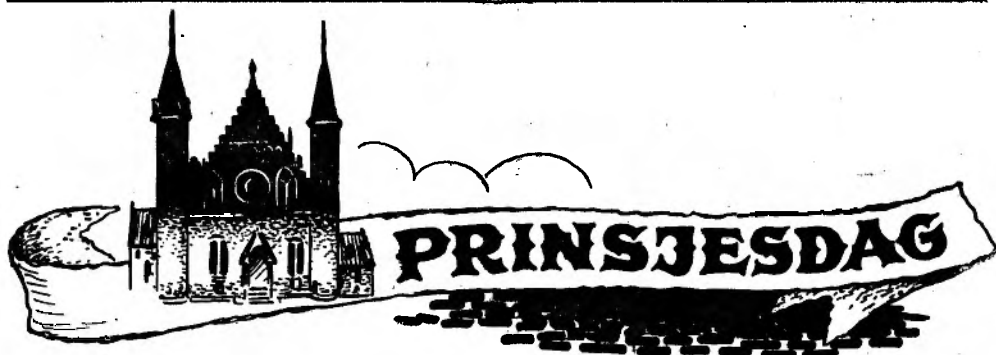
Weten jullie wat nu een groot gevaar is? Dat we het zo „gewoon” vinden! Zo „gewoon”, dat we gaan vergeten deze gave van God, waarmee we moeten werken en niet spelen.

Elk jaar, in de maand augustus (of ook wel later) wordt steeds nog de Unie-collecte gehouden, om te gedenken en om meerdere kosten te kunnen betalen.

OPGAVEN: De Unie-collecte.

1. Welke boekjes lazen, na de Franse tijd,

- de kinderen op school?
2. Waarom juist zulke boeken?
3. Wat beloven de ouders bij de doop van hun kinderen?
4. Noem eens drie mannen, die voor de vrijheid van de scholen met de bijbel hebben gestreden.
5. Wat gebeurde in 1842?
6. Wanneer werd het geven van bijzonder onderwijs vrij?
7. Wat wilde minister Kappeyne in 1878?
8. Waarom was dat zo erg?
9. Hoe heet het smeekschrift aan koning Willem III?
10. Hoe kwam men aan geld, toen de koning de wet toch tekende?
11. Wanneer en onder welke minister kwam de gelijkstelling?
12. Wat wil dat zeggen: de gelijkstelling?

In een vorig nummer van O.E.K. hebben we gelezen hoe ons land wordt geregeerd.

Ik herhaal even heel kort de hoofdzaak.

Koningin Juliana met haar ministers regeren het land. De ministers maken plannen voor de verschillende wetten. Ze gaan hiervoor eerst overleggen met de Tweede- en Eerste Kamer. Deze zijn door het volk van Nederland gekozen om voor ons allen te praten. Ze zijn dus: de Volksvertegenwoordiging. Beide Kamers heten ook de Staten-Generaal.

Elk jaar, op de derde Dinsdag in september, vergaderen de beide Kamers, de Staten-Generaal, in de Ridderzaal. Dan begint een nieuw werkjaar voor de regering en volksvertegenwoordiging. Precies zoals wij ook elk jaar met een nieuwe klas beginnen. Van zo'n nieuwe klas weet je nu al wel heel wat zaken, die je zult moeten leren.

Nu komt onze koningin naar die vergadering om er een werkprogramma voor te lezen: welke wetten men denkt te maken, welke plannen men heeft, enz.

Dat programma heet de Troonrede. Hiermede wordt de Staten-Generaal geopend. Deze dag heet: Prinsjesdag.

Het is een dag van blijdschap met pracht en praal. De koningin en prins Bernhard rijden dan in de gouden koets, van het paleis in Den Haag naar het Binnenhof. Duizenden mensen zijn op de been om het prachtige schouwspel van gouden koets en schitterende uniformen te zien. Er zijn er, die de gehele nacht te voren al op straat blijven om een mooi plekje te bemachtigen.

Als de koningin en prins het paleis verlaten barst het gejuich van de duizenden los. De muziek zet het Wilhelmus in. Elke minuut davert van het Malieveld een saluutschot. Naast de gouden koets lopen de la-

vervolg op pag. 10

Prijsvra

Hallo, jong

Het eerste jaargang komt strijd voor ju

Zoals je zie bloemen en

Nu mogen opzoeken.

De oplossing

no. 1 is e

no. 2 is e

enz.

Dan moet je voornaam (vol woonplaats d de te vermeld

Tenslotte: d

voor 12 Oct. h

Heer J. Bult Veenendaal.

Ik wens jullie

1

2

5

6

10

11

ag-wedstrijd!

ns en meisjes,
ammer van de nieuwe
met een aardige wed-
llie.
t staan er 5 vogels, 5
dieren op afgebeeld.
jullie de goede namen

g stuur je als volgt op:
en .....
en .....

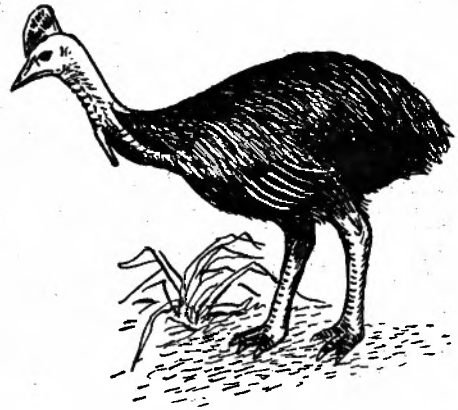
niet vergeten je naam,
uit) en volledig adres en
idelijk op de achterzij-
en.

e oplossingen moeten
nnen zijn bij de Weled.
uis. Rembrandtlaan 7

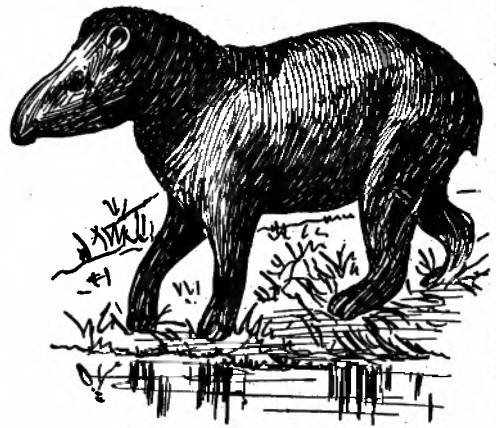
veel succes!

3

4

9

8

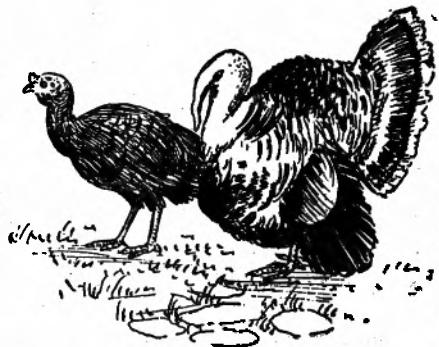
7

12

13

14

OP HET NIPPERTJE

I.

Het is oktober 1863.

Over de naakte hoogvlakten van Ethiopië, omringd door blauwe bergen, strijkt kil en koud de wind.

De onderdanen van de machtige Negus (keizer) Theodorus de Tweede, „de Koning der Koningen”, huiveren en beven.

Maar niet alleen van de kou trillen en sidderen zij. Nee, ze zijn bang. Doodsbang.

Hun meester is in een boosaardige bui. Hij voelt zich beledigd. Door Engeland.

En bij ondervinding weet men, dat, als de Negus kwaad is, hij zijn boosheid luchten moet. Dan wordt de grote keizer een brullende, briesende leeuw, die verscheurt en verpletterd en voor niets en niemand terug deinst.

Met driftige stappen loopt Theodorus voor zijn tent heen en weer.

Telkens als hij blijft staan en met zijn loerende, kwaadaardige ogen naar zijn mensen gluurt, verstomt op slag ieder gesprek. Het wordt doodstil. Dan slaat ieder, die in zijn nabijheid is, de angst om het hart.

Want elk ogenblik kan immers het bevel weerklinken, om iemand te

grijpen en te vermoorden.

Een blik, een enkel gebaar, kan de woesteling in woede doen uitbarsten. Men zou zich het liefst uit de voeten maken en wegkruipen achter de rotsen.

Zijn grote kavaleriesabel slingert wild aan zijn zij, de speer wordt als

keien. Langs de route is het een schitterend militair vertoon. Het is net een sprookje.

Op het Binnenhof klinken korte, scherpe bevelen. Stram staan de militairen in de houding met gepresenteerd geweer. Hun mooiste uniformen mogen vandaag aan. Alles ter eer van ons vorstenhuis.

In de Ridderzaal leest de koningin de Troonrede, die met een: „Leve de Koningin” wordt beantwoord.

Dit jaar valt de derde dinsdag in September op de 20ste. Dan verschijnt juist dit nummer. Ik kan dus nu niet vertellen, hoe Prinsjesdag is geweest.

Lezen jullie maar in de kranten, hoe alles is gegaan.

Je ziet dan ook wel grote koppen: De Troonrede. Bijna elke krant gaat dan haar mening zeggen over de Troonrede.

OPGAVEN: Prinsjesdag.

1. Ons land wordt geregeerd door ... en .....

De Staten-Generaal bestaat uit de..... en de .....

Ze is onze .....

Op de ..... in september is het .....

Dan spreekt onze koningin de..... uit in de .....

Op die dag rijdt de koningin in de ....

wandelstok neergezet. Bom-bom.

De zwarte vorst trekt het hoofd weer tussen de schouders, de kaak grimmig vooruit, zodat het dunne puntbaardje scherp naar voren steekt.

Nu zal de bom barsten.

Hij richt zich op, de „leeuw van Juda”, zoals zijn titel luidt.

Wie zal zijn prooi worden?

Zie, hij wenkt met zijn hand. De onderdanen moeten dichterbij komen. Ze gehoorzamen met knikkende knieën. Bevend staan ze voor de wrede tiran.

Dan... herademen de mensen.

O, het gaat goed! Het wordt een toespraak! Misschien — misschien valt het dit keer mee!

Daar begint de Negus:

„O, mijn kinderen! Luister! Ben ik niet de grote Negus, de afstamming van koning Salomo, de zoon van David?”

Fier kijkt de vorst in het rond. Met vaste blik.

Dan vervolgt hij: „Ik, de tegenwoordige keizer, zit op de troon van mijn vaders, van Abraham tot David en van David tot Fasil. En toen ik rust had gevonden en vrede voor mijn voet, heb ik een daad van vrede gedaan. Ik zond een brief aan de koningin van Engeland, Victoria. Aan haar die daar woont in het koude land, ver van hier. Ik schreef haar, maar, heb ik antwoord gekregen? O, ik ben ongelukkig, zeer ongelukkig!”

Plotseling buigt hij zich voorover en barst in tranen uit. En halfhullend gaat de Negus verder: „Ik wilde de koningin van Engeland behandelen als mijns gelijke en haar kostbare geschenken sturen. Heb ik niet een schat van goud en juwelen opgeslagen in mijn paleis? En buitendien wilde ik haar sturen: veertien prachtige paarden, het edelste ras, dat Ethiopië oplevert. Ik vroeg een vrijgeleide voor het geschenk, omdat het anders wel eens in handen van mijn doodsvijanden, de Egyptenaars, kon vallen. Maar deze koningin uit het verre, vreemde land, heeft mij geen antwoord gegeven. Zij wil zeker de Egyptenaren te vriend

houden!”

De keizer schuimbekt van woede.

„Maar nu zal ik me wreken op alle Engelsen. Zij zullen weten, dat de „Koning der Koningen” zich niet laat beledigen door een vrouw!”

Op dat ogenblik keert hij zich plotseling om. „Wat was dat voor een brief, die men mij zoëven bracht?”

Een van de ministers treedt naar voren. „Zending Stern wil u spreken, genadige heer, hij wenst afscheid te nemen, nu hij naar Engeland terug keert”.

Grimmig worden de ogen van Theodorus de Tweede. En hij barst los: „Doktor Stern, de Engelsman! Wat deed die schavuit hier? Wij kunnen kanonnen gebruiken, geen zendingen! Laat hem hier komen over twee uur. Eerst wil ik eten”.

Geleund tegen een paar rotsblokken wacht de zending met zijn bedienden op het antwoord van de keizer op zijn aanvraag voor een

audientie. Hij wist het: het is gevaagd de Negus nu te naderen. Maar als de gezant hem komt halen, staat hij onbevreesd op. Hij vertrouwt op zijn God.

„De grote keizer wil u zien. Kom mee!” Meteen keert de zwarte zich

om en stapt driftig weg.

Bedenktijd heeft de zendeling niet. Stern heft het hoofd op en stapt vastberaden weg, achter de **page** aan.

Als ze het kamp naderen, horen ze al uit de verte een vreselijk lawaai. De maaltijd is afgelopen. Er is veel rauw vlees verslonden en veel gedronken. Van alle kanten klinkt dronkemansgezang. Woeste kreten, ruzie, fel gelach en gelal vervullen de lucht.

In het midden van de troep, die zich langzamerhand verspreidt naar alle kanten, staat een grote tent. Daarin is een driehoekige opening, waarvan het doek weggeslagen is.

Opeens geeft een **ceremoniemeester** een wenk aan de omstanders en aller blikken gaan in de richting van de tent. Eerbiedig treedt de man terug.

Hoge bevelhebbers met schilden en lansens scharen zich naast de tentdeur. Aller plaats schijnt door een bepaalde **étiquette** vastgesteld te zijn.

Daar klinkt een hoornstoot. Dan nog een. De **heraut** kondigt de Negus aan.

En langzamerhand komt uit de donkere opening een man tevoorschijn van indrukwekkend voorkomen. Zijn gestalte is fier en krachtig. Hij heeft een breed voorhoofd en doordringende blik in zijn kleine ogen. Zijn gezicht is bijna zwart. Maar, zoals de meeste Abessiniërs, heeft hij een gebogen neus en een kin als een Jood. De kroesende haren zijn boven het voorhoofd en aan de slapen in drie grote vlechten samengebonden en hangen los op de schouders. Een witte haarband, met goud doorweven, geeft hem het voorkomen van „herder der volken”.

Er is weer een schuwe blik gekomen in de ogen van zijn onderdanen.

Met rustige stap gaat de Negus, de Abessinische keizer, naar voren en zet zich neer voor de tent op een rotsblok, waarop een kostbaar oosters tapijt is gelegd. Zijn voeten zijn bloot, een witte broek is strak om de benen gespannen, een mantel is los om beide schouders **gedrapeerd**, de sjama of **toga**, die hij alleen op beide schouders mag dragen.

De zendeling ziet, dat de vier grote leeuwen, die meestal als indrukwekkende wachters om de vorst heen liggen, nu niet bij hem zijn. Dat is tenminste alvast rustig. Maar als hij dichterbij komt, merkt hij tot zijn schrik, iets onheilspellends in de kleine met bloed doorlopen ogen van de Negus.

De metgezellen van Stern werpen zich eerbiedig op de grond. Theodorus neemt geen **notitie** van hen.

De zendeling maakt een diepe buiging.

„Kom naderbij!” snauwen een paar stemmen van hoge zwarte officieren uit het gevolg van de Negus.

De Engelsman is verontwaardigd over zo'n onbeschofte behandeling. Maar hij kiest de wijste weg en gehoorzaamt.

„Nog dichterbij!” brullen twee mannen hem toe. En weer doet Stern wat hem geboden wordt.

„Wat is je bedoeling? Wat wil je eigenlijk?” vraagt de keizer hem. Zijn stem is hees en ruw en het is te merken, dat hij te diep in het glaasje heeft gekeken.

De zendeling ziet hem vast aan.

„Ik heb de tent van Uwe majesteit bezocht om afscheid te nemen van U en U mijn eerbiedige hulde te brengen”.

En waar gaat de reis heen?”

Als Uwe Majesteit het goed vindt, naar Massoea aan de Rode zee en vandaar naar Engeland terug”.

„Wat deed je in Abessinië, wat had je er te maken? Wat heb je voor het leger gedaan?” snauwt de vorst.

Zending Stern richt zich in zijn volle lengte op. Zijn stem is ernstig en vast. „Mijn enig doel was, het evangelie van Jezus Christus te prediken aan Uw onderdanen, Majesteit. Anders niets”.

Een ontombare woede vlamt op in de ogen van de heerser. Dan schreeuwt hij hem toe: „Wat ik je vraag is dit: Kun je kanonnen voor me maken? Die heb ik nodig!”

„Neen, Sire”.

„Je liegt het”.

Knarsetandend wendt hij zich nu tot de dienaar van Cameron, die dicht

bij hem staat. „Wie ben jij en waar kom je vandaan?”

De man zinkt bijna door de grond van angst. Hij stamelt: „Mijn naam is Negoesh en afkomstig uit Tigreh”.

De Negus gromt: „En ben jij de dienaar van de blanke man?”

„Nee, Sire, ik ben in dienst van consul Cameron en ga naar Adoea om mijn familie te bezoeken”.

„Nee”, heeft de man gezegd. Dat woord brengt de keizer buiten zichzelf van woede. Hij rijst half omhoog en krijst: „Wát! lage hond, „durf jij „de koning der koningen” en „de heerser der heersers” tegen te spreken? — Geesél hem tot er geen adem meer in zijn lijf is”.

Dadelijk schieten drie, vier kerels toe. — „Daarginds die man ook en die...” Wild wijzen zijn vingers zo maar willekeurig iemand aan.

En zijn onderdanen doen hun werk.

Het duurt niet lang of de slappe lichamen van de slachtoffers worden weg gedragen. — Dood. —

Het hart van de zending staat bijna stil van ontzetting. Hij slaat even zijn hand voor de ogen. Dan, op hetzelfde ogenblik, is de keizer zelf op hem toegesprongen.

Een keizer? Nee, een woeste tijger is het. Zijn ogen rollen in zijn hoofd, schuim staat op zijn mond.

Een magere vuist grijpt de zending beet, een pistool flikkert voor zijn ogen, de hand beeft op de trekker. Het gezicht van het monster is nu vlak bij dat van Stern. De keizer ziet de schrik in de ogen van de blanke: Plotseling, met een ruk steekt hij het pistool weer in de gordel. „Grijp hem en maak hem dood”, is zijn bevel.

Dan ziet Stern een troep huilende, zwarte duivels op zich toespringen. Hij voelt hun klauwen op zijn lichaam. Een nevel komt voor zijn ogen en hij weet niets meer.

Felle slagen, die schokkend door zijn lichaam schijnen te gaan, doen hem een kwartier later bij komen.

Hij ligt met het hoofd half tegen een steen aan. Twee kerels zijn bezig met iets vast te klinken aan zijn

enkels. Met veel moeite richt hij zich half op en dan ziet hij, dat er brede, ijzeren boeien om zijn benen zijn gemaakt, met rammelende kettingen verbonden....

Hij leeft dus nog en is hier naar toe gesleept. Als de gevangene van de Negus, maar toch gered. Een wonder van God! Een gevoel van dank rijst op in zijn hart.

Gevangen maar in leven!

In het halfdonker ziet hij, dat hij niet alleen is, maar met een aantal inlanders opgesloten is in de rotsvesting. Dit zal dus Magdala zijn, waar hij zo vaak over gehoord heeft. De plaats, waar de keizer zijn gevangenen vasthoudt en ze willekeurig naar believen doot of bevrijdt.

Hij heeft er het leven afgebracht, maar is in de macht van de grootste tiran, die ooit een kroon droeg.

Is hij zoveel beter af, dan dat de keizer een kogel door hem heen had gejaagd? Hij weet het niet....

Maar wie God bewaart, is wel bewaard! De zending weet, dat Jezus ook voor hem is gestorven. En daarom kan hij de pijn en vernedering verdragen, in het geloof.

(Wordt vervolgd).

OPGAVEN:

1. Ethiopië ligt in het werelddeel . . . . De hoofdstad is . . . . Thans regeert er de negus . . . . Deze geschiedenis is ongeveer . . . . geleden. Toen regeerde negus . . . . De negus wordt ook genoemd . . . . of ook . . . . De keizer meent, dat hij een afstammeling is van . . . . De negus is zo kwaad, omdat . . . . Daardoor komt zending . . . . al op een gunstig/ongunstig ogenblik. De man, die de komst van de keizer aankondigt heet . . . ; de bediende, die een persoon geleidt heet

Sir Alexander Fleming

Toen God de wereld schiep, legde Hij duizenden verborgen krachten in Zijn volmaakt scheppingswerk neer.

Wat was het een gewaarwording toen Tubal Kain uit gloeiend ijzer vernuftige voorwerpen wist te maken. Wat is het iets overweldigends, dat wij voor een „kijkkastje” zittend, mensen op het andere einde van de wereld kunnen zien. Tussen de eerste en de laatst genoemde ontdekking liggen eeuwen en eeuwen. In die lange tijd van het bestaan der wereld zijn duizenden ontdekkingen gedaan. De ene dikwijls nog groter dan de andere. Echter... het zijn allemaal maar ontdekkingen. M. a. w. wat ontdekt werd, was in de schepping aanwezig. Wel verborgen; maar 't was er! God is de Schepper er van. En daarom mag iedere ontdekker evenzeer iedere „gebruiker”- er wel bij stilstaan, wie werkelijk de eer toekomt. De Schepper is toch meer dan de ontdekker!

Het is nu enkele maanden geleden, dat een man met een wereldnaam in Engeland overleed: Sir Alexander Fleming. Hij is, de man geweest, die voor het eerst penicilline ontdekte. De naam van dit geneesmiddel kennen jullie natuurlijk allemaal. Mis-

schien heb je zelf wel 'es een penicilline injectie gehad.

Alexander Fleming was een Schot van geboorte. Hij studeerde graag. Maar het geld voor een universitaire opleiding was er niet. Hij ging naar een kantoor. Toen kwam er -voor hem althans- een blijde dag. Hij kreeg een erfenisje, groot genoeg om er van medicijnen te gaan studeren. Wat een vreugde voor deze ijverige student. Hij was geen genie, maar wel een harde werker. Ook iemand, die -wat men noemt- logisch wist te redeneren.

Als militair arts werkte hij gedurende de eerste wereldoorlog in Frankrijk in een Brits hospitaal. Een onafgebroken stroom van gewonde soldaten kwam van het front. Dank zij het werk van Florence Nightingale -en zoveel anderen- werd sinds enkele tientallen jaren liefdevolle zorg aan de gewonden besteed bij en achter de linies. Beter geneesmiddelen, beter geslaagde operaties met hulp van de Roentgenstralen hygiënischer ingerichte hospitalen, alles hielp mee om jonge mensenlevens te redden. Maar schrikkelijk groot was nog het getal dergenen, die stierven. Vooral door **infectie**.

Ook Fleming zocht met grote ijver naar betere geneesmiddelen. Het gelukte hem echter niet....

Toen de oorlog voorbij was, werd hij in Londen professor en tegelijkertijd arts, aan een groot ziekenhuis. Hier kreeg hij gelegenheid om door te gaan met het onderzoek naar bacteriën. In 1922 ontdekte hij het **lysozynthine**, een middel, dat alleen tegen onschadelijke bacteriën te gebruiken is. Hij wilde verder. 't Ging hem juist om de schadelijke bacteriën.

Jaren daarna -'t was in 1928- had hij in zijn laboratorium, voor het open raam, een schaal staan, waarin

---

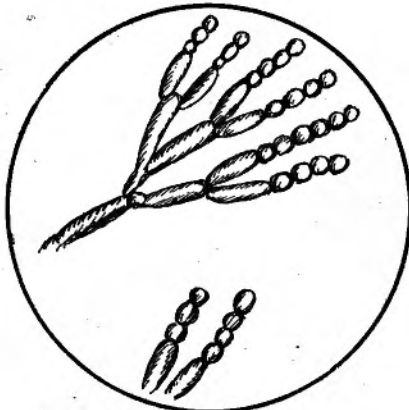
hier een ....; de man, die belast is met het regelen van alles is de ....; de regels waarnaar men zich aan het hof heeft te gedragen, heet de ....; de hovelingen dragen de toga ....., de negus..... De dienaar van Cameron wordt doodgeranseld, omdat hij... Zendeling Stern zijn enig doel was .... De negus wreekt zich op hem, omdat de zendeling een ....

2. Uitdrukkingen, die te vinden zijn in de les:

Voor: Een onderdrukker—Een d....
Erg bang worden—de schrik.... Nu komt het erge—de.... De ergste vijand—Een...
Vragen om de koningin te spreken—A....
vragen. Geen aandacht aan iemand schenken—Geen.... Dronken zijn—Te....

hij bacteriën kweekte. Toen hij binnenkwam stond hij een ogenblik teleurgesteld bij zijn bacteriën kweek. Die was n.l. bedorven, doordat er schimmelsporen naar binnen waren gewaaid. Hij gooide de schaal echter niet leeg, maar bekeek met steeds groeiende aandacht z'n kweek. De

PENICILLIUM

ontdekking was merkwaardig. De schimmel, die was komen binnenwaaien, heette **Penicillium**. Om de schimmelkolonie heen, waren geen bacteriën meer te vinden. En de **microscop** liet hem nog meer zien. De bacteriën vernietiging ging door. En nogal vrij snel ook! Dat verraste hem buitengewoon. Deze schimmel maakte dus een bacteriedodende stof. Dié stof, door de schimmelplant afgescheiden, moest hij hebben. En na inspannende onderzoekingen gelukte het hem inderdaad, deze stof te verzamelen.

Dat goede noemde hij penicilline. Toen kwam natuurlijk het verder **experimenteren**. Eerst op dieren, later op mensen. De resultaten waren goed, maar nog niet denderend. „Men” verwachtte van dit geneesmiddel dan ook niet veel bijzonders.

In de volgende jaren lag het verder onderzoek bijna geheel stil.

Tien jaar later gelukte het een andere, Engelse geleerde zuivere penicilline in poedervorm te **concentreren**.

Toen kwam de 2e wereldoorlog. Nu pas drong het tot de **medici** door

hoe groot de waarde van dit geneesmiddel was.

In Amerika werkten weldra enkele fabrieken op volle kracht aan de bereiding er van. Enorme hoeveelheden gingen naar de hospitalen achter het wijde front. Het gebruik van penicilline deed wonderen. Honderdduizenden levens, werden gered van een wisse dood.

En Fleming?

Tallose cadeaus en geldschenkingen van herstelde, dankbare patiënten hield hij niet voor zichzelf, maar gaf ze weg aan allerlei instellingen van liefdadigheid.

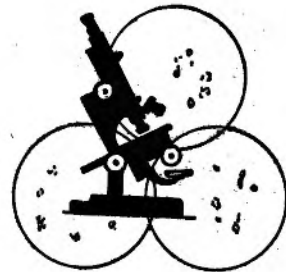
Van verschillende universiteiten ontving hij een eredoctoraat.

De Engelse regering verhief hem in de adelstand.

Fleming werd wel het hoogst geëerd, toen men hem de Nobelprijs voor geneeskunde toekende.

Maar... bij alle eer, die hem werd bewezen, bleef hij bescheiden en onbaatzuchtig....

Op 73 jarige leeftijd overleed deze grote geleerde plotseling aan een hartaanval.

OPGAVEN :

1. Je schrijft eerst alle moeilijke woorden, met de betekenis in je schrift? Dat is een goed begin.
2. Wat wordt met „kijkkastje” bedoeld? Het woord tele betekent..... Vul 'es in: telescoop is een .... telegraaf is een .... telefoon is een .... telegram is een ....
3. Vul 'es in: Willem Beukelszoon was de uitviader van .... Laurens Jansz. Koster van .... Antony Leeuwenhoeck van .... Alva Edison van .... Pierre en Madame Curie van .... Marconi van .... Fleming van .... Je mag het rijtje wel langer maken ook!
4. Zetten jullie het vrouwelijke woord er maar naast: keizer—.... czaar—... koning—.... hertog—.... graaf—... baron—.... markies—....

Hersengymnastiek

Het antwoord op het laatste 10-tal vragen :

131. In Zeeuws-Vlaanderen.
132. Vliegveld. 133. In Geneve. 134. Croydon. 135. vier. 136. Appelwijn, snaarinstrument. 137. zon, maan en sterren. 138. Bij Parijs. 139. 1602, 1621. 140. Zoutman in de 4e Engelse zeeoorlog van 1780-'84. Karel Doorman in de slag in de Javazee (2e wereldoorlog). M. H. Tromp o.a. in de 1e Engelse zeeoorlog 1652-'54.

***

Nu zijn er heel wat kinderen, die voor 't eerst O.E.K. onder ogen krijgen. 't Hindert niet welke rubriek je het eerst neemt! Ze zijn allemaal mooi!

Maar gymnastiek is natuurlijk het állermooist. Houdt je hersenen maar goed lenig.

Daar gaan we dan! Maar nou in de maat, anders wordt de....

Ik bedoel: houdt je aan de tijd! Iedere vraag 10 sec.!

1. Noem 'es 2 sprekende dieren uit de Bijbel.
2. Welke plaats ligt hoger: Jericho of Jeruzalem?
3. Wie maakte de Moorman het evangelie bekend?
4. Wie maakte voor Elia een logeer-kamertje?
5. Waar stond een tempel voor Diana?

6. Achab ken je? Wie was Agag?
7. En wie Achaz?
8. Wat is bagage? En wat gage?
9. Wist je dat de helft van twaalf zeven is?
10. Het Romeinse cijfer voor 1 is.... voor 10, voor 100, voor 1000?

Ons Werkhoekje

Dan geef ik jullie de goede namen vetgedrukt in het tiental zinnen uit het vorige nummer.

1. Als **er in** geblazen wordt, knapt die ballon **direct** (sering)
2. Die jongen is altijd een aangename **gast**. **Er** valt niets op hem aan te merken (aster)
3. Ik begrijp **eerlijk** gezegd van die opgave niets (peer)
4. Met jou is 't een **kruis**. **Besteed** toch es wat meer zorg aan je werk (kruisbes)
5. „'k Heb m'n lessen wel **ingestu-**deerd” zei Jan beledigd (Linge).
6. De jongens en meisjes liepen keurig in de **rij** naast elkaar. (Rijn).
7. **Aleid en** Agaath zijn gezworen vriendinnejes (Leiden).
8. Er zit veel **goud** aan die sieraden van Oma (Gouda).
9. Met een rammelende **bel** glerde de fietser de helling af (Belgie).
10. De firma Zwanepol **en** Co. brengt een nieuw artikel in de handel (Polen).

De trektocht van de V.V.V.'ers

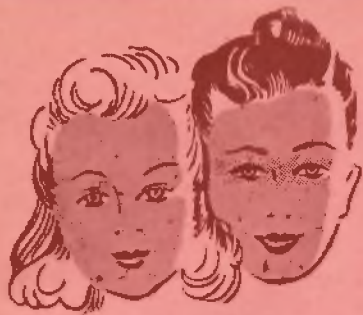
door Wim Broos

I. GROTE PLANNEN.

't Is half Mei en de voorjaarszon lacht vrolijk door de ruiten van de Prinses Marijkeschool. In de hoog-

ste klas is de taalles voorbij — nog drie kwartier, dan luidt de bel en zit de schooldag er weer op. De meisjes en jongens van bovenmeester

SEPTEMBER 1955 . 11e jaargang no. 1

onze eigen krant

INHOUD:

1 Israël -nu	5 Sir Alexander Fleming
2 Cyprus	6 Prijsvraag-wedstrijd
3 Elk jaar weer	7 Hersengymnastiek
4 Op het nippertje gered!	8 Vervolgverhaal: De trek- tocht van de V.V.V.-ers

K.S.

Mulder weten het al: volgens de rooster krijgen ze nu vanmiddag nog Aardrijkskunde en..... maar nee, mijnheer schijnt andere plannen te hebben.

„Aardrijkskunde hadden jullie gedacht hè?“, lacht hij ietwat geheimzinnig. „Nee, ditkeer niet. Of ja, toch wel 'n beetje. Maar we blijven vanmiddag eens dicht bij huis; 't is voldoende als jullie alleen de kaart van Nederland voor je neemt“.

Hé, wat vreemd. Nederland en zijn provincies hebben ze al lang gehad, Europa en de andere werelddelen ook bijna. Zouden ze misschien een repetitie krijgen? Wat 'n strop — niemand heeft er op gerekend!

Maar als mijnheer Mulder de benauwde gezichten van zijn leerlingen ziet, stelt hij hen gerust. „Nee, schrik maar niet, jongens, geen onverwachte repetitie hoor. 't Zal best meevallen“.

Dan gaat hij er gezellig bij zitten, boven op de voorste bank. „Zo,

schuif es wat opzij, Bert. Laten jullie de atlas nog maar even dicht en vertel me eerst eens hoe het met jullie vakantieplannen staat“.

Vacantieplannen? 't Blijft stil in 't lokaal. Buiten fluit een merel zijn hoogste lied, maar in de klas zegt niemand wal. Allemaal staren ze met verwonderde ogen naar mijnheer, die

met een tinteling van plezier achter zijn brilleglazen van de één naar de ander kijkt.

„Nou, zeg es wat. Jullie spelen allemaal stommetje! Hebben jullie al plannen voor de zomer? Wie gaat er met vader en moeder uit, wie gaat uit logeren of kamperen?“

Aarzelend komen dan de tongen los en 't blijkt dat nog maar weinigen weten hoe zij de vakantie zullen doorbrengen.

„Wel, luister dan eens goed. Over twee maanden gaan jullie bijna allemaal van school en ligt de klas dus uit elkaar. Maar nu heb ik een plannetje bedacht, en plannetje om in de vakantie nog één week samen te zijn. Wat zouden jullie er van denken om met elkaar een grote fietstocht te maken? Ik had gedacht een trektocht door Nederland, van de ene plaats naar de andere, een week lang. Hoe lijkt jullie dat?“

Plotseling klaren de gezichten op. Een trektocht door Nederland op de fiets? Nou, daar hebben ze natuurlijk allemaal zin in en Henk Schraven flapt er meteen uit: „Reuze, meneer! Ik ga mee!“ Van louter plezier geeft hij Dick, z'n buurman, een por in zijn ribben. „Zit niet zo suf te kijken jo! Of heb jij er soms geen zin in? Nou, ik wel! Schrijf mij maar op meneer!“

't Is ineens uit met de rust en de stilte. „Hoi, een trektocht“, klinkt het uit een paar meisjes monden. „Leuk zeg, een fietstocht met z'n allen“. En Hermien vraagt meteen of ze ook gaan kamperen.

„Nee, luister maar, dan zal ik jullie vertellen hoe ik 't gedacht had. 't Is natuurlijk maar een voorlopig plan, dat we altijd nog kunnen veranderen. Mijn bedoeling was om een week weg te gaan van Zaterdag tot Zaterdag bijvoorbeeld. En dan slapen we 's nachts in jeugdherbergen, dat zijn prettige en goedkope tehuizen voor de jeugd, die overal in Nederland en in 't buitenland te vinden zijn. We kunnen er ontbijten en 's avonds warm eten en krijgen nog een lunchpakket mee voor onderweg. Bekijken jullie nu de kaart van Nederland

maar eens, dan gaan we de tocht alvast op papier maken”.

Alle hoofden buigen zich aandachtig over de atlas. 'n Fijne aardrijkskunde-les vanmiddag! En gespannen luisteren zij naar het plan van meneer, die 's Zaterdag's morgens dwars over de Veluwe wil trekken naar Gorssel, dicht bij Deventer, waar een jeugdherberg staat. Daar blijven ze natuurlijk de Zondag over en Maandag zakken zij, via Arnhem en Nijmegen, af naar 't Zuiden om tegen de avond in Ubbergen te zijn. Dinsdag nog verder Zuidwaarts en wel naar Beegden bij Roermond in Midden-Limburg. Woensdag gaat de tocht dan naar Vught en Donderdag naar Chaam in West-Brabant, vlak aan de Belgische grens. Vrijdag naar Arkel bij Gorinchem, waar zo mogelijk nog het slot Loevestein bezichtigd wordt.

Dan is het al weer Zaterdag geworden en wacht nog de laatste ruk naar huis, naar hun Utrechtse dorp.

„Zo, dat is het”, zegt mijnheer.

„Hoe lijkt jullie zo'n tocht?”

Nou, dat hoeft hij niet te vragen. De hele klas is enthousiast over het plan en nu komen de vragen los.

Wanneer gaan ze en mag iedereen mee? En... wat kost het?

Dat laatste is natuurlijk erg belangrijk!

„Tja, wat kost het?” Mijnheer Mulder krabt zich eens achter 't oor.

„Kijk, precies kan ik het nog niet zeggen, maar dit is zeker: niet meer dan f 25,— voor de hele week, alles inbegrepen. Slapen, ontbijten en warm eten in de jeugdherbergen kost f 2,90 per dag. Reken jij nu eens gauw uit Douwe, hoeveel dat per week is”.

Rekenen is niet bepaald Douwe's sterkste kant en na lang nadenken, vergist hij zich dan ook prompt: „f 22,20 meneer”.

„Fout!”, joelt de hele klas, maar meesier heft bezwerend de vinger omhoog.

„Bijna goed, Douwe, 't scheelt maar vijf cent!”

„Nietes, een gulden!” klinkt het in koor.

„Nee, want Douwe is natuurlijk zo slim geweest om voor de laatste dag geen warme maaltijd te rekenen, dan eten we weer thuis. En zo'n warme prak in de jeugdherberg kost f 1,05, die we ons dus besparen kunnen. Met ruim f 22,— voor eten en slapen komen we dus een heel eind, maar er komen natuurlijk wel wat kosten bij. We moeten ons laten inschrijven bij de Nederlandse Jeugdherberg Centrale en dan willen we onderweg toch ook wel eens wat bekijken, waarvoor entreegeld betaald moet worden. Bovendien, als je zo'n hele dag op pad bent, lust je ook best eens een glas limonade of een ijsje, waar of niet?”

Instemmend geknik. Meester denkt ook overal aan!

„Ik ben zelfs bang dat we aan f 25,— nog wat te kort komen en toch wou ik niet hoger gaan. En daarom heb ik nog een plannetje: als jullie nu in de komende twee maanden eens flink je best deden met het verzamelen van oud papier, voden en lompen, dan verkopen we dat. Die rommel is weer aardig geld waard en wij krijgen daarmee een extraatje om fijn van uit te gaan.”

„En wanneer is het meneer?”, wil Mieke van Haren weten.

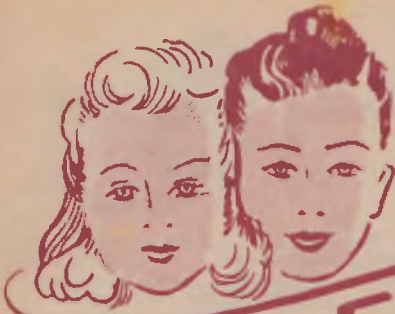
„Ik had gedacht de eerste volle week van de grote vacantie, dat wordt dus eind Juli. Maar ik wil wel zo gauw mogelijk weten wie er meegaat want als je met een groep in de jeugdherbergen komt, moet je dat vroegtijdig bespreken. Anders is het huis vol en grijpen we er naast”.

„Gaat u zelf ook mee?”, informeert Ab Dingemans.

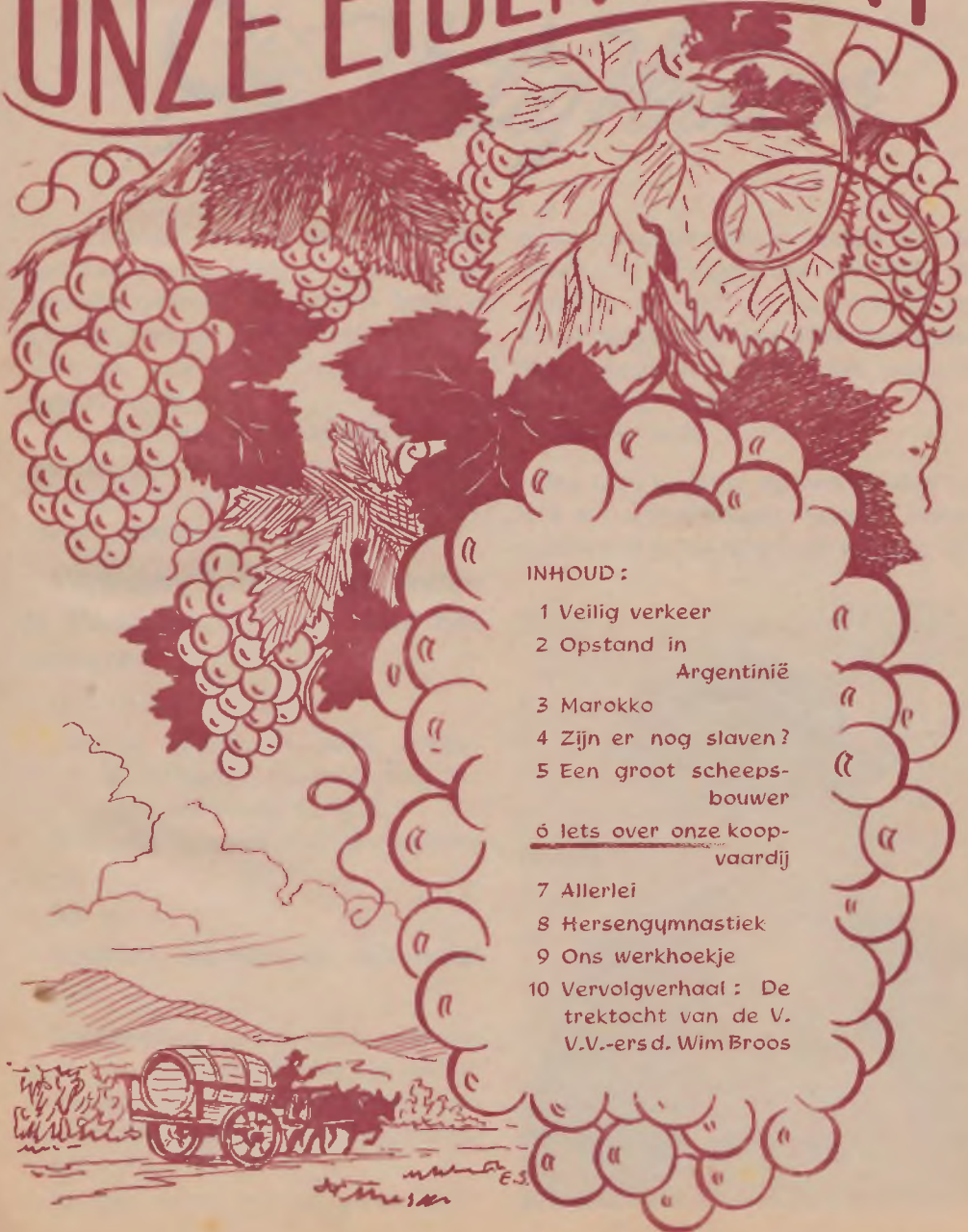
„Ja, volgens voorschrift moet een volwassene als leider meegaan, dat ben ik dus. En als de groep uit jongens en meisjes bestaat, ook een leidster. Wat zouden jullie er van denken als m'n vrouw dan van de partij is?”

De meisjes glunderen al. Leuk als mevrouw Mulder ook meegaat!

(wordt vervolgd)

ONZE EIGEN KRANT

INHOUD :

- 1 Veilig verkeer
- 2 Opstand in
Argentinië
- 3 Marokko
- 4 Zijn er nog slaven?
- 5 Een groot scheeps-
bouwer
- 6 Iets over onze koop-
vaardij
- 7 Allerlei
- 8 Hersengymnastiek
- 9 Ons werkhoekje
- 10 Vervolgverhaal : De
trektocht van de V.
V.V.-ers d. Wim Broos

"Onze eigen krant"

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e Jaarg. No. 2 - Oct. '55

Veilig Verkeer

De maand oktober staat in het teken van „Veilig Verkeer”. Onze hoogbejaarde prinses Wilhelmina heeft 'n ernstig beroep gedaan op heel het volk om mee te werken aan de veiligheid op straat.

Die koninklijke boodschap is ook gericht aan jullie. Voor jullie eigen veiligheid op straat en die van alle andere kinderen en grote mensen.

Verleden jaar 1500 doden in Nederland, alleen door het verkeer.

Ontzettend is dat.

Jongens en meisjes, jullie kennen de verkeersregels? Hoevelen van jullie hebben zelfs een diploma?

Wat een vingers zie ik omhoog gaan.

En nu.....

houden we ons er allemaal aan?

Nu moesten alle vingers omhoog gaan. — Om jezelf, om je kleine broertjes en zusjes, om vader en moeder, om oude en gebrekkige mensen.....

Ja, we wéten het zo goed. Maar

door onachtzaamheid, wildheid en speelsheid brengen we ons zelf en anderen zo dikwijls in gevaar. De krant vertelt het ons elke dag maar weer. Rouw en smart. Lege plaatsen in huis en school.

Had ik maar.....

Nu wijs ik jullie op een boodschap ook tot ons allemaal. Lees ze maar, samen met je onderwijzer in zond. 40.

Opstand in Argentinië

In ons Augustus-no. hebben jullie een artikel kunnen lezen over president Peron van Argentinië. Deze keer moeten we het nog eens over hem hebben, misschien wel voor 't laatst. Want 't is uit met zijn macht.

Negen jaar is hij onafgebroken aan het bewind geweest. Dat is voor een president van een Zuid-amerikaanse staat al een heel lange tijd. Want in dat werelddeel is het heel gewoon, dat een president, die men niet mag, door 'n revolutie om het leven wordt gebracht.

Peron regeerde als een dictator. Lange tijd nam het Argentijnse volk hiermee genoegen. Dat Peron het zo lang vol hield, kwam hoofdzakelijk hiervan, dat hij de Roomse kerk ontzag en veel deed om het lot van de arbeiders te verbeteren. Die arbeiders hadden vroeger een zwaar leven. De „hemdlozen” werden ze genoemd.

Langzamerhand probeerde Peron ook de baas te spelen over de Roomse kerk. Dit mislukte en gaf mee aanleiding tot de opstand, waarover jullie hebben kunnen lezen. Die opstand werd met behulp van het leger onderdrukt.

De rust is niet van lange duur ge-

weest. De vorige maand brak er opnieuw revolutie uit. 't Waren weer de militairen, die in opstand kwamen. 21 oorlogsschepen stoomden op naar de hoofdstad Buenos-Aires en dreigden de stad te zullen bombarderen, als Peron weigerde af te treden. Op verschillende plaatsen in het grote land werd verwoed gevochten. Zowel de regering als de opstandelingen beweerden, dat ze grote successen behaalden. Maar 't eind van 't liedje was, dat men de eisen van de opstandelingen inwilligde.

Peron moest een goed heenkomen zoeken. Hij vluchtte naar een Paraguëse kanonneerboot, die in de haven van Buenos-Aires lag. Na een paar dagen kreeg hij toestemming het land te verlaten. Met een kanonneerboot is hij naar Paraguay uitgeweken.

Wat er verder met hem gebeuren gaat, is nu nog niet bekend. 't Schijnt, dat de Paraguëse regering op deze ongenode gast niet bijster gesteld is.

Intussen werden er in Argentinië veel gevangenen vrijgelaten, die onder Peron's bewind waren gearresteerd. Onder hen waren ook veel militairen, die deelgenomen hadden aan de opstand van 2 maanden geleden.

De leider van de opstandelingen, generaal Lonardi, zal nu als president optreden. Het heet, dat er nu in Argentinië meer vrijheid zal komen, o.a. vrijheid van drukpers.

Tot nu toe bepaalden aanhangers van Peron wat er wel en wat er niet in de kranten mocht staan.

Zou het er voor de weinige protestanten in Argentinië beter op worden?

Toen Peron nog dik bevriend was met de Roomse Kerk, toonde hij zich voor de protestanten en de protestantse zending erg onverdraagzaam. Maar toen Peron met de Roomse Kerk in conflict kwam, kregen ze het wat gemakkelijker. 't Lijkt er nu ech-

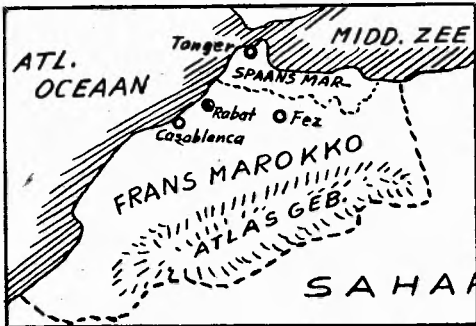

MAROKKO.

Marokko, dat is de Noord-Westhoek van Afrika.

't Bestaat eigenlijk uit drie delen: Frans-Marokko, Spaans-Marokko en Tanger, de havenstad tegenover Gibraltar. Tanger staat onder internationaal beheer.

Frans-Marokko is een **protectoraat** van Frankrijk. Dat wil zeggen, dat

Frankrijk de beschermer is van het gezag van de Sultan van Marokko, maar dat het inlands bestuur voor de Marokkanen is.

De Fransen hebben veel voor het land gedaan. Er werden grote bevoeiingswerken aangelegd, die woestijnen veranderde in vruchtbaar bouwland. Scholen en ziekenhuizen werden gebouwd, goede wegen aangelegd, veel woningen gebouwd enz.

Toch kunnen alle Marokkanen het niet met Frankrijk vinden. Er zijn ontevredenen, net als in zoveel landen, die de onafhankelijkheid willen en de vreemdelingen willen verdrijven. Ze kunnen het alléén wel af. De **nationalistische** partij stelt zich ten doel de Fransen te verdrijven.

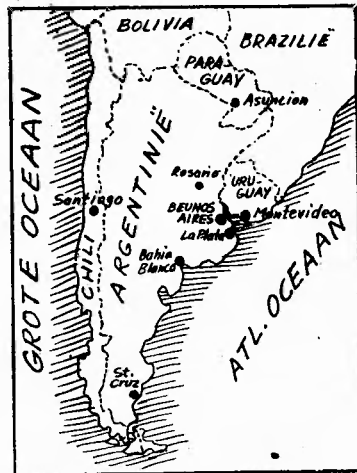
Nu wonen er in Marokko Berbes, Arabieren, Franse kolonisten en anderen. De Berbes zijn de oorspronkelijke bewoners en wonen in het bergland. De Arabieren zijn later gekomen en hebben de Mohammedaanse godsdienst in Marokko gebracht. Zij wonen vooral in de steden en in het laagland. De Berbers zijn in naam ook Mohammedanen, maar in wer-

ter op, dat het voor hen weer minder gemakkelijk zal worden, want nu Peron verdreven is, zal de macht van de Roomsen weer toenemen.

Daarom mogen we wel blijven bidden voor de gelovigen, die het moeilijk hebben, ook voor de christenen in Argentinië.

VRAGEN EN OPDRACHTEN

1. Teken het afgedrukte kaartje en kleur de afzonderlijke landen verschillend.
2. De verdreven president van Argentinië heet....
3. Weet je ook nog, of Argentinië onder zijn bewind armer of rijker is geworden?
4. De uitvoerproducten van Argentinië zijn..., ... en ...
5. De nieuwe president heet....

6. In Argentinië wonen (weinig-veel) protestanten.
7. Zoek de betekenis van de vreemde woorden op.

kelijkheid zijn ze nog heidenen.

Twee jaar geleden kwamen Fransgezinde Berbers in opstand tegen sultan Mohammed Ben Joessoef. Ze erkenden hem niet langer als hun geestelijk hoofd en ook niet langer als sultan. Ze rukten zelfs op met een leger woestijnruiters naar Rabat.

Sultan Ben Joessoef was natuurlijk anti-Fransgezind. Omdat er toch niets meer aan te doen was en om burgeroorlog te voorkomen, hebben de Fransen de sultan verbannen, eerst naar Corsica en later naar Madagascar. Een oom van de sultan, Ben Arafa, werd in zijn plaats benoemd. Hij was meer Fransgezind, maar een man van weinig betekenis.

Je begrijpt, dat de nationalistinnen dit niet voor zoete koek opnamen. Ze deden, wat ze konden, om de Fransen dwars te zitten. Vooral de Franse kolonisten moesten het ontgelden. Zo werden de moeilijkheden in Marokko langzamerhand groter. De Franse regering zat met de handen in het haar. De nationalistische Arabieren worden telkens opgehitst vanuit andere Arabische landen, zoals Egypte, dat via radio Cairo de haat tegen Frankrijk aanwakkert.

Op 20 Augustus was het twee jaar geleden, dat sultan Ben Joessoef werd afgezet. Op die dag is het in Marokko tot bloedige onlusten gekomen. Niet zozeer in de steden, daar zorgde een sterke Franse troepenmacht wel voor. Maar in 't binnenland sloegen de Berbers, die men juist voor Fransgezind hield, aan het plunderen en moorden. Geen blanke was veilig in de streken, waar de haat zo plotseling losbarstte. Dit zette kwaad bloed bij de Franse kolonisten. Zij sloegen terug.....

Op dit ogenblik zijn er nog hevige gevechten gaande. De nationalistinnen en Berbers beschikken over goede wapens (uit Egypte en Spaans-Marokko?) en hebben vechten geleerd in de laatste wereldoorlog, toen ze voor Frankrijk tegen de Duitsers vochten.

En wat doet Frankrijk om de rust te herstellen? Men wil beide partijen, dus de nationalistinnen en Franse Kolonisten te vriend houden. Om de

nationalistinnen te gerieven moet Ben Arafa afstand doen van de sultans-troon. Om de Franse kolonisten en om het Franse gezag kan men sultan Ben Joessoef niet weer op de troon zetten, maar hij mag toch vanuit Madagascar naar Frankrijk verhuizen. Dus helemaal geen sultan? Nee, voorlopig niet. Daarvoor in de plaats moet er een troonraad komen van 3 man. Over twee is men het wel eens nu ik dit schrijf, maar om de derde is weer heel wat geharrewar. De een is voor de nationalistinnen te Fransgezind, de ander voor de Franse kolonisten te nationalistisch.

Het einde van de moeilijkheden is nog niet te overzien. We zullen er nog wel meer van horen.

VRAGEN EN OPGAVEN :

1. Neem het kaartje van Marokko over.
2. In Marokko wonen ..., ... en ...
3. Wat is een protectoraat?
Zoek ook de betekenis op van de andere vreemde woorden.
4. Wat betekent:
voor zoete koek opnemen;
iemand dwars zitten;
met de handen in het haar zitten;
kwaad bloed zetten?
5. Twee jaar geleden werd sultan ... verbannen en opgevolgd door ... Nu moest ook de laatste afstand doen en nu komt er een .... raad.
6. Het doel van de nationalistinnen is ....

Vlag Frans Marokko
Raad met witte ster

ZIJN ER NOG

SLAVEN

In lang vervlogen tijden, bij de Egyptenaren, Babyloniërs, Grieken en Romeinen waren er heren, die veel slaven hadden. De stakkers hadden maar één taak: werken voor het plezier van hun heer. Aan zichzelf mochten ze nooit denken. Hun vrouwen en kinderen waren zelfs niet voor hen, maar voor hun heer. Hij heerste over hen, wreed en onbarmhartig.

Ja, dat is heel lang geleden. Maar.... nog slechts enkele jaren geleden waren in Duitsland de gevangenkampen. Daar heerste de slavernij in zeker nog ergere vorm, dan bij de oude volken. Lichaam en geest moesten in dienst worden gesteld van de verdrukker. Mannen en vrouwen werden zo afgebeeld, dat ze als menselijke machines deden, wat hun „heer” eiste. Als de vreselijke werkelijkheid eens werd verteld, was het niet waar. Hoe zou een „beschaafd” volk zo kunnen handelen?

Na de oorlog bleek, dat het wél waar was. Slavernij zo erg als de oude volken het niet hebben kunnen bedenken.

We zullen maar niet te snel zeggen, dat slavernij iets van de wrede, oude tijd is.

Ook in de bijbel lezen we, dat de Israëlieten slaven hadden. Deze slaven werden echter beschermd door Gods wetten. Hun heer mocht hen niet mishandelen. Door de besnijdenis behoorden ze zelfs bij het volk.

Uit de vaderlandse geschiedenis weten we hoe hard het lot van de lijfeigenen en horigen was bij Bataven en Franken.

Toen het evangelie werd gepredikt en de heidense volken, door het evangelie, christenen werden, verzachtten de zeden.

Het lot van de slaven werd menselijker. Eindelijk kwam er een tijd, dat er in west-Europa praktisch geen slavernij meer bestond.

Toen Columbus in 1492 Amerika ontdekte en Spanje voor zijn wingewesten geweldige hoeveelheden arbeidskrachten nodig had, ging men zich weer toeleggen op deze mensenhandel. Eerst werd het geprobeerd met Indiaanse slaven. Dit lukte niet. Toen hebben de Afrikaanse kusten duizenden en nog eens duizenden zwarte slaven geleverd voor de plantages van Amerika. De slavenhandelaars, goed bewapend, drongen onverwacht de negerdorpen binnen, het liefst in het holst van de nacht.

Jonge negers en negerinnen werden er uit gehaald, de ouderen vermoord en het dorp in brand gestoken.

Aan elkaar geketend werden de ongelukkigen naar de kust gedreven en in schepen gestopt en gelrapt. Op het transport naar de kust waren velen al ellendig omgekomen. Hun lijken waren voedsel voor gier en hyena. Op slavenmarkten werden ze als „ebbenhout” en „kroesvee” verkocht.

Een anderhalve eeuw heeft deze toestand geduurd. Christenvolken be-

handelden uit geldzucht hun medemensen als vee.

In de vorige eeuw werd het geweten van de mens getroffen door het beroemde boek van mevrouw Beecher Stowe: De negerhut van oom Tom.

De rapporten van de ontdekkingsreizigers: Livingstone en Stanley, vertelden welke tonelen zich afspeelden in het hart van Afrika.

In Amerika heeft Abram Lincoln

onvermoeid gestreden voor de afschaffing van de slavernij. Tussen de Noordelijken en de Zuidelijken is het tot een burgeroorlog gekomen.

Op 1 juli 1863 kondigde kanongebulder van het fort Zeelandia aan, dat in Suriname geen slavernij meer bestond. Je kunt je voorstellen hoe dat bericht door de negers werd ontvangen. Ze gooiden de slavenzwepen op een hoop en verbrandden ze onder luid gejuich.

„Vrij, vrij”. De betekenis van dit woord konden ze zich haast niet als werkelijk waar voorstellen.

We dachten dat ook in Afrika de slavenhandel al jaren tót het verleden hoorde. Maar... daar lezen we in de krant:

In Oeganda worden nog kinderen als slaafjes verkocht.

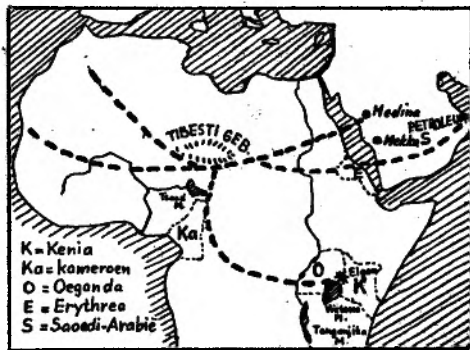
De politie van Oeganda heeft gerapporteerd, dat zij een bloeiende handel in kinderen heeft ontdekt aan de

grens van Oeganda en Kenia. Daar verheft zich de 4700 meter hoge berg Elgon. De hellingen zijn overdekt met bossen. Door de bossen lopen overmoerassen en door **bosschages** van reuzenboomvarens de slavewpaden van **modern Afrika**.

Kinderen worden geroofd in landelijke gemeenten. Vaak zijn het zwerfende kinderen, die geen tehuis hebben. Ook kinderen, die de school eens verzuimen, om te zien hoe plezierig het in een stad is, worden door vreemdelingen mee gelokt. Vóór de ouders het weten, zijn ze al op de slaveweg.

Van Britse en Franse officieren zijn er berichten gekomen, dat er door de Arabieren jaarlijks duizenden negers worden verhandeld, afkomstig uit midden- en west-Afrika. Krachtige mannen brengen £ 80 op, de vrouwen worden verkocht voor £ 40.

Uit west-Afrika, Erythrea, Oeganda en Kameroen leiden slavewegen naar het onherbergzame Tibesti-ge-

bergte. De slavenjagers hebben eerst in wildernissen en woestijnen hun slachtoffers **kraals** laten bouwen, om beschutting te vinden tegen de verstikkende **samoen**. Uit de kraals kunnen ze niet meer ontsnappen. Dan worden, net als vroeger, mannen en vrouwen in groepjes van vier aan elkaar gebonden met touwen om middel en polsen. Blootsvoets en bijna zonder kleren moeten ze door de woestijn lopen. Streng worden ze door de rovers, die op kamelen rijden, bewaakt. Alleen de sterksten en gezondsten bereiken het verzamel-

Een groot Scheepsbouwer

Dat was een gebeurtenis toen in 1823, het eerste Nederlandse stoomschip in Rotterdam z'n proefvaart maakte. Wat grote ommekeer de stoom ook in de scheepvaart zou brengen, kon niemand vermoeden.

Op de Boompjes stond, met vakmansogen, een man van middelbare leeftijd het schip van top tot teen op te nemen. 't Was een Kinderdijker, Fop Smit, uit een oud scheepsbouwersgeslacht geboren. Jaren aaneen

had hij op de werf aan vissersboten en binnenvaarders gebouwd; zoals zijn vader en grootvader.

Nu, aan de Boompjes, zag hij het. Dagen aaneen tekende en rekende hij. Het eerste stoomscheepje, dat hij bouwde, was voor een beurdienst van Nijmegen op Rotterdam bestemd. Na deze opdracht, volgde de ene de andere op en de kleine scheepswerf in Kinderdijk moest weldra worden uitgebreid. Heel wat raderboten gle

---

punt: het Tibesti-gebergte.

Daar verruilen kooplieden uit Saoedi-Arabië kudden mensen voor wapenen en munitie, soms nog afkomstig van de slagvelden in Libië uit de laatste wereldoorlog. Voor één geweer: drie vrouwen. Voor een kist patronen: twee mannen.

Langs geheimzinnige wegen door de wildernis en kleine snelle bootjes op zee wordt de koopwaar eindelijk afgezet in eenzame inhammen van de Rode Zee.

Van daar bereiken ze Mekka en Medina, de heilige steden van Mohammed.

Hier komen elk jaar duizenden pelgrims, die na hun bezoek „hadji” zijn geworden en dan op de terugtocht veel slaven meenemen. In de petroleumgebieden van Saoedi-Arabië komen duizenden van de ongelukkigen terecht. Kunnen ze niet meer werken, dan jagen de eigenaren hen weg. Ze sterven een ellendige dood.

Natuurlijk bindt de politie de strijd aan tegen deze vreselijke mensenhandel. Maar... het gebied is zo onnoemlijk groot. Woestijnen en oerwouden maken dit grote gebied bovendien tot een oord, waar de mis-

dadigers zonder grote moeite de politie ontwijken.

OPGAVE:

Als je dit artikel goed hebt gelezen, kun je deze invuloefening wel maken.

1. Bij de oude volken... bestond de slavernij. De slaven in Israël werden beschermd door... Door het... werd het lot van de slaven dragelijk, later afgeschaft.

Na... bloeide de slavenhandel opnieuw. Mensen, die een grote rol hebben gespeeld in de afschaffing van de slavernij waren:....

In... werd ze in Suriname afgeschaft. — Nu horen we van slavenhandel in.... Het verzamelpunt van de slavenwegen is het... De handelaars zijn voorn. de....

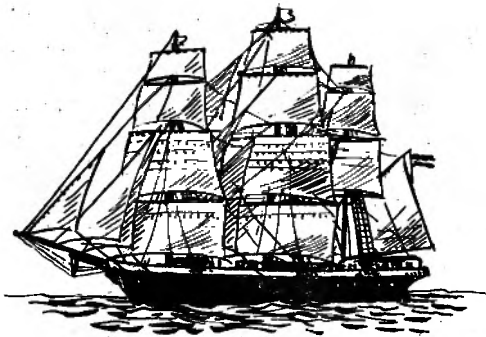
Ze zijn M... en de K... verbiedt de slavernij niet. De stad M... is voor hun doel zo geschikt, omdat hier een niet-Mohammedaan, nooit binnen mag komen. Veel ongelukkigen komen terecht bij de... velden van S... De taak v. d. politie is moeilijk, omdat...

2. Vreemde woorden inschrijven en goed „aanzien”.

den hier de helling af hun element in.

De stoom had ook in Nederland z'n eerste overwinning behaald....

Maar Fob Smit had groter plannen. Zijn gedachten gingen buitengaats. Hoe was het met de grote vaart? Inderdaad bevoeren de stoomschepen ook reeds de zeeën. Maar ze bleven langs de kusten en lieten het oceaanaanwater nog open voor de barken en fregatten, met hun grote lappen zeil. Weer rekende en tekende Fob Smit temidden van het lawaai op de al groter wordende werf. Nu werd

Bark

een prachtige zeiler met sierlijke romp en brede raas op stapel gezet, bestemd voor de vaart op de Middellandse zee en één voor de Indië vaart.

Smit was een scheepsbouwer van de beste soort, een kunstenaar.

De zeilers vielen zo in de smaak, dat een groot handelskantoor in Amsterdam hem de opdracht gaf tot de bouw van de clipper „Californië”. Clippers kende men hier in Nederland nog niet. Wel in Amerika.

Fantastische verhalen deden de ronde over deze snelzeilers. Inderdaad was de snelheid van een clipper groot. Engeland gebruikte ze ook al. Op de vaart naar China, waar de clippers thee vandaan haalden. En wie de eerste theelading van de nieuwe oogst naar Londen bracht, maakte vanzelfsprekend de hoogste prijzen. Nu spreekt men over T. T. races, toen over theeraces.

En Fob Smit liet het niet enkel bij de „Californië”. Verschillende andere, beroemd geworden snelzeilers wer-

den door hem en zijn zoon gebouwd.

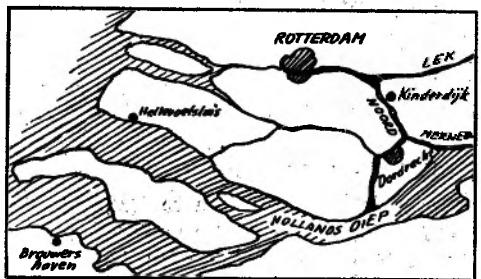
Een van de meest bekende clippers is de „Noach”, een driemaster, de snelste windhond der oceanen. Nu moet je niet denken aan een snelrein of een vliegmaschine natuurlijk. Een clipper wordt tenslotte door de wind voortbewogen.

De tocht van De Keyzer en Houtman naar de Oost duurde 446 dagen. In de vorige eeuw werd de reis Batavia — Nederland normaal in 110 dagen gedaan. Maar de clippers deden het al heel wat vlugger. Zij voeren in ongeveer 90 dagen over. En de „Noach”? Die maakte deze tocht eens in 71 dagen. Nooit is dit record door een andere clipper geslagen.

Het was duidelijk dat Fob Smit een bekwaam vakman was.

Eens kwam hij in aanraking met een zekere Willem Ruys, een energiek, vooruit strevend man, de grondlegger van de Rotterdamse Lloyd, nu de Koninklijke Rotterdamse Lloyd. Smit mocht het eerste schip voor deze maatschappij bouwen.

Maar Rotterdam had toentertijd nog geen Nieuwe Waterweg. De schepen voeren langs de zuidhollandse eilanden voorbij Brouwershaven en Hellevoetssluis de Noordzee op. Langs ondiepe wateren, waarin je de geulen maar moest weten te vinden.

Weer kwam een nieuw plan bij Smit op.... toen bouwde hij z'n eerste sleepboot. En voortaan lagen er in Hellevoetssluis radersleepboten klaar om binnenkomende schepen naar Rotterdam te slepen. Dat was het begin van de nu wereldvermaarde L. Smit en Co Internationale sleepdienst. Als grote slepen de oceanen moeten worden overgebracht, is het

Tets over onze koopvaardij

In de Gouden Eeuw was ons kleine landje groot!

Op bijna alle gebied....

Een Vondel verrijkte onze taal met prachtige gedichten en ontroerende treurspelen. 'n Rembrandt van Rhijn toverde met schone kleuren op het doek tafereelen, waarnaar wij nog met stille bewondering kijken. De kleine en grote visvangst gaf aan honderden gezinnen een ruim bestaan. Wij waren schatrijk als koloniale mogendheid. Op alle zeeën zag men de Hollandse driekleur. En waren niet

de Nederlanders de vrachtvaarders van Europa?

Smit, die het doet. Een van de zwaarste karweien heeft deze dienst mogen opknappen, toen in 1947 tinbaggermolens naar Indië moesten worden gebracht. Als je op de bovenste loopbrug geklauterd bent, zit je 35 meter boven de zeespiegel. Voorzeker geen kleinigheid zo'n gevaarte bij vliegende storm en hoge zeeën voort te slepen.

Maar deze sleepdienst heeft over heel de wereld een prima naam.

Fob Smit bracht méér tot stand. Hoe veel hij ook hield van de goede oude tijd, van postkoets en trekschuit, toch ergerde hij zich aan de trage spoed, waarmee een sjokkende knol zich bewoog langs het jaagpad. Dat ging hem werkelijk té langzaam.

Weer maakte de begaafde scheepsbouwer plannen... en ruime salonboten gleden van de helling. De „Rederij op de Lek” werd opgericht en nog lange tijd stonden deze passagiers schepen bekend onder de naam: „de bootjes van Fob Smit”. Een pracht verbetering van het verkeer tussen dorpen en steden in het waterland.

En zou het niet nodig zijn om het onderlinge verkeer tussen de eilanden van Oost-Indië te regelen? Daarover zaten een gewezen zeeofficier

en Willem Ruys op zekere dag op het kantoor van het geweldige scheepsbouwbedrijf te Kinderdijk te spreken. Ja, dat was heel nodig. 't Was mogelijk. 't Moest....

De eerste schepen van deze stoomvaartdienst werden op de werf van Fob Smit gebouwd. Dat was het begin van de tegenwoordige Koninklijke Pakketvaart Maatschappij.

Wie heeft het gewonnen?

Honderden, duizenden jaren aan een beheerste het zeilschip de oceanen. Die tijd is voorbij....

De zee zal heel binnenkort alleen maar aan de motor- en stoom- en ....atoomschepen toebehoren.

VRAGEN EN OPGAVEN :

1. Schrijf eerst maar de moeilijke woorden op.
2. Namen voor verschillende schepen zijn: bark d.i.:.... fregat d. i.:.... enz.
3. Uitdrukkingen ontleend aan de scheepvaart zijn: Aan lager wal geraken is... Een oogje in 't zeil houden is... Iemand de loef afsteken is... Alle zeilen bijzetten is... Iemand de wind uit de zeilen nemen is...

Daarin was duidelijk de zegen des Heren.

Er is sindsdien veel veranderd. „Dat is ook geen wonder”, zeg je. „In drie eeuwen kan heel wat gebeuren”.

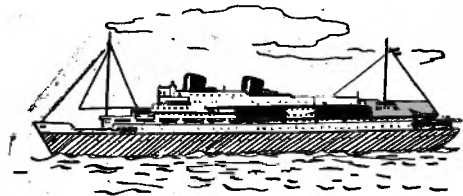
Ja maar, 'er is zoveel veranderd door eigen schuld. Je denkt aan het drama „Nederland Oost-Indië”? Ik o. a. ook. 'n Terugkeer tot Gods Woord en Wet opent alleen een lichte toekomst.

Gelukkig zijn er nog veel dingen, waarin ons landje nog kan meedoen. O.a. met z'n koopvaardijvloot.

Het rood-wit-blauw wordt over de gehele wereld nog gevonden. Gemiddeld lopen elke dag 100 Nederlandse schepen een vreemde haven binnen.

Wel is er veel veranderd in de laatste 50 jaar. Wat een verschil in grootte, in snelheid, in comfort tussen een mailboot van 50 jaar geleden en een uit onze tijd, zoals de Oranje b. v.

In 1905 kon de Goentoer 147 passagiers vervoeren. Over de afstand Amsterdam — Tandjong Priok deed men 36 dagen. Voor het eerst was er elektrische verlichting aan boord.

„WILLEM RUYSS”

De Willem Ruys daarentegen vaart in 21 dagen, met 950 passagiers, naar Indonesië. En de inrichting? Prachtige eet-, rook- en conversatie salons, een zwembad, een tennisbaan, een bioscoopzaal. Natuurlijk radio en radar. 't Is een luxueus drijvend hotel.

In 1905 mat de gezamenlijke Nederlandse koopvaardijvloot 500.000 bruto registerton, nu 3.373.000.

In de eerste wereldoorlog verloren wij echter 169 schepen; in de tweede zelfs 439 en 3300 opvarenden kwamen hierbij om het leven.

Toch heeft onze koopvaardijvloot zich snel hersteld.

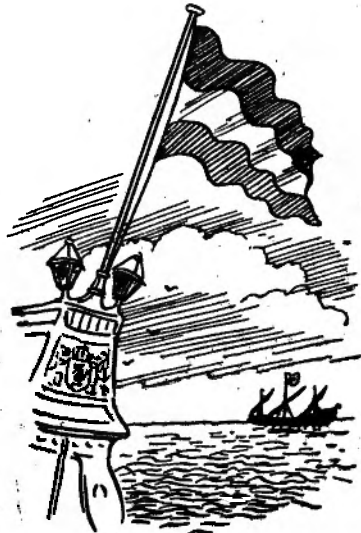
Voor een groot gedeelte bestaat de

vloot van in- en uitvoer. naar en van Nederland. Ook de doorvoer brengt veel verdiensten op. Maar daar is ook nog de van ouds overgebleven vrachtvaart. Men noemt die nu: cross-trades. Van de bijna 100 regelmatige Nederlandse lijndiensten is er een 40 tal, dat geen Hollandse havens aan doet. Diensten dus, die van het ene vreemde land varen naar het andere. Dat legt ons land geen wind-eieren.

Wij zijn 50 scheepvaartmaatschappijen rijk. Deze zijn allemaal aangesloten bij de Nederlandse Redersvereniging. In Februari van dit jaar vierde deze vereniging haar gouden jubileum en mag ze voortaan koninklijk voor haar naam zetten. Mocht je meer willen weten van onze koopvaart, dan ga je maar es snuffelen in het interessante gedenkboek, dat de historie behandelt van de Nederlandse scheepvaart in de laatste halve eeuw 1905 — 1955.

OPGAVEN.

1. De moeilijke woorden eerst maar weer inschrijven.
2. Noem 'es enkele grote scheepvaartmaatschappijen. Waarheen varen ze?
3. Wat is conserveren?

ALLERLEI

TERUG VAN WEGGEWEEST.

Een inwoner van De Meern werd dezer dagen niet goed nadat hij pas uit het ziekenhuis was gekomen na een operatie aan de blinde darm. Hij kwam toen weer in het ziekenhuis terecht en klaagde over keelpijn en pijn in de borst. Een operatie bleek weer noodzakelijk en zie, wat kwam te voorschijn: een stuk gebit met 6 tanden, dat hij twaalf jaar geleden had doorgeslikt.

HIJ WILDE RUILEN.

Het jochie, dat enkele dagen geleden een spiksplinternieuw zusje had gekregen stond met glanzende ogen met buurman voor diens konijnenhok. Daarin huppelden naast moeder konijn enige allerliefste konijnenbaby's rond.

Het jochie was enthousiast.

„Mag ik er een?” was z'n vraag.

„Als ik het nieuwe zusje van je krijg”, plaagde buurman.

Een uur later snelde jochies moeder ontsteld naar boven, waar haar kleinste erbarmelijk schreide....

En ja hoor, daar was jochie verwoed bezig het wicht in een grote aardappelzak te werken!....

(Historisch).

ACHTERHAALD.

Een Zaandammer heeft zes uur lang in een enorme berg vuilnis naar

een klein busje met 300 gulden aan papiergeld gezocht. Zijn vrouw had dit busje met opgespaard geld voor gas, electriciteit, brandstof en vakantie per ongeluk in de vuilnisemmer gedeponeed.

Haar echtgenoot nam een snipperdag en ging aan het werk in de vuilnisvracht. Hij vond 25 busjes die op het vermiste leken. Na zes uur graven werd hij voor zijn volharding beloond!

EEN ZWEVENDE BRANDSPUIT.

De helicopter bewijst zo langzamerhand veel goede diensten. Toen voor twee jaren Zeeland grotendeels onder water stond, daalden op dijken en wegen de helicopters neer en brachten de benauwden naar veiliger streken.

Ook voor het besproeien van allerlei gewassen op het veld, leent het hetschroefvliegtuig zich heel goed.

Nu heeft 'n helicoptersfabriek weer een nieuwe taak aan dit vliegtuig toegedacht. Er is n.l. een zwevende brandspuit gemaakt. Met pompen en slangen toegerust, kan dit toestel naar afgelegen gebieden vliegen, waar het vuur woedt en dan vanuit de lucht de brand trachten te blussen.

HERSEN GYMNASTIEK

De antwoorden op het eerste tiental vragen zijn :

1. slang, ezelin. 2. Jeruzalem. 3. Filippus. 4. de vrouw uit Sunem. 5. Efeze. 6. Achab, is koning over Israël. Agag, is koning der Amalekieten. 7. Achaz, is koning over Juda. 8. bagage, is reisgoed. gage, is loon van scheepsvolk. 9. Als je XII doormidden streept, heb je VII. 10. 1 is I. 10 is X 100 is C 1000 is M.

Nu volgen de nieuwe :

11. Wat is de nehustan?
12. Hoe heten de twee pilaren voor de tempel?
13. Amper betekent : nauwelijks. Wat betekent ampel ?

14. Op een school gaan twee paar tweelingen. Hoeveel kinderen zijn dat?
15. Welk dier wordt in het boek Job bedoeld met beheuroth? En welk met leviathan?
16. Waar zoek je de Areopagus?
17. Ken je een bekend geworden patrioot uit de Franse tijd?
18. Wat weegt zwaarder : de inhoud van een flesje melk of de inhoud van een even groot flesje room?
19. Wie sprak eenmaal : „Nu bestaan er geen Pyreneeën meer”.
20. En wie : „Veertig eeuwen zien op u neder”.

ONS WERKHOEKJE

Ja, meisjes en jongens, dat was me wat met die prijsvraag. Stapels inzendingen! Maar... de meeste inzenders!(sters) hadden een of meer namen voor de afbeeldingen verkeerd. Er waren ook vreemde bij, he?

Eerst vertel ik jullie nu maar, wat de goede oplossing was :

1. Paradijsvogel. 2. Kamille. 3. Vingerhoedskruid. 4. Casuaris. 5.

Walrus. 6. Nachtschade. 7. Ysvogel. 8. Lupine. 9. Tapir. 10. Aalscholver. 11. Vliegende hond(Kalong) 12. Narcis. 13. Sprinkhanen. 14. Kalkoenen.

En wie zijn nu de gelukkigen?

Hier komen ze :

1. Jelle de Bruin, Z. Stationstr.428, Zwaagwesteinde.
2. Jan Pot, Veelerveen, M 81,(Gn).

3. Hillie Joling, Galjoenstraat 19,
Utrecht.
4. Jantje Dijkema, Th. str.61, Bedum.
5. Jan Andries de Jong Oudega(W)
6. Monica Lagendijk, Mrkt 6 Leerdam
7. Kees van den Broek, Nijkerk.
8. Riek te Voortwis, Gr.Bredenbr.68.
9. Jan Kuiper, Lagenweg, Wedde.
10. Maria Reitsma L.mastr.5 Ferwerd.
11. Tia Terpstra, Drijber N 15. Dr.
12. Reinder Stienstra Hfdw. 't Zandt.
13. G. Guichelaar, Vriescheloo, K 42.
14. Hanny Bakker, „Lingehof”,
Hemmen.
15. Harm Hofstede Kamperzeedijk 133
16. Dini Mateman Lichtenvoorde.
17. Tjeerd Poelman D.10, Doezum.
18. Ali Sloof B 85 Kamerik (U).
19. Dirk v.d. Meulen Twijzelerheide.
20. Gerrit Jan Bennink Wierden (O)
21. Aafke Hoekstra Spoorstr.48 Ulrum
22. H. J. Meijer Wilhelminal. 7 Bedum.
23. Chr.Landb.-huish.-school Beilen.
24. Martje de Vries Tietjerk 99
25. Douwe van der Kooy Oosthem.
26. Martinus Roorda Rozenburg.
27. H. van der Ploeg, Harkstede.
28. Pietje Lemstra N. weg 143, Heeg.
29. Steventje Pol Barneveld.
30. H. H. K pcke, Nieuwe Vaart 24,
Capelle.

Van harte gefeliciteerd, jullie!

Jullie moeten natuurlijk de smaak te pakken houden. Daarom dit paddestoelraadseltje.

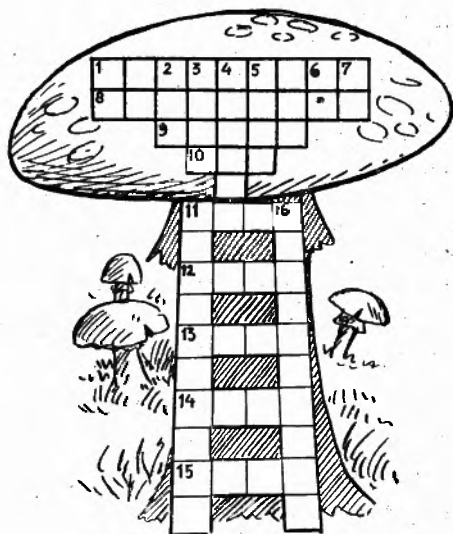
Horizontaal :

1. vruchtje van een boom.
8. heel duur weefsel.
9. inhoudsmaat.
10. lidwoord van onbepaaldheid.
11. deel v. een jas.
12. zandhoogte.
13. rivier in Duitsland.
14. ambtskleed.
15. berg in 't midden van het land Kanaan.

Vertikaal :

1. ondergrondse strijdkrachten.
2. roofvogel.
3. deel van je been.
4. een jarig dier.
5. tegengestelde van ja.
6. uitroep.
7. besmettelijke ziekte(afk).
11. vind je in 't herfstbos.
16. valt van een boom.

Geen oplossing inzenden.

ATTENTIE jongens en meisjes,

Bewaren jullie de gelezen nummers van O. E. K. ? Dat is wel heel goed. Dit keer kan b.v. 't vervolg van „Op het nippertje gered”, niet meer worden geplaatst. In 't volgend no. zal dit wel gaan. Na 2 maand weet je 't vorige niet zo goed meer. Heb je je krant nog, dan lees je het even vlug over, en je leest 't vervolg met meer plezier.

Zo blijven ze nog een poosje praten en de tijd voor deze „Aardrijkskunde-les” vliegt voorbij! Nog eens maken ze de tocht op de kaart en mijnheer wijst er op, dat de dagelijkse afstanden op de fiets niet bijzonder groot zijn.

„Dat heb ik met opzet zo uitgekend, jongens”, zegt hij. „Het fietsen en het trekken moet een plezier zijn voor allemaal. En daarom maken we er geen „Ronde van Nederland” van, geen jakker- en racepartij. We doen het kalm aan, maken omweggetjes door de fiets- en binnenpaden te nemen, stappen af als we op een mooi plekje zijn en nemen de tijd om al die onbekende dorpen en steden waar we doorkomen op ons gemak te bekijken. Zo genieten we het meest, vooral van het natuurschoon.

Gods wonder mooie schepping is het waard om rustig in je op te nemen! Nu, 't wordt zo zoetjesaan weer tijd om te eindigen. Heeft nog iemand iets te vragen? Nee? Nou, dan krijgen jullie allemaal een papier mee voor je ouders. Daar staat alles in 't kort op getikt wat we nu vanmiddag besproken hebben. Zij kunnen dan zelf lezen en beslissen of je meemag. Er zit 'n strook aan die ingevuld moet worden en 'k zou zeggen: over uiterlijk tien dagen moet je, als je toestemming hebt van thuis, die stroken bij mij inleveren. Willen je vader en moeder dat ik eens met hen kom praten, zeg 't mij dan maar. En verder: goed je best doen met het inzamelen van oud papier! Hoe meer we bijeen krijgen, hoe goedkoper we uitgaan!”

Dan zingen ze samen nog een lied,

mijnheer dankt God voor deze schooldag — en weg zijn ze. Gauw naar huis om te vertellen van het grote plan en om te vragen of ze mee mogen! Maar vijf en twintig gulden is een heel bedrag.....

II. HET PLAN WORDT WERKELIJKHEID.

Ja, vijf en twintig gulden is een heel bedrag.

En daarom moet mijnheer Mulder, op verzoek, zo hier en daar wel eens met de vaders en moeders gaan praten, voordat de strookjes worden ingevuld. Maar binnen een week is het eerste tiental toch „geboekt”.

En Aart Roelofs is de elfde. Met zijn moeder is mijnheer ook gaan praten, maar niet op verzoek. Hij wist tevoren wel dat zij die f 25.- onmogelijk kon missen: van een weduwe met een klein inkomen is dat te veel gevraagd. Maar 't is Aarts laatste kans op een fijne vakantie; hij zal zo gauw mogelijk naar een baas moeten om voor het grote gezin wat mee te verdienen. En daarom vindt mijnheer dat ook hij mee moet. Juist hij! En 't geld dan? Dat komt wel voor elkaar; daarover hoeft moeder Roelofs zich geen zorgen te maken. De papier-actie brengt flink wat geld op en verder.... „Laat dat nou maar aan mij over”, zegt mijnheer, „dat weet ik wel te fiksen! Hier mag het geld geen rol spelen”.

En Aart springt een gat in de lucht, als hij hoort dat-ie ook mee mag! Had-ie nooit durven denken! Maar wie die f 25.- betaalt, blijft een geheim tussen zijn moeder en mijnheer Mulder.....

Nu zijn ze met z'n elven en als

op 't nippertje zich ook nummer 12 nog aangemeld heeft, is het dozijn vol. Vijf meisjes en zeven jongens. Met de leider en de leidster er bij zullen zij dus met z'n veertien gaan trekken.

Mijnheer kan nu de plannen verder uitwerken en de nodige regelingen treffen. En 'n paar weken vóór de vertrekdag komen ze allemaal bij elkaar in het meestershuis. Vergade-

ring! Met goed nieuws: in alle zes jeugdherbergen is plaats voor hen. De tocht kan dus volgens plan doorgaan. Hoera!

Maar wat zijn eigenlijk jeugdherbergen? Onder het genot van een fijn glas limonade vertelt mijnheer er iets van. Het zijn geen goedkope hotels, maar eenvoudige gezellige tehuizen, met aan het hoofd een herbergvader en -moeder. Zonder personeel! De gasten moeten zelf meewerken om de boel netjes en schoon te houden. Saamhorigheid en kameradschap zijn de kenmerken van de ware trekker! In de jeugdherberg — maar ook onderweg.

Nou, dat lijkt het twaalfstal wel!

Dan bespreken zij de praktische dingen. De fietsen moeten natuurlijk prima in orde zijn. Mijnheer zal tevoren alle karretjes keuren, vooral op de banden en de remmen, en 't zal een strenge keuring zijn! Een lijstje van wat zij beslist mee moeten nemen, ligt voor ieder klaar. Niet

te veel geld, staat er met dikke letters onder!

„Waarom? „Wel, dan kan je ook niet veel verliezen”, zegt mijnheer. „Want we spreken dit af: we maken er geen snoeptocht van! Als we onderweg wat gebruiken, een ijsje bijvoorbeeld of limonade, doen we dat allemaal en ik betaal uit de grote kas. Dat is de gemeenschapszin, waar wij 't straks over hadden! Neem alleen wat geld mee voor ansichtkaarten en postzegels — afgesproken? Maar nu wat anders: wie van jullie weet een leuke toepasselijke naam voor onze trekkersclub?”

Een naam — nou, dat is niet zo gemakkelijk! Er wordt geducht gepeinsd; de één weet dit' en de ander dat: „Dubbel zes”, bedenkt Dick, „het dozijn vol”, meent Wil — maar die namen worden verworpen. Ze zijn immers met z'n veertien? „De vrolijke zwervers” zegt eigenlijk ook niet genoeg, evenmin als T.O.S., Trekkers op stap.

„Fietsclub „De krakende Ketting”, grapt Ab, en dan steekt ineens Douwe zijn vinger op. „Ik weet het meneer”, zegt hij triomfantelijk, maar laat er meteen op volgen: „O nee, dat klopt niet”.

„Wat had jij dan bedacht?”

„V.V.V. meneer: Veertien vrolijke Fietsers, maar.... eh....”

„Nee, dat klopt zeker niet. Fietsers schrijf je nog altijd met een F, jammer jo! Maar kunnen we voor die laatste V geen ander woord bedenken?”

Nieuw gepeins. Veertien vrolijke... Vagebonden, Vluchtelingen, Vaderlanders, Vreemdelingen, Vluggertjes — nee, 't moet wat anders zijn. „Vlegels!”, flapt Ab er uit, maar dat komt natuurlijk helemaal niet in aanmerking! Vacantiegangers dan? Ja, dat lijkt beter.

„Ik weet het”, merkt dan mevrouw Mulder ineens op, „waarom geen vrienden? V.V.V.: Veertien Vrolijke Vrienden, dat klinkt!”

Ja, daar zijn ze 't allemaal over eens. Dat klopt precies: ze zijn met z'n veertien, ze zijn vrolijk en ze

zijn vrienden! En zo wordt besloten: de Fietsclub V.V.V. is geboren en gaat trekken!

De grote dag nadert nu snel. De meisjes en jongens van de hoogste klas sluiten met een afscheidsavondje dit hoofdstuk „School” in hun levensboek af en zullen van de grote vakantie een nieuw beginnen. Maar al gaan zij nu uit elkaar, de V.V.V.'ers zullen nog één week samen blijven. Nog 'n paar dagen en dan.... Vrijdagmiddag houdt mijnheer fiet-seninspectie op het schoolplein.

Niets ontgaat zijn keurende ogen en handen en.... hij is tevreden over de stalen rossen die zij een week lang zullen berijden. In school spreken zij dan nog even de laatste dingen af. Morgenochtend om 8 uur wordt op het Kerkplein gestart, is dat oké? Natuurlijk, hoe vroeger hoe liever. Hebben ze een fijne lange dag!

En denk er om, zegt mijnheer, steeds met z'n tweeën rijden en voldoende afstand houden. Hij zelf rijdt steeds voorop, zijn vrouw sluit de rij. En let op de fluitsignalen: één stoot betekent achter elkaar gaan rijden, twee stoten wil zeggen „vaart minderen,” en drie is „stoppen”.

„Dan hoop ik”, besluit de leider als er niets meer te bepraten valt, „dat we met elkaar een fijne week zullen

hebben. Liefst met veel zon natuurlijk, maar ook zonder zon kunnen we genieten. Dat hangt helemaal van jullie zelf af. Breng morgenochtend je beste humeur mee en bewaar dat de hele week. We zijn vrolijk, we zullen veel zingen onderweg, maar we zijn ook vrienden en vriendinnen voor elkaar. En toon door je gedrag en houding onderweg en in de jeugdherbergen dat we Christen-jongeren zijn. Geen stijve saaie Pieten, maar vrolijke en vriendelijke jongens en meisjes, opgewekte kameraden voor elkander. Juist wij moeten een voorbeeld zijn voor anderen! Spreken we dat af? En zullen we nu, vóór we uiteengaan, God om een zegen vragen over onze tocht?”

Dan buigen zij hun hoofden en vouwen de handen. En in eenvoudige woorden vraagt mijnheer aan de Hemelse Vader of Hij met hen mee wil gaan op reis. Of Hij hen wil bewaren en zegenen in de komende dagen en hen allen weer veilig thuis wil brengen. Dit is een goed begin van hun tocht. Het beste begin....

Op het anders zo stille Kerkplein is het Zaterdagochtend al vroeg een hele drukte. Met hun zwaarbeladen fietsen zijn alle V.V.V.'ers natuurlijk tijdig present: mevrouw en mijnheer Mulder, Aart, Douwe, Bert, Ab, Dolf, Dick en Henk. En van de meisjes mankeert ook niemand: Mieke, Wil, Hermien, Josje en Ank. Veertien vrolijke vrienden! En allemaal worden zij uitgeleide gedaan door vaders en moeders, broertjes en zusjes, vrienden en vriendinnen, kennissen en buren. Dit is een gebeurtenis voor het dorp!

Dáár klinkt het eerste fluitsignaal: starten! Afscheid nemen! Een laatste zoen hier, een stevige handdruk daar, wensen over en weer van „Goeie reis” en „Tot ziens volgende week”, nog een laatste waarschuwing van bezorgde moeders van „voorzichtig zijn, hoor” — dan springen ze op hun karretjes. En maar bellen, jongens!

(Wordt vervolgd).

NOVEMBER 1955

11e jaargang no. 3

Onze eigen krant

INHOUD:

- 1 Wereldgebeuren
in 't kort
- 2 Naar de West
- 3 Herodes' paleis in
Masada
- 4 Op het nippertje
gered
- 5 Hersengym-
nastiek
- 6 Ons werkhoekje
- 7 Feuilleton
De trektocht van
de V.V.V.-ers

NUMBER 1955

1955

Mississippi
Journal

Published by the
Mississippi Historical Society
in cooperation with the
Mississippi Department of Archives
and History
Volume 1955
Number 1
January 1955

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e Jaarg. No. 3 - Nov. '55

Wereldgebeuren ^{in't} WORT

Zeg, hebben jullie de raad opgevolgd, die in 't vorig no. gegeven werd? De raad, om de gelezen nummers van O. E. K. te bewaren? 'k Hoop het wél, want 't zou jullie nu erg goed van pas komen.

O. E. K. wil jullie namelijk graag een beetje op de hoogte houden met wat er in de wereld gebeurt. Over de dingen, waar de grote-mensenkranten vol van staan. Daarom moeten we het deze keer nog eens weer hebben over Israël en Marokko. En dan nog een nieuwtje over ex-president Peron. 't Zou mooi zijn, als je vooraf nog even kon lezen, wat er in 't september-no. stond over Israël en in 't oktober-nummer over Marokko en Argentinië.

Daar gaan we dan.

Eerst maar over
Israël.

De spanning tussen Israël en Egypte groeit nog steeds. Incidenten zijn aan de orde van de dag in 't grensgebied. 't Lijkt er op of de Egyptenaren en Israëli's steeds groter vijanden worden. Israël is érg gebelgd over het feit, dat Egypte met Tsjechoslowakije een overeenkomst heeft gesloten. Egypte zal aan Tsjecho-Slowakije rijst en katoen leveren en in ruil daarvoor krijgt Egypte wapentuig.

Israël begrijpt maar al te goed, waar deze wapens voor moeten dienen. Egypte wil sterk bewapend zijn. Zou er nog weer eens oorlog met Is-

raël komen, dan wil het liever niet nog eens een nederlaag lijden zoals in 1948. De Israëlsche regering heeft al het mogelijke gedaan om deze wapenleverantie te voorkomen, maar 't heeft niet mogen baten.

Als eerste zending werden er in Alexandrië 133 zware kisten met wa-

penen gelost. Bovendien heeft Egypte van een aantal Arabische buurlanden de verzekering gekregen, dat ze Egypte zullen helpen als er oorlog komt met Israël.

Dat alles maakt de Israëli's onrustig. Nu voelen ze zich nog tegen de vijand opgewassen. Maar als die vijanden nu van **moderne** wapenen worden voorzien?

Israël heeft om steun gevraagd o. a. aan Amerika. Dit land wil wel een verzoek om lichte wapens in over-

weging nemen, maar stuurt geen tanks en zware kanonnen. Het doet zijn best, net als de Verenigde Naties om een oorlog tussen beide landen te voorkomen. 't Is te hopen, dat het lukken zal, maar voorlopig staan Egypte en Israël op erg gespannen voet. Israël heeft bekend gemaakt, dat het voortaan de regel „oog om oog en tand om tand” zal toepassen. En dat gebeurt ook. Elke aanval van Egypte wordt met een felle Israëliische tegenaanval beantwoord. Vandaar al die grensgevechten, waarbij doden en gewonden vallen. Hoe dat alles nog eens zal aflopen?

En nu Marokko.

In dit Franse **protectoraat** waren hevige gevechten gaande tussen Fransen en **nationalisten**. Om de orde te herstellen moest de Fransgezinde sultan Ben Arafa afstand doen van de troon. De verbannen anti-Franse sultan mocht uit Madagascar terugkeren naar Frankrijk, maar zou niet weer op de troon komen. In plaats van een sultan zou er een troonraad komen van 3 man. 2 hiervan had men gevonden maar over de derde kon men het niet eens worden.

Dat was zo ongeveer de inhoud van het vorig artikel over Marokko.

Hoe het daar verder gegaan is?

Wel, de troonraad is er gekomen, maar inplaats van 3 zijn er 4 personen benoemd. Deze troonraad zal echter niet lang bestaan. Want 't zal nu weer anders worden. De verbannen sultan Ben Joessef is als een geëerd vorst uit Madagascar opgehaald. Twee grote luxe-vliegtuigen waren hiervoor nodig, want Ben Joessef had een groot gezin. Hij heeft twee vrouwen, twee zonen en vier dochters, maar ook nog....17 bijvrouwen en veel dienstpersoneel. Hij zou voortaan in Frankrijk mogen wonen.

En toen gebeurde het onverwachte. Tot verbazing van ongeveer iedereen verklaarden machtige Marokkanen, zoals de pasja van Marrakesj, dat Ben Joessef weer op de Marokkaanse troon moest komen. En dat waren vroeger nog wel de heftigste tegenstanders van Ben Joessef, de mensen,

die hem van de troon gejaagd hadden. Zelf ex-sultan Ben Arafa sprak zich uit voor terugkeer van Ben Joessef!

Daar kon de Franse regering niet tegenop. Als ze nu bleef zeggen: „Ben Joessef komt niet weer op de troon”, dan kreeg ze heel Marokko tegen zich.

Men hield een **conferentie** met de teruggekeerde sultan en nu waren ze het spoedig eens. Ben Joessef zou weer sultan van Marokko worden.

Marokko zal een onafhankelijke staat worden, maar „verbonden met Frankrijk met blijvende banden”.

Zo wordt plotseling de rust hersteld in dit deel van Noord-Afrika.

„'t Kan verkeren”, zei Bredero.

De bevolking van Marokko viert intussen uitbundig feest over Ben Joessefs terugkeer en Marokko's onafhankelijkheid.

En tenslotte nog iets over **ex-president Peron** van Argentinië.

Door een opstand tegen zijn bewind moest Peron uit zijn land vluchten. Hij nam de wijk naar Paraguay. Daar leek het hem zeker ook nog niet veilig genoeg. Paraguay ligt niet

Naar de West

Als we kaart van Zuid-Amerika bekijken, zien we daar verschillende malen de aanduiding: Ned. gebied. Op het vasteland, aan de noordkust, vinden we Guyana. We zien dat het behoort aan Engeland, Nederland en Frankrijk. Je weet wel dat we Ned. Guyana ook Suriname noemen.

In de Caribische zee lezen we de namen Grote Antillen en Kleine Antillen. Bij kleine stipjes-eilanden staat de letter N. Deze eilanden behoren dus ook bij ons land. De namen zijn gemakkelijk te onthouden: Aruba, Bonaire, Curaçao. En: Saba, St. Eustatius, St. Maarten.

Hoe het komt, dat zo ver van ons

land Ned. gebied ligt? Je moet dan denken aan de tijd van de Oostindische compagnie, met de jaartallen 1602 en 1621.

Tot voor kort noemden we de oost en de west koloniën van Nederland. Na de oorlog is het prachtige Oost-Indië zelfstandig geworden.

Het zou nog wel bij het Rijk der Nederlanden blijven behoren, maar daar is niets van terecht gekomen. Het twist nu nog met ons land over het bezit van Nieuw-Guinea. Dat is alles wat er van de „band” is overgebleven.

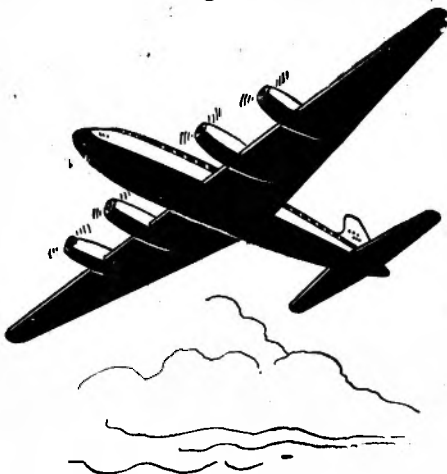
West-Indië is nu ook zelfstandig geworden. In vroeger jaren kon dit gebied zichzelf nog niet besturen. Je

zo ver van Argentinië. En 't kon wel eens zijn, dat Argentinië zijn uitlevering verzocht. Als Paraguay dat verzoek toestond, zag het er lelijk uit voor Peron, want in Argentinië had men hem schuldig verklaard aan hoogverraad en wachte hem levenslange gevangenisstraf. Dan maar liever wat verder gereisd.

Per vliegtuig is de ex-president toen maar vertrokken naar zijn vriend, de president van Nicaragua in Midden-Amerika.

VRAGEN EN OPGAVEN :

1. Schrijf allereerst maar eens weer de vreemde woorden op met hun betekenis.
2. Wat is de hoofdstad van : Israël, Egypte, Tsjecho-Slowakije, Frans-Marokko, Argentinië, Paraguay
3. In welke werelddelen liggen deze landen?
4. Israël is ongerust over het zenden van... aan Egypte door...
5. In ruil hiervoor levert Egypte... en... aan Tsjecho-Slowakije.
6. Wat betekent : „oog om oog en tand om tand?”
7. Lees uit de Bergrede maar eens wat de Here Jezus over die uitdrukking heeft gezegd. (Matth. 5 : 38 — 48)
8. In Marokko komt Sultan... weer op de troon en Marokko wordt on...
9. Welke koning uit de Bijbel is o.a. bekend om zijn vele vrouwen en bijvrouwen?
10. Naar welk land is ex-president Peron gevlucht?

zou kunnen zeggen: het was toen nog een klein kind, dat naar vader en moeder moet luisteren.

Het kind is volwassen geworden en kan nu op zichzelf wonen.

Het vorig jaar is dit plechtig besloten. Het vroegere West-Indië draagt nu de naam: Suriname en Antillen. Het is baas in eigen huis geworden, maar blijft nog dochter van moeder.

Onze koningin en prins zijn ruim drie weken op bezoek geweest bij de Antillen en Suriname.

Op zaterdag 15 oktober vertrok het koninklijk paar van Schiphol met de „Jan van Riebeeck” naar San Juan op het eiland Portorico. Hier scheepte het zich in op de kruiser „De Ruyter”, die het naar Willemstad op Curaçao bracht.

Op Curaçao, het eiland met de olie-winning, was weken lang gezwoegd om alles in de puntjes te hebben voor het bezoek van de koningin en prins. Huizen langs de route, die koningin en prins zouden volgen, waren geschilderd. Heggen en grasperken kregen een extra beurt. Het bezoek van koningin Juliana en prins Bernhard was van zeer bijzondere aard. De koningin zou voor het eerst spreken in de Antilliaanse volksvertegenwoordiging. Daarmee werd de zelfstandigheid van de Antillen feitelijk bezegeld. Het was precies prinsjesdag. De gouden koets ontbrak. 't Vervoer er van was te **riskant**.

In plaats daarvan was het koninklijk rijtuig, de crème calèche, gezonden. Zeven paarden waren uit Nederland aangevoerd om het rijtuig te trekken op de tocht door Willemstad. Op de grote dag was het paard Alexander ziek. De plannen kwamen er echter niet door in de war want zes paarden waren voldoende.

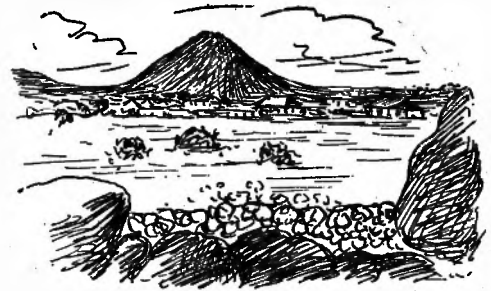
Onder het gedreun van **saluutschoten** voer de oorlogsbodem de St. Annabaai binnen. Uitbundig was het enthousiasme waarmee dichte drommen toeschouwers de koninklijke gasten begroetten.

De kinderen zwaaiden met hun

vlaggetjes. „Biba la Reina”. „Biba Prins” Klonk het herhaaldelijk in het papiaments.

Op de tweede dag van het bezoek zongen 7500 kinderen voor hun koningen en prins. Liedjes in het Nederlands en in het Papiaments en natuurlijk ook het Wilhelmus klonken op. Toen aan het slot een groepje kinderen bij een spelliedje een rondedans maakten, deden ook Koningin en Prins mee. De geestdrift van de kinderen was onbeschrijfelijk. Steeds opnieuw werd het liedje herhaald, telkens onderbroken door luid gejuich.

De ontvangst op Aruba en Bonaire was even hartelijk als op Curaçao.

Landschap op ARUBA met de „Hooiberg”

De feestvreugde werd voor de prins wel getemperd door het bericht, dat zijn persoonlijke piloot Gerben Sonderman in Amerika bij een **demonstratie** om het leven was gekomen. Voor één dag heeft de prins de **officiële** plichtplegingen verwisseld tegen een jachtbedrijf in de onderwatertuinen van Klein-Bonaire. De prins wist 1 acht-ponds baars te schieten met een **harpoen**.

Ook Saba, St. Eustatius (de gouden den rots) en St. Maarten werden met een kort bezoek vereerd. Het landen op deze eilanden is zeer moeilijk.

Na een rust van twee dagen was Suriname aan de beurt.

Op het vliegveld Zanderij werd het koninklijk paar plechtig begroet door de oudste inwoners van Suriname, de Indianen. Er leven nog ongeveer 3700 in Suriname. De aankomst van de vorstin uit Holland wilden ze niet missen.

Van Zanderij ging de tocht per auto naar Domburg. De weg is rood en

stoffig, want ze bestaan gedeeltelijk uit aangestampt bauxiet-afval. Ze ver-raadt dus ook welke de voornaamste bron van inkomsten van Suriname is.

Bij Domburg een heel klein plaatsje, scheepte het gezelschap zich in op een oorlogsschip, want de intocht in Paramaribo zou per schip geschie-

den. Paramaribo heeft een mengelmoes van mensenrassen. Maar ongeacht huidskleur of geloof, de Surinamers zijn onwankelbaar trouw aan Oranje. De onvergetelijke huldebetoning bij de aankomst van Vorstin en Prins in Paramaribo toonde dit duidelijk.

Op 30 oktober woonden de koningin en de prins de hervormingsdienst in de Grote Stadskerk van Paramaribo bij. Deze kerk van de Broedergemeente is de oudste van Suriname. Ze werd in 1778 in gebruik genomen. Je weet immers wel dat de Hernhutters hier met grote liefde en veel offers het evangelie hebben gebracht? In deze kerk vonden de vrijgelaten slaven hun eerste onderdak. Op de zondag waren in deze overvolle kerk blonde, zwarte en bruine kerkgangers in kleurrijke kledij te zamen met hun vorstin en prins. Ds. Polanen en Ds. Schmidt leidden de dienst. We hebben ze via de N.C. R.V. kunnen beluisteren. We konden de waarheid van het kerklied verstaan: „De broederkring is wijd getrokken om zeeën en berggten heen” Bij het verlaten van de kerk door het koninklijk paar zong de gemeente staande: „Here Jezus geef hun dag

en nacht troost en vrede van U”.

Niet alleen Paramaribo, maar ook Bosnegers en Indianen uit de oerwouden hebben koningin en prins hartelijk begroet.

Het vorstelijk paar heeft een reis van 17 uren per spoor, motorboot en korjaal gemaakt door de oerwouden van Suriname. De bosnegerkapiteins, gestoken in hun deftigste kledij, brachten de vorstin plechtig hulde. De afstammelingen van nog geen honderd jaar geleden vrijgeworden negerslaven legden over het pad van de aanlegplaats bij de rivier naar hun hutendorp keurig uitgespreide lendendoeken, waarover het koninklijk paar moesten wandelen.

De dorpsbewoners hadden uren besteed om in hun haardos de ongelooftlijkste krullen te draaien. De kinderen hadden hun kroeskopjes versierd met kleurige oranjestrikken en

linten. Hoe meer, hoe mooier!

Langs de Suriname rivier, Cottica rivier en Marowijne, zijn koningin Juliana en prins Bernhard getrokken om de primitieve onderdanen te begroeten. Drums verspreidden tot diep in het binnenland de komst van de „biggie missie” en haar gevolg.

Geschenken van houtsnijwerk werden de koningin aangeboden.

Op zaterdag 5 november werd de tocht naar de West beëindigd. Bij het vertrek zongen achttienduizend kinderen uit Paramaribo uit volle borst „Oranje boven, leve de Koningin”.

Op maandag 7 november arriveerden Koningin en Prins behouden op

Herodes' paleis in Masada

Denk nu niet aan het een of ander paleis in Jeruzalem.

Masada is maar een rots, een kale, steile rots, hoog uitstekend boven 't barre landschap van de Dode zee.

Wie begeert nu te wonen in zulk een omgeving, waar de doodse verlatenheid ieder mens benauwt....

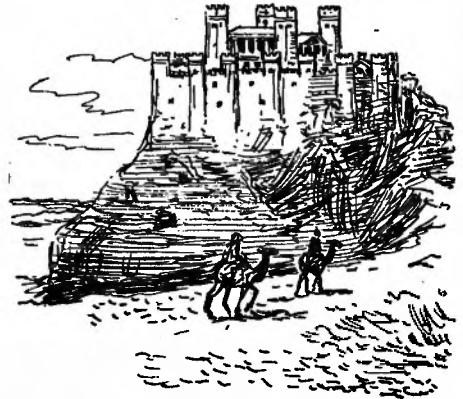
Toch bouwde Herodes zich hier een paleis. De grondvesten daarvoor waren echter al eerder gelegd. In 42 voor Christus, toen door onderlinge verdeeldheid, het land langzamerhand, tegen wil en dank, in handen van de Romeinen werd gespeeld, bouwde de hogepriester Jonathan, een Maccabeër, op deze rots een fort. Mooier ligging was er voor een vesting niet te vinden. Ze lag daar ongeëvenaard.

Doch na verloop van tijd raakte ze in verval. Maar zie wat gebeurde. Herodes liet er zijn oog op vallen en —koste wat het koste—, hier moest een paleis verrijzen. Wat dat inhield, kunnen wij ons moeilijk voorstellen.

Jullie hebben de naam van Flavius Josephus wel eens gehoord? Mischien heeft deze bekende geschiedschrijver wel eens wat overdreven en niet altijd de volle waarheid laten horen, maar één ding is zeker, dat zijn beschrijving van Herodes' paleis in Masada klopt met de werkelijkheid. Dat is bewezen in dit jaar 1955.

Hij verteld er het volgende van:
Van alle kanten is deze rots door

diepe dalen omringd en rondom met kleine rotsen bezet. Langs slechts 2 wegen is het fort te benaderen. Een van deze wegen werd vanwege de talloze bochten, de „slang” genoemd. Langs dit steile pad komt men op een vlakte, de top van de rots. Hier

bouwde Herodes een paleis, waaraan hij geen kosten spaarde. Een wijde, wit stenen muur omringde het hele geval. Daarop prijkten 37 gevechtstorens. Vlak rondom het paleis stonden nog 4 grotere torens. De vertrekken, galerijen en baden, steunden alle op zuilen uit een steen gehouwen. En hoe prachtig zijn de vloeren gemaakt van mozaïekwerk, kleine steentjes keurig ingelegd in bepaalde figuren. En overal zag je marmer, een rijke verscheidenheid van kleuren. Uit het paleis liep een heimelijke gang naar de burcht.

Josephus zegt, dat het wel leek als

Schiphol, waar ze door de vier prinsessen en **autoriteiten** hartelijk werden begroet.

OM IN TE VULLEN :

1. De A. B. C.-eilanden zijn... De S.-eilanden zijn... Op het vasteland van Zuid-Amerika behoort... of... bij ons land. De Oost-Indische Compagnie werd opgericht in... en de Westindische in... Het vroegere West-Indië heet nu... De naam van het

vliegtuig doet ons denken aan..., de stichter van .... in... De hoofdstad van Curaçao heet... Van Suriname... De taal van Suriname is het.... Curaçao levert.... Suriname levert.... St. Eustatius wordt wel genoemd de.... Het Evangelie werd gepredikt onder de neger-slaven door.... De waterwegen in Suriname zijn de...

2. De vreemde woorden met hun betekenis opschrijven.

of natuur en kunst om strijd hadden gewerkt aan het versterken van deze vesting.

En om in tijden van belegering geen gebrek aan water te hebben, had Herodes enorme regenbakken in

de rotsen laten uithouwen, waarin langs aquaducten het water geleid werd.

En wat betreft de mondvoorraad? Voor vele jaren lag er koren opgeslagen, wijn en olie was er in overvloed en aan peulvruchten en dadels was er evenmin gebrek.

Deze ongenaakbare vesting, waarop een schoon paleis, heeft niet zo lang bestaan.

De Romeinen zijn gekomen, hebben het Heilige Land onder de voet gelopen, Jeruzalem belegerd en ingenomen. De tempel werd verwoest.... Psalm 79 schiet je zo te binnen.

En wie van het Joodse leger van het bloedbad ontkwam, zocht in het gebergte een veilig heenkomen. Onder deze vluchtenden bevond zich een zekere Eleasar. Deze ging vergezeld van ongeveer duizend mensen — mannen, vrouwen en kinderen — naar de vesting Masada. Het leek niet slecht om vanuit deze rots de strijd voort te zetten. Maar de Romeinen dachten er niet aan deze haard van haat en verzet met rust te laten.

De best geoefende soldaten — een 15000 totaal — onder bevel van Fla-

vius Silva rukten op. Harde, ruwe kerels waren het, die voor hete vuren hadden gestaan. Maar...hoe deze vesting te veroveren? Silva had echter de tijd. Hij legde rond Masada een ring van kampementen en versterkingen. Onderling verbond hij deze plaatsen met een muur.

De belegerden hebben vanuit hun fort alle bewegingen der Romeinen kunnen volgen. 't Is wel benauwend voor hen geweest, dat de ring al kleiner werd. En op de muur werden „slingers” en „rammen” opgesteld, die regelmatig het fort bestookten. Flavius vertelt, dat de belegeraars naast de nieuwe oorlogsinstrumenten, welke door Titus en Vespasianus uitgevonden waren, nog een machtig wapen hadden. Dat was een toren van 60 „ellebogen” hoog en geheel met ijzer beslagen. Vanuit deze toren was het mogelijk allerlei brandbaar materiaal in de vesting te gooien.

Dagen aaneen werd de buitenmuur gebeukt. Eindelijk werd er een bres ingeslagen. Maar achter het opening bouwden de Joden in alle haast een muur van zware balken, opgevuld met aarde. Nu begon Silva met vuur d.i. met brandende stukken hout. Daar hadden de Joden niet van ter rug. De balken en houten stutten vatten vlam. „Doch de noordenwind dreef de vlam met zulk een kracht naar de Romeinen, dat ze voor hun stormtuig vreesden. Doch daarop, — gaat Josephus verder — liep de wind, als door goddelijke voorzienigheid om en schoot naar het zuiden, waardoor de vlam weer naar de wal gedreven werd, die nu geheel afbrandde”.

Silva was buitengewoon tevreden.

Met een blij hart zochten de soldaten hun tenten op, om de volgende morgen zeer vroeg de stormaanval op de vesting te beginnen.

Het zou nu spoedig met Masada zijn gedaan.....

De wachten werden 's avonds verdubbeld, opdat niemand kon ontsnappen en....het leger sliep.

En wat gebeurde die nacht in de

burcht? Daar speelde zich een ontzettend drama af.

Eleasar riep alle aanwezigen bijeen, sprak ze één en andermaal toe en bracht ze onder ogen, dat er van de Romeinen geen genade was te verwachten. De strijd was verloren.... Wat nu? Ons overgeven? Dat nooit. Toen zwoeren ze zelf een einde te maken aan hun leven.

En het bloedbad begon.....

Door het lot waren tien mannen aangewezen, die tot taak hadden alle anderen met het zwaard te doden. De mannen legden zich bij hun vrouwen en kinderen op de grond om de doodsteek te ontvangen. Alweer door het lot werd een van de tien mannen aangewezen om zijn vrienden het leven te benemen. En de laatst overgeblevene keek nog eenmaal rond, stak toen de brand in het paleis en.... sloeg de hand aan zich zelf.

Dit drama gebeurde op Pasen van het jaar 73.

Toen in de vroege morgen van de nieuwe dag de Romeinen de stormaanval begonnen, hadden ze niets anders verwacht dan een bittere strijd. Doch het was binnen de muren zo stil. En het bleef geheimzinnig stil. Alleen werd gehoord het gerucht van het knappende vuur.....

Plotseling kwamen uit een „waterleiding” twee vrouwen en vijf kinderen kruipen, de enigste overlevenden, die aan de verbaasde Romeinen het gruwelijke verhaal vertelden.

't Was ongelooflijk.....

De Romeinen blusten het vuur en zagen de verschrikkelijke werkelijkheid voor zich.

Nu, in het voorjaar van 1955, is een Israëliische **expeditie** weer aan 't onderzoeken gegaan. Masada ligt aan de westzijde van de Dode zee,

440 m. boven de zeespiegel. Op het terras van de top heeft men nu verschillende vertrekken aangetroffen met prachtig mozaïekwerk. De gang (trap) waarover Josephus spreekt, heeft men ook gevonden, evenals de geweldige **cisternen**, die samen 40.000 liter water konden bevatten.

Voor de **archeologen** voorwaar 'n prachtige vondst.

Hier volgt de korte inhoud, die jullie deze keer zo in je aantekenschrift kunnen overnemen.

In het jaar .. n. Chr. viel Jeruzalem in handen van de ... ..voerde het bevel. Hij had verboden de stad .. maar een soldaat wierp een brandende... in de tempel, die in vlammen opging. Een gedeelte van het Joodse leger vluchtte naar de rots..., gelegen aan de... zijde van de... Onder.... werd deze vesting omsingeld en ingenomen. Bij de verovering speelde zich een vreselijk... af. Bijna .. mensen pleegden.. om niet in de handen van de Romeinen te vallen.

Verschiedende expedities hebben in deze omgeving reeds onderzoekingen verricht. Maar pas in het voorjaar van... zijn er belangrijke vondsten gedaan, die voor de.... grote waarde hebben. archeoloog is.... theoloog... cisterne is .... aquaduct is.... viaduct is ...

OP HET NIPPERTJE

GERED

II OORLOG.

Engeland, het machtige Engeland, getart door een zwarte tiran van een klein staatsje! Neen, dat kan niet worden toegelaten.

Onmiddellijk stuurt de Engelse regering een protest en dreigt. Maar de Negus antwoordt met een brief vol hoogmoed.

Zelfs de consul Cameron, de bemiddelaar, wordt in boeien geslagen.

Engeland wacht!

Het wacht meer dan een jaar, voor het ingrijpt. Maar als ook een andere gezant, Rassam, niets bereikt, zendt het Indische troepen. Er wordt geland aan de kust en opgerukt door de bergpassen in de richting van de hoofdstad. De veldtocht is begonnen.

Overal komt de schrik voor de blanken er in. En het blijkt wel, dat de tiranie van Theodorus veel haat heeft verwekt. Vele kleinere vorsten geven zich over en helpen de Engelse troepen, die zelfs grote kanonnen en oliefanten aanslepen, mee.

Maar de keizer denkt er niet aan zich te laten beïnvloeden. Tenminste, dat zegt hij. Inwendig is hij heel onzeker.

Zal hij proberen door het loslaten van enkele gevangenen tijd te winnen?

In martelende spanning brengen deze mensen de tijd door. Ze zijn in een paar hutten bij elkaar gebracht en hebben overal gebrek aan. De zending heeft met allen contact. Hij troost en bemoedigt. En hij vindt er gelegenheid om het Evangelie te brengen aan zwarten, landlopers en aan stadhouders ook, die in ongenade zijn gevallen.

Het is April geworden.

De Engelse troepen zijn nu vlakbij.

„Kijk”, zegt dokter Stern, „de Negus! Daar in de verte rijdt hij op zijn muilezel. Hij gaat elke dag naar de top van de Selasysse om de weg van Talanta naar Besjilo te overzien, of zijn vijanden nog niet komen”.

Het geschut wordt gesteld te Fala, om de weg te kunnen bestrijken. Maar de Negus voelt zich niet veilig. Hij laat de blanke gevangenen bij zich roepen en zegt dat hij in de verte krijgswagens en vier oliefanten van de Engelsen gezien heeft. „Ik ben van plan velen van mijn eigen inlandse gevangenen in vrijheid te stellen, men zal zien dat ik edelmoedig ben”.

Diezelfde dag krijgen vijftieng ongelukkigigen de vrijheid. Ze zijn levende geraamten, vol zweren en huidziekten. De meesten zijn vroegere dienaren en soldaten, die geen kwaad gedaan hadden, maar enkel in drift gevangen genomen waren.

Als ze zullen weggaan, steekt de Negus de hand op.

„Het is teveel”, zegt hij „zeven moeten sterven”. En zeven willekeurige mensen ondergaan de dood. Waaronder een vrouw en een kind.

Maar de volgende morgen krijgen honderd van de anderen weer de vrijheid. Is de Negus krankzinnig? Wie zal het zeggen?

De blanken zijn niet gerust. Elk ogenblik kan de onbesuisde drift van de despoot op hen neerkomen.

Stern ligt geknield in zijn tent. Hij zendt

een gebed tot God. „Grote Vader” zegt hij, „Bewaar ons. Laat de goddelozen geen macht over ons krijgen en geef ons rust in Uw hand”.

Allen stemmen in met zijn woorden. Sommige vrouwen snikken. Het leven is zo dierbaar, ook om de wille van de kinderen. Ze troosten zich met het horen lezen van de woorden:

„Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen”.

Dat is de vaste grond van hun hoop.

Gesterkt staan ze later van hun kniën op. De Heer is zo getrouw als sterk en er valt geen haar van ons hoofd zonder Zijn Wil.

Op dat ogenblik grijpt Fladd dokter Stern bij de arm.

„Hoor je dat?”

Ze luisteren allen.

Eerst zacht, dan harder klinkt het geroep tot hen door uit de tenten der inlandse gevangenen.

„Honger! Honger!”

En al harder wordt het. Het worden opstandige kreten.

„Brood. Water. Heb erbarmen Heer! We sterven!”

De blanken kijken elkaar aan. Het is geen wonder dat de zwarte gevangenen roepen.

In twee dagen hebben ze geen eten of drinken gehad. De stemmen zijn schor en hees.

De tent van de Negus gaat open. Slaperig komt hij te voorschijn, nog half in de roes van zijn dronkenschap. Hij grijpt zijn degen.

„Volg mij”, brult hij tot zijn dienaar.

„Ik zal hen leren om voedsel te schreeuwen, terwijl mijn eigen soldaten verhongeren”.

„Er uit met de gevangenen”.

„In de afgrond!” brult de beul. Ontzetting staat op aller gezichten, maar men gehoorzaamt.

De soldaten staan in dichte rijen om de Negus geschaard. Telkens wordt een naam genoemd.

Sommigen worden plotseling gespaard, maar de meesten worden in de afgrond geworpen — en door schoten afgemaakt.

De blanken ontzinkt het hart. Ze tellen de schoten tot tweehonderd toe. Anderen gaan verder en blijven tot het einde.

Dan zijn er driehonderd zeven mensen vermoord.

Een hoofdofficier, die gunstig gestemd is jegens de blanken, sluipt voorzichtig uit de rijen vandaan en snelt naar de tent der blanken. Vooruit naar binnen! Gauw dan! wenkt hij. Wilt ge allen sterven? Als hij nu een blik naar u werpt, spaart hij niemand”. Het zonlicht sterft weg, het wordt schemeravond. De gekroonde beul keert terug, omgeven door een juichende menigte. Ja, ze juichen nog. En tot laat in de nacht is er lawaai en gerucht in de vorstelijke tent. En een negentig gevangenen zijn in het leven gebleven. Vreemd genoeg, alle bekende krijgshoofden, doodsvijanden van de Keizer. Het duizelt de blanke gevangenen. Waarom moesten al deze mensen sterven? Waarom laat God dit toe?

Vergeefse vragen...

Waarop alleen in gebed en op de knieën het antwoord te vinden is.

III

DE BESLISSENDE SLAG.

Die dag komt er een hevige onweer, maar tussen de zware slagen door dreunt het geschut. De troepen zijn eindelijk slaags geraakt. De Abessiniërs, niet meer te houden, hebben hun kanonnen op de kloven van de Besjillo gericht. Maar... het grote kanon is met een vervaarlijke knal uit elkaar gesprongen en de anderen bereiken de vijand niet.

„Voorwaarts, kinderen”, roept Negus, „Voorwaarts”. En hij stoot zijn gillende oorlogskreet uit: „Op voor uw Keizer, Abbah Sengiah (vader der paarden).

Voor deze bloeddorstige ellendeling zijn de opgezweepte zwarten met blijdschap bereid hun leven te offeren. Ze stormen op hun muilieren en paarden de hoogten van Fala en Islamgye af.

Maar de Engelsen, in het vierde regiment, versterkt door de Indische troepen van de Fundjab en het bataillon Beloodsjijis ontvangen hen dapper. Het moorddadig vuur der Snidergeweren, de Engelse kanonnen, doen ze

in massa sneuvelen en in wanorde vluchten.

De Engelsen hebben twintig gewonden en niet één dode, de Abessiniërs achthonderd

doden en twaalfhonderd gevangenen. Deze slag bij Fala is verpletterend geweest.

In de schemer komen de troepen bij de Negus terug, haastig klimmen de verspreide overblijfselen van wat eens een leger was, tegen de rotsen op.

„Gebri, waar is Gebri, de dapperste der dapperen, de aanvoerder der voorhoede?”

„Gesneuveld, Sire”. Hij roept nog meer namen af, de namen van zijn officieren.

„Hij is dood — hij is dood!”

In het eind is de Negus overwonnen. Hij zet zich op een rotsblok neer. Gaat het verlies van deze dapperen hem ter harte? Of is het alleen zijn eigen kleine bestaan, dat hij in gevaar ziet komen?

Meer dan een uur zit hij in het donker. Het hoofd is diep gebogen. Eindelijk loopt hij met loden schreden naar de tent en schenkt een kruik boordeval mede, die hij in enkele teugen ledigt, daarna nog een.

Op dat ogenblik komt de tolk Samuel zeggend: „De heren Fladd en Waldmeyer willen u spreken”. Woedend strompeld de keizer overeind. In het half donker zien de bezoekers dat zijn gelaat betrokken is.

„Wat wil je?” „Sire, we hebben bericht van Assam, die u laat raden, als onderhandelaar luitenant Prideau naar het kamp van de Engelsen te —”. „Scheer je weg! Bemoei je met je eigen zaken!” „Heer, wij —” „Sta je daar nog?” Verdwijnen... ogenblikkelijk uit mijn ogen!”

De nacht valt, maar er gebeurt niets. De volgende middag laat de Keizer de heren Waldmeyer en Fladd komen. De Keizer is nu rustig. Hij steekt de vinger op.

„Luistert, vrienden! Hoort ge dat gejammer? Er is geen soldaat die geen broeder of vriend verloren heeft. Ik dacht dat de troepen, die tegen mij optrokken vrouwen waren maar het zijn mannen, ik ben overwonnen!”

Hij zit enige ogenblikken zwijgend met het hoofd in de handen. „Ik ben overwonnen”, herhaald hij dan en er is een akelige wrange trek om zijn mond „wat moet ik doen?”

„Het beste is vrede te sluiten”, zegt Fladd en ook Waldmeyer knikt. Theodorus slaat

de handen voor het gelaat. Schreit hij? Er is geen medelijden in de blik, waarmee de blanken naar hem kijken. „Laat Rassam komen en zeggen wat ik doen moet”, stamelt de overwonnen eindelijk.

Die middag vertrekt luitenant Prideau vergezeld van Dejats Alameh, de schoonzoon van de keizer, naar het Engelse kamp. En diezelfde dag keren ze nog weer met een brief van de opperbevelhebber Sir Robert Napier met deze inhoud:

„De Negus moet zelf komen en andere Europeaanen vrij laten. Dan zal hem en zijn familie een eervolle behandeling toekomen”. Tweemaal wordt de brief vertaald en de Negus zwijgt lange tijd. Opeens heft hij het hoofd op: „Wat is een eervolle behandeling? Betekent dat, dat de Engelschen mij zullen helpen tegen mijn vijanden — of dat ik als gevangene eervol zal worden behandeld?”

„Ik weet het niet”, zegt Rassam. „Zeker is, dat de Engelschen alleen in het land zijn gekomen om hun landgenoten te verlossen. Is dat bereikt, dan zullen ze weer vertrekken”.

Woedend is de keizer. Hij dicteert een verwarde brief en geeft die mee naar het kamp. Hij heeft zich nooit aan iemand onderworpen en zal zich niet onderwerpen, staat er in.

Maar die avond komt er geen brief terug. Hoewel de afstand maar twee uur is, wil de Engelse generaal geen antwoord geven op deze dwaze, hooghartige brief en laat alleen zeggen dat hij verwijst naar de eerste brief. De soldaten en legerhoofden worden moedeloos en dringen om de keizer heen. Hij is zo wild, dat hij elk oogenblik dreigt met zelfmoord, maar vol schrik houden ze hem daarvan steeds terug. Daar plaatst zich één van de oudste aanvoerders voor de Negus.

„Wees niet weifelmoedig, o heer. Dood de blanken of sluit ze op in een hut. En steek die in brand als de Engelschen komen”.

Eén oogenblik schitteren de ogen van Theodorus. Maar dan durft hij dit toch niet. Er is een Macht, hoger dan hij, Die zijn hand terughoudt.

Het is God, die het leven van de blanken redt.

Opeens neemt de Negus een besluit.
„Ik zal de gevangenen loslaten!”

IV.

EEN GEVAARLIJK OGENBLIK

Mayer en Saalmüller, twee van de Europese werklieden, krijgen het bevel, de gevangenen naar het Engelse kamp te geleiden.

Het hart van de gevangenen is te vol om veel te kunnen zeggen. Allen vallen op de kniën en Zendeling Stern spreekt een hartelijk dankgebed uit. Zijn stem trilt en hij kan het haast niet ten einde brengen.... Dan springen allen op, grijpen enkele dingen bijelkaar, drukken de bediende de hand en willen vertrekken.

Zullen ze nog afscheid van de Negus nemen? Ze zenden Samuel, de tolk, en vragen audiëntie, maar hij komt terug met de boodschap, dat de Keizer alleen de goede en geliefde vriend Rassam wil zien. De anderen gaan opweg. Rassam trekt naar de plaats waar Theodorus moet zijn. Ze draven op hun muilezels langs de diepe kloof van de Selassye.

Opeens... daar komt iemand hen tegemoet. Het is Rassam zelf en daar aan de kromming van de weg, vlak bij de afgrond staat de Negus.

Dokter Blanc is vooruit gelopen.

Achter de keizer staan twintig soldaten op een rij, allen gewapend met musketten.

De keizer is zeer opgewonden en strekt de hand uit om het geweer van de man over te nemen.

Nu hij de blanken ziet maakt hij opeens een dreigende beweging met het geweer en allen menen dat hun laatste uur geslagen is.

Maar het is of plotseling een onzichtbare macht hem tegenhoudt.

Hij erkent dokter Blanc, laat de

arm met het geweer zakken en roept op een doffe en droevige toon:

„Vaarwel! Vaarwel!”

De bevelhebber van het geleide, heeft ondertussen nog even met de de keizer gesproken en komt hen achterop. „Spreek van geluk, dokter”, zegt hij en er is ontroering in zijn stem, „dat de grote Heer u het eerst zag. Tegen u had hij geen kwaad in de zin, maar het was zijn bedoeling de anderen te doden. Waarom hij het opeens niet deed is mij een raadsel”. De anderen zwijgen maar de zendeling zegt met bewogen

stem: „Het is Gods werk, mijn vriend, ons leven is in Zijn hand en Hij heeft ons gebed verhoord.”

„Dank Hem daarvoor”, zegt de Abesiniër eenvoudig.

Ze zijn bij de buitenposten van het Keizerlijk kamp gekomen. Enkele soldaten roepen iets achter hen.

„Halt! Halt!”

Een paar mannen voor hen springen achter de rotsblokken vandaan en grijpen de muil dieren bij de teugel. Staat!

Een bliksemsnelle gedachte vliegt door hun hoofd: de Negus is van gedachte veranderd en zal hen ter dood laten brengen. Zo zijn hun zenuwen gespannen, dat één van de vrouwen een heftige gil geeft en van de ezel tuimelt. Achter hen aan komen de bedienden van de Negus draven, maar, als ze nader gekomen zijn, gaat de angst opeens over in blijdschap. De bedienden brengen alleen twee degen, die van dokter Blanc

en van luitenant Prideau, de wapens, die hen, nu een twintig maanden geleden, ontnomen zijn.

En nu kan niets de vaart van de ruiters meer tegenhouden. Ze zwiepen de arme muil dieren aan, tot ze zo hard lopen als de weg het toelaat. Ze kunnen het niet geloven, dat ze vrij zijn, telkens keren ze zich om en gluren angstig achterom.

Een eind verderop ontmoeten ze een jonge blanke man, een journalist in het leger, die rustig, een sigaar in de mond, op een rotsblok zit te schrijven of te schetsen en hen vriendelijk toewuift. Rassam, op van zenuwen, heft een juichkreet aan en de anderen roepen en schreeuwen.

Die ene blanke man, hoewel niet in uniform, is voor hen het symbool van de vrijheid.

Een half uur later worden ze met een donderend hoera-geroep in het Engelse kamp ontvangen.

Ze zijn gered. (Wordt vervolgd).

Hersengymnastiek

De antwoorden uit het octobernummer zijn:

11. de koperen slang, door Mozes gemaakt. 12. Jachin en Boaz. 13. amper is nauwelijks; ampel is heel uitvoerig. 14. 8. 15. behemoth is nijlpaard. laviathan is krokodil. 16. In Athene. 17. De Hattemer-patriot Daendels. 18. melk. 19. Lodewijk XIV. 20. Napoleon Bonaparte aan de pyramiden in Egypte.

De nieuwe zijn:

21. Wat wordt bedoeld met Iberisch Schiereiland?
22. Wat betekent de lijfspreuk „Ago quod ago”? En van wie is deze spreuk?
23. Schat eens ongeveer hoe lang de kieuwen van een walvis zijn.
24. Welke kunst is de smaakvolste?
25. Wat betekent K. N. A. C.
26. Hoe heette de moeder van Simson. En zijn vader?
27. Hoe heet de plaats waar zeep gemaakt wordt?

28. Noem 'es twee woorden, waarvan men de ph uitspreekt als f.

29. Noem ook 'es twee woorden, waarin men de ph niet als f uitspreekt.

30. Hoe komt men aan 't woord krent?

Ons Werkhoekje

Nu hoop ik dat jullie allemaal het „paddestoelraadsel” uit het vorig no. hebt gemaakt. Dat was zo'n eenvoudig, aardig ding!

De oplossing is deze:

horizontaal:

1. beukenoot. 8. spinneweb. 9. liter.
10. een. 11. pand. 12. duin. 13. Elbe.
14. toga. 15. Ebal.

verticaal:

1. b. s. 2. uil. 3. knie. 4. enter. 5. neen.
6. oe. 7. t. b. 11. paddestoel. 16. denne-naald.

Nu heb ik deze keer geen extra raadsel voor jullie, maar in het volgende nummer komt een echte wedstrijd weer. D.w.z. dat er dan heel wat kinderen blij gemaakt worden met een prijsje.

Overal in het dorp staan de mensen aan de deur en lachend wuiven zij de luidruchtige troep trekkers vaarwel. Pas voorbij de laatste huizen komt er wat rust en orde in de groep; ieder zoekt een buurman of buurvrouw — en dan gaat het er op los. Richting Amersfoort! De grote tocht is begonnen!

De zon laat zich nog niet zien. Die slaapt schijnbaar nog achter het dikke wolkendek, maar daarom niet getreurd. Vast niet! Dolf en Henk hebben allebei een mondharmonica en met die muziek zingen de V.V.V.'ers het hoogste lied uit. Of ze fluiten een deuntje, waarbij de meisjes niet onderdoen voor de jongens!

En als ze in Amersfoort de beroemde kei en de mooie Koppelpoort bekeken hebben, breekt warrampel het zonnetje door de wolken. Hoera! Nu op naar Barneveld!

Daar staat de stenen Jan van Schaffelaar aan de voet van de oude toren, waaraan de held zijn faam te danken

heeft.

„Weet jij het jaartal nog, Bert?“, vraagt mijnheer, die precies de zwakke broeders in de Vaderlandse Geschiedenis kent.

Bert denkt diep na, zucht eens, maar moet zijn schouders ophalen. „k Geloof in vijftienhonderd zoveel, meneer. 1517 of zoiets. Maar het is in elk geval al heel lang geleden. Ik ben er niet bij geweest.“

„Nee, dat geloof ik graag. Maar je bent er lelijk naast, mannetje! Ga je schoolgeld maar terughalen! Wie weet het beter?“

„1482, Jan van Schaffelaar springt van de toren te Barneveld“, spuit Hermien er vlot uit. Zij kent 't hele jaartallenboekje uit haar hoofd.

„O, ja nou weet ik het weer“, herinnert Bert zich. „Dan liever de lucht in, riep-ie en sprong naar beneden!“

Maar nu is Bert helemaal in de bonen. Jan van Schaffelaar was niet dezelfde als Jan van Speyck!

Na het eierendorp is Apeldoorn het eerste doel, maar het ligt nog ver: zeker 'n dikke 30 kilometer. En... 't loopt al tegen twaalfen, etenstijd! Dus strijken zij ergens neer in een buitencafé-met-speeltuin en daar zijn de meegenomen boterhammen in een wip verdwenen. En op de wip is het dan fijn spelen!

Veel te vlug moeten zij wippen, glijbanen en schommels verlaten, maar zo komen ze niet in Gorssel vandaag. En dat is toch de bedoeling. Kwick op de fiets dus - de Veluwe wacht!

Ja, de Veluwe wacht. Maar ook nog iets anders. De trektocht van de V.V.V.'ers, nog maar nauwelijks begonnen, krijgt daardoor haast een ontijdig einde.....

EEN AVONTUURLIJK BEGIN

Het wordt een pracht rit dwars over de „Vale Ouwe” met z'n hei die al gaat kleuren, z'n witblinkende zanverstuivingen en dichte donkere bossen. Wat is die Veluwe ongelooflijk mooi! En wat begint hun tocht goed! Het zonnetje houdt de V.V.V.'ers trouw gezelschap en met de lichte wind in de rug, is het uitgezocht fietsweer. Zó moet het de hele week maar blijven!

Maar in de uitgestrekte Soerense bossen komt de eerste pech. Het fietspad slingert zich over een hoge heuvel en bij de „afdaling” is Dick zo eigenwijs om mee te trappen, inplaats van te „freewheelen”. En die snelheid verdraagt zijn ketting niet. Er kraakt en er krakt iets en hulpeloos moet Dick zijn fiets laten uitlopen. Ketting er af! Stoppen allemaal!

Mijnheer kan het euvel echter snel verhelpen. 't Kost hem alleen. 'n paar vuile handen om de olievette ketting, gelukkig niet gebroken, weer netjes op haar plaats te krijgen. Ziens, da's voor elkaar. En voortaan 'n beetje kalmer-aan doen, Dick!

De V.V.V.'ers hebben het zich intussen gemakkelijk gemaakt. Ze zijn allemaal moe van de lange trap en het is op 't zachte mos van het bos goed rusten!

Hè, wat is het hier heerlijk stil. . .

Maar plotseling — wat is dat? Er klinkt ergens gerucht, geschreeuw. Dichtbij. Dan een korte scherpe knal. Alsof er geschoten wordt. Nog een schot en nog één. Of het is de echo, die zich in het bos weerkaatst?

Niemand weet het, maar allemaal zijn ze opgesprongen. 't Is ineens gedaan met de rust! Even blijft het weer stil, dan horen ze gekraak van takken en . . . .kijk, kijk, daar breekt een man door 't struikgewas! Nu is hij op het fietspad, 'n vijftig meter van hen verwijderd. 'n Moment staat de onbekende stil, kijkt verwilderd naar rechts en naar links — dan komt hij met grote sprongen op het groepje V.V.V.'ers afgestormd. Bin-

nen enkele seconden is hij bij hen — wie is dat, wat wil hij? Verschrikt stuift de troep uiteen, als de woeste kerel hen genaderd is. En tegelijk horen zij uit dezelfde richting een gebiedende stem. Kijk, daar komt nog iemand het bos uitgerend, nee, 't zijn er twee. In groene uniform. „Halt!”, schreeuwt de voorste. „Sta stil of ik schiet. Halt, politie! Houdt 'm

Wie zijn dat? Boswachters, politie? Niemand weet het nog, maar na dat laatste „Houdt hem”, houdt 'm!, springt mijnheer Mulder naar voren.

En vlak voor de vluchteling staat hij 'n ogenblik met uitgespreide armen op het fietspad. Onbevreesd, onversaagd. „Staan blijven!” bijt hij de man toe. „Ze schiéten! Hier!”

Maar de woesteling stormt door. „Opzij!”, brult hij met een zware vloek. „Opzij!”

Nee, mijnheer gaat niet opzij. Hij blijft staan waar hij staat — en dat wordt hem noodlottig. Want meteen geeft de kerel hem onverwacht zo'n geweldige stomp in de borst, dat hij ruggelings tegen de grond slaat. En doodstil blijft liggen. . . . .

Gegil van de V.V.V.'ers, geschreeuw van de twee geuniformden, die snel naderbij komen. Alleen de vluchtende wildeman trekt zich niets van zijn slachtoffer aan. Hij holt verder het rijwielpad af, langs de fietsen, die onbeheerst tegen de bomen staan en . . . .daar grijpt hij er één, springt er op en racet weg!

't Hele drama heeft zich in weinig seconden afgespeeld. De vogel is gevlogen! Kijk, daar gaat-ie in ijltempo het bochtige fietspad af, 'n hoek om.... weg, foetsie!

Mèt een fiets! Die van Dick!

Maar dat is te veel. In de verwarring van het ogenblik schreeuwt Dolf boven alles uit: „D'r achteraan jongens! D'r achteraan! Gauw”. En zonder bedenken springt hij op zijn fiets; één, twee anderen volgen hem. Vlwg, vlwg achter die kerel aan! Trappen, trappen! Niet bang zijn! Maar mijnheer Mulder dan? Die ligt daar nog roerloos terzijde van het pad in 't zand.

Met gesloten ogen.....

Mevrouw is reeds naast hem neergeknield. Daar is ook één van de beide boswachters al bij hem; de andere heeft eveneens de eerste de beste fiets gepakt en jaagt achter de jongens aan. En die weer achter de vluchteling!

Het wordt een spannende rit. De boswachter trapt als een bezetene om het drietal in te halen. 't Is te gevaarlijk wat zij doen. Want hij kent de man die zij achtervolgen goed: het is de beruchte stroper, die nergens voor terugdeinst als men hem te na komt. Weliswaar heeft hij zojuist toen zij hem betrapten, in de haast zijn geweer weggegooid, maar allicht heeft hij een mes in zijn zak. En wat kunnen 'n paar onervaren jongens tegen zo'n woesteling uitrusten? Niets — en daarom trapt hij in razende vaart achter de jachtende V.V.V.'ers. Schieten kan hij niet: tussen hem en de stropers zijn de jongens.... En zijn waarschuwend roepen horen zij blijkbaar niet. Zij moeten die kerel inhalen, kost wat kost. Dolf racet voorop, Bert en Henk hangen aan zijn achterwiel — 't is de rit van hun leven!

En... zij lopen langzaam in op de vluchteling, die op de vreemde zwaarbeladen fiets niet zo snel vooruitkomt als hij wel wil. Maar de man is oersterk en trapt wat hij kan. Hij zal zijn achtervolgers ontkomen — en zo niet, dan zal hij zijn leven duur verkopen.....

Staande op de pedalen neemt hij een heuveltje, dan suist hij de helling af. Trappen, trappen! 't Gaat goed zo Sneller, sneller Maar dan ineens: krak, krak. Voor de tweede keer loopt de te ruime ketting op Dick's fiets van 't traprad en slingert zich om de achteras — wéér was de snelheid te groot! Maar nu komt die pech goed uit! Behalve dan voor de stroper, die plotseling vaart moet minderen! 't Is verloren....

Nee, hij heeft nog een kans. Niet vechten! Tegen die paar jongens zou-ie 't wel durven opnemen, maar achter hen komt de boswachter aangestoven. En die heeft een geweer, hij helaas niet meer.....

Z'n enige kans is: vluchten. Dus smijt hij vloekend de onbruikbare fiets tegen de grond en rent ijlings het bos in. Lopen nu, lopen!

Maar in no-time naderen zijn achtervolgers. 'n Beetje geschrokken van deze onverwachte wending hebben de jongens de laatste 50 meters wat kalmer aan gedaan en de boswachter heeft hen nu rap ingehaald. „Hier blijven jullie”, zegt hij kort, „'t is te gevaarlijk. Waar is-ie gebleven?”

„Daar mijnheer, kijk, daar loopt-ie”, wijst Bert naar de snel-verdwijnende figuur tussen de stammen. Tot hun geluk is het bos hier niet dicht en er staat weinig onderhout. Dat doet de dappere boswachter besluiten om nog een klein eindje de achtervolging op de fiets voort te zetten. Hup, daar gaat-ie, hotsend en botsend over de ongelijke bosgrond. Niet ver. Nog juist kunnen de ademloos toekijkende jongens zien hoe hij van de fiets springt en zijn geweer van de schouder rukt. Zij horen 'm bulderen: „Sta, of ik schiet! Voor de laatste keer, sta!”

Daar gaat zijn geweer omhoog. Recht naar boven. Dan een harde korte knal: een waarschuwingsschot in de lucht. Maar het tweede zal niet de lucht ingaan. Dat zal raak zijn. De stroper weet het — 't is niet zijn eerste kennismaking met de boswachters. Dat tweede zal hem treffen, waarschijnlijk in de benen..... Nee, hij waagt het niet om nog te

proberen tussen de bomen te ontsnappen — hij heeft zijn leven teliëf. Ditkeer heeft-ie de strijd verloren — en hij blijft staan. Woedend. Vloekend.

„Handen omhoog!” schreeuwt de boswachter en komt voorzichtig na-

derbij, het geweer in de aanslag. En langzaam gaan de armen van de stroper omhoog — hij moet wel capituleren.

Zo Hannes, eindelijk heb ik je dan te pakken, hè? 't Heeft lang geduurd man, maar nou ben je er bij. Vooruit, terug naar het fietspad. En probeer niet weg te lopen; als ik nog eens moet schieten, is 't meteen raak. Goed begrepen?”

Hannes knikt stom en gaat de aangegeven weg terug. Vijf passen achter hem loopt de boswachter, het geweer schietklaar in de arm. En zo komen zij terug bij de drie V.V.V.'ers, die vol spanning vanuit de verte de arrestatie gevolgd hebben. Dolf moet snel de fiets uit het bos halen en dan gaan zij, vijf man sterk, terug naar het punt, waar dit avontuur begonnen is. Lopend natuurlijk. De arrestant voorop, nog steeds met zijn armen omhoog, daarachter de man-met-het-geweer, dan Dolf met Dick's piepende fiets aan de hand en tenslotte Henk en Bert, die elk twee karretjes meevoeren.

Hoe zal het met de anderen voor-

al met mijnheer Mulder, zijn? Nog even moeten zij hun ongeduld bedwingen, want 't is te voet een hele tippel. Daarstraks ging 't sneller! Maar halverwege komt de tweede boswachter hen al tegemoet en hij grinnikt blij als hij die kleine optocht ziet. Zo, dus 't is toch gelukt!

„En hoe is het daar?” vraagt zijn collega. „'k Bedoel met die meneer, die Hannes tegen de grond sloeg? Is 't erg met hem?”

„Welnee”, lacht de groenjas opgewekt. „Hij was alleen maar even buiten westen door die harde stomp in zijn borst en de val, maar hij is helemaal bij hoor en voelt zich kiplekker!”

Hè, gelukkig. 't Is de jongens een pak van het hart, als zij hun leider weer welgemoed tussen het groepje terugvinden — en die is op zijn beurt blijtoe dat het moedige, maar onvoorzichtige drietal heelhuids „op de basis is teruggekeerd!”

Ziezo, ze zijn weer compleet. Met de fietsen! Alleen die van Dick is nog onberijdbaar. Maar dank zij de ruime ketting staat Zwarte Hannes, de beruchte stroper die zich zelfs niet ontziet om reëen te doden, hier nu hulpeloos tussen twee bewakers!

Toch vindt mijnheer het veiliger om de ketting meteen wat strakker te spannen, driemaal mag hier geen scheepsrecht zijn!

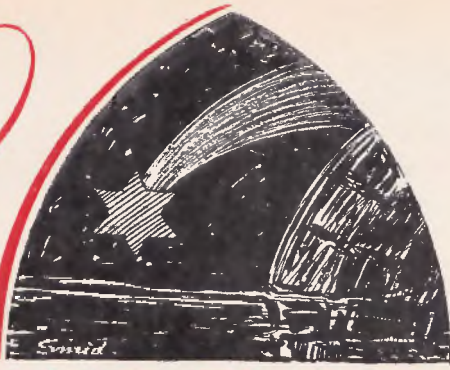
En als dat karweitje gedaan is nemen zij afscheid. „Hartelijk dank voor de medewerking” zeggen de boswachters, blij dat de man waarop ze al zo lang geloerd hebben nu eindelijk in hun macht is. De dappere drie krijgen een extra groet en de waarschuwing om voortaan toch wat voorzigtiger te zijn — dan gaan zij heen, Zwarte Hannes welbewaakt tussen hen in. Maar die is de enige die niet groet!

(Wordt vervolgd).

DECEMBER 1955
11e Jaargang, no. 4

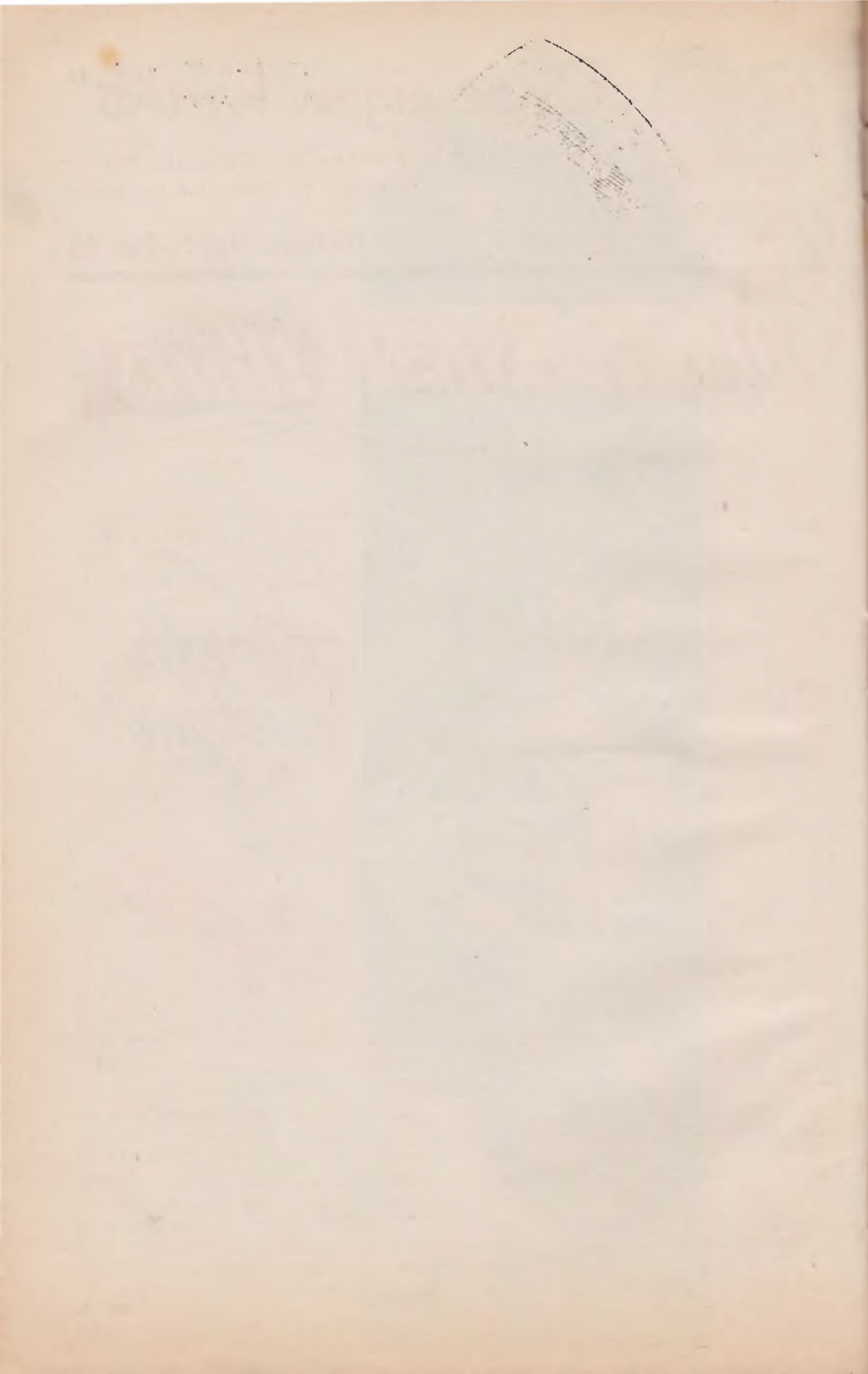

Onze eigen krant

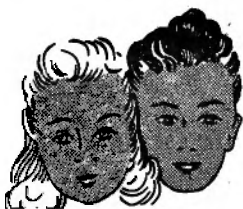

*Kerst-
uitgave*

En dit zij u het teken:
Gij zult een kind vinden
in doeken gewikkeld
en liggende in een kribbe

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e Jaarg. No. 4 - Dec. '55

Met Kerstmis thuis

„Hè toe joh, praat nou niet.”

Harm van Bleek gaf Klaas Klein, die naast hem zat, een por in de zij en Klaas ging onmiddellijk netjes zitten en hield zich stil.

Of Harm en Klaas zulke heilige boontjes waren? O, neen, helemaal niet. Maar meneer Smeenk had beloofd nog even voor te lezen, als de jongens en meisjes vlug netjes gingen zitten.

Ja, hoor daár kwam het boek al te voorschijn. Een fijn boek met allerlei verhalen. Vandaag las mijnheer over Michiel de Ruyter. Dat was me een baas. Die was in de Vlissingse toren geklommen en dat was geen kleinigheid. Harm had een maand geleden nog vlak bij die toren gestaan. Het duizelde je, als je er naar keek.

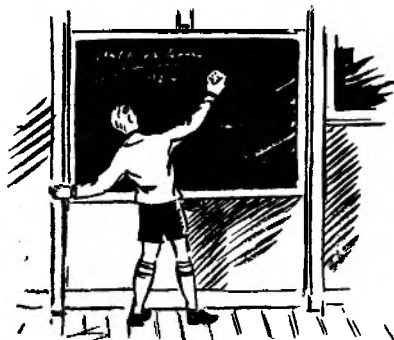
Fijn was het aan die Vlissingse haven. Er was altijd zoveel te zien. Loodsen die uitvoeren en de schepen gingen er vlak langs de kust. Hè, wat zou hij graag eens varen op zo'n kanjer van een boot.

Jammer dat de vakantie voorbij was. Nu mocht hij ook niet meer met vader meerijden kris kras door Zeeland om de vrachten weg te brengen.

Maar hij moest luisteren naar mijnheer, die nu verder las over Michiel en zijn heldendaden.

Veel te gauw naar Harm zijn zin, luidde de bel. Het boek ging dicht en

toen mijnheer gedankt had, was hij de eerste, die de bank uitwipte. Maar mijnheer Smeenk hield hem tegen.
„Voor wat, hoort wat, Harm. Ik

heb voorgelezen, nu moet jij de bordes schoonmaken.”

O, maar dat wilde Harm wel. Bordes schoonmaken, propjes papier rapen, bloemen water geven.... Fijn was het met mijnheer alleen in de klas. Die babbelde dan maar zo heel gewoon met je. Hij vroeg je van alles en Harm vertelde graag.

Van vader, die vrachtrijder was en met een mooie grote vrachtwagen reed en van zijn zeven broertjes en zusjes, die hij nog had. Hijzelf was de oudste en dertien jaar, dan kwam Miek van elf, Rientje van negen, Siem van zeven, ja die kende mijnheer wel, want die waren allemaal op school. Maar Chris en Catrientje waren te

klein om naar school te gaan en Roe-
lie lag nog in de wieg.

Mijnheer Smeenk sloeg het laatste
schrift dicht.

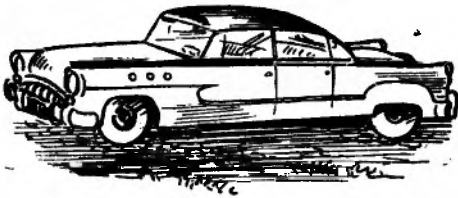
„Ziezo Harm, nu maar gauw je
broertjes en zusjes achterna, anders
is je moeder ongerust.”

Vijf minuten later ging Harm naar
huis. Hij haalde een paar kleppers
uit de zak en klepperde er rustig
op los. In naam van Oranje doe
open de poort en Ferme jongens,
stoere knapen, 't ene lied na het an-
dere.

Vijf uur sloeg het op de torenklok
en 't was nu al niet helemaal licht
meer. Dit was eigenlijk geen fijne
tijd van het jaar. Als je nu thuis
kwam, mocht het licht nog niet aan,
omdat het nog te vroeg was en de
haard brandde nog niet, omdat het
nog niet koud genoeg was. Neen, 't
moest nog een paar maanden verder
zijn, dan snorde de kachel lekker en
je zag al, dat het licht brandde, als
je op de dijk liep.

Moeder zat dan onder de lamp en
stopte kousen en ze keek telkens op,
of ze haar troepje niet zag aankom-
men. En als ze allemaal thuis waren,
gingen de gordijnen dicht... en...

Nee maar, wat stond daar een fijne
slee van een wagen! Lichtgrijs en

splinternieuw.

Harm voelde eens heel voorzich-
tig aan het lak en keek naar het
nummerbord.

's Zomers stonden er nog veel meer
van die fijne wagens, want dan wa-
ren er badgasten op het dorp, maar
om deze tijd van het jaar.... Neen,
dan stonden er geen auto's hier ge-
parkeerd. De mensen gingen nu niet
voor hun plezier op de dijk wandel-
en en naar zee gingen ze helemaal
niet.

Harm liep de dijk op en zette er de

draf in en toen, bij een draai van de
weg, kon hij hun huis zien.

Maar wat was dat? Het licht bij
hem thuis brandde al. Moeder liep
heen en weer in de kamer.

Nieuwsgierig sprong Harm de dijk
af en wipte een hek over om vlugger
thuis te zijn. Neen maar, er was be-
zoek. Een heer en een dame.

Miek kwam hem al in de keuken
tegemoet om het hem te vertellen.

„Er is visite, Harm. Er is....”

Maar zijn zusje hoefde niet verder
te gaan. Moeder trok hem zelf de ka-
mer al in en zei: „Kijk, Guus, dat is
nou onze Harm.”

„Guus”, had moeder tegen die def-
tige mijnheer gezegd en die dame
deed wel een beetje raar, hoor. Die
sloeg haar armen om zijn hals en
kuste hem en riep: „Well — he's a
fine boy.”¹⁾

Ach en toen begreep Harm opeens
dat dit nou oom Guus uit Canada
was, die zo ineens uit de lucht was
komen vallen. En dan moest dat tan-
te Kitty zijn.

„Maar eh.... u woont toch in Ca-
nada?” vroeg Harm.

„Ja, maar nu wonen wij foor een
time²⁾ hier”, zei oom Guus en hij
lachte. Toe maar, hij kon al niet meer
helemaal Hollands praten. Ja, die
broer van vader was al twintig jaar
geleden naar Canada vertrokken. Ze
hadden nooit erg veel geschreven,
maar Harm wist wel, dat ze heel rijk
waren geworden en in een grote vil-
la woonden.

Maar waarom huilde moeder nu?
En ze zei: „Ja, dat is hij Guus, maar
ik weet niet.... ik weet niet.... Ik
moet er met mijn man over praten.”

Oom Guus keek op zijn horloge en
sprong op en zei: „Wij komen morgen
terug. Wij praten weer met jul-
lie. Wij hebben een afspraak.”

„Maar de bus naar de stad is net
weg”, riep Miek.

„Wij hebben onze eigen car”, riep
hij. „Gaat Harm ons brengen?”

En jawel hoor, Harm ging direct
mee. Siem en Rientje zochten ook al

1) Wat een leuke jongen is hij.

2) Voor een poosje

naar hun klompjes, maar moeder hield hen terug.

„Laat Harm nu maar alleen meegaan.”

Harm stapte als een pauw naast het deftige echtpaar. Jammer, dat er niemand op het dorpsplein was.

Zo'n fijne auto zou van je eigen oom zijn! Kijk eens, de lichten gingen aan en er was een radio in.

„Als u weerkomt, oom Guus, mag ik er dan een eindje in meerijden?” vroeg Harm.

„Wie weet, voor how long time je er in mag zitten”, koeterwaalste oom Guus.

De tante zei niets en kuste Harm weer op beide wangen en ze keek zo vreemd.

„Dat zijn aardige mensen”, dacht Harm, maar ze deden wel een beetje raar. In ieder geval heerlijk, dat er zo'n oom uit de lucht was komen vallen.

Toen Harm even later achter een groot stuk taart met slagroom zat,

vond hij het nog heerlijker.

Alleen begreep hij maar niet, waarom moeder zo verdrietig bleef kijken. 't Was toch heerlijk, als je broer rijk en wel uit Canada kwam!

Harm lag in bed, in zijn eigen fijn kamertje. Ja, 't was maar een heel klein hokje, dat vader zelf getimmerd had, maar heerlijk apart en niet meer bij de kleintjes op zolder.

Het werd echt al een beetje koud en dan kon je zo fijn onder de dekens kruipen en aan alle gezellige dingen denken. Aan oom Guus en aan de auto.....

Jammer dat je zo gauw wegdom-

melde. Maar opeens was hij weer klaar wakker. Siempie had geroepen om water.

Harm liep vlug naar de zolder en boog zich over het bed van zijn broertje.

„Stil zijn, Siem, ik ga water voor je halen, maar niet meer roepen, anders worden de anderen wakker.”

In een wip was hij de zoldertrap af. Vader was nu ook thuis. Hij zat met moeder aan tafel. Moeder had de baby op haar schoot.

Oogknipperend tegen het felle licht bleef hij staan.

„Siem heeft dorst”, zei hij. Vader wilde eigenlijk niet, dat je heen en weer bleef kleppen als het bedtijd was.

Terwijl vader een kroes water vulde, boog Harm zich even over Roelie. Die wist van dag nog nacht en kraaide dat het een lust was.

Maar moeder lachte niet. Zij bleef maar naar beneden kijken en toen opeens zag Harm, dat zij huilde. Dikke tranen vielen op Roelie's dikke lijfje.

„Is Roelie ziek, moe?”

Vader, die binnengekomen was, lachte weemoedig.

„Vind jij, dat onze kleine Roelie er zo lijdend uitziet? Neen hoor, breng het water maar boven, Harm en kom dan maar even terug. We moeten iets met jou bepraten.”

Wel wat geschrokken liep Harm naar boven en liet Siempie drinken. Wat zou er voor ergs zijn?

Hij dekte het kleine broertje stevig toe en ging naar beneden.

Roelie lag weer in de wieg. Moeder had een beker melk ingeschonken en trok een stoel dicht naast zich.

„Kom hier maar zitten, jongen”, zei ze. „'t Is.... 't is.... oom Guus”.

Moeder snikte weer en kon niet verder praten.

En toen stopte vader een pijp en zei zo maar opeens, dat oom Guus en tante Kitty hadden gevraagd, of ze Harm, hun Harm mee mochten nemen naar Canada, omdat zij zeven kinderen hadden en oom Guus geen enkel kind bezat.

O, wat moest Harm lachen.

„En dacht u dan, dat ik mee zou gaan?” riep hij. „Denkt oom Guus, dat u mij zo maar weg zult geven?”

Maar toen begon vader te praten. Over Harm zijn toekomst, die zo mooi zou zijn. Hij zou opgeleid worden in de fabriek van zijn oom en hij zou later helemaal beschouwd worden als een eigen zoon.

„Denk er maar eens over na, mijn jongen”, zei vader. „Ik kan je niet eens laten studeren.”

Stilletjes zei Harm welterusten en ging weer naar boven. Hij hoorde nog, dat vader zei: „Denk er aan vrouw, dat wij zeven kinderen hebben en, je broer Guus geen één. En is het niet voor de jongen zijn bestwil?”

Harm kon niet in slaap komen. Was het wel zo dom om mee te gaan met oom Guus? Hij zou altijd in zo'n fijne auto rijden en op zo'n grote boot naar Canada gaan. Alle jongens zouden jaloers op hem zijn en als je dan dacht aan Michiel de Ruyter. Die deed nog heel wat erger dingen.

Ja, hij zou van vader en moeder weg moeten. maar later zou hij toch terugkomen en dan zou hij hen heel erg verwennen. Natuurlijk zou hij lange brieven schrijven.

Eindelijk viel Harm in een onrustige slaap en toen hem 's morgens vader en moeder vroegen, of hij al gedacht had over het plan, zei hij: „Ja, ziet u... als u 't niet erg vindt... ik zou wel graag al die fijne dingen mee willen maken: op een schip varen en... in dat verre land wonen.”

„Dan is het goed, mijn jongen,” zei moeder. „God geve ons de kracht om het te dragen, als je weggaat.”

Maar zo gemakkelijk gaat het niet om ons klein landje te verlaten. Harm moest gekeurd worden en hij kreeg verscheidene inentingingen en er moesten heel veel papieren ingevuld worden.

Nu ja, maar daar had Harm zelf niets mee te maken. Dat was aan de ene kant wel fijn, want nu had hij het gevoel of hij uit logeren ging,

toen hij wegreed in die fijne slee. Aan 't eind van het jaar zouden ze pas vertrekken en hij mocht nog een week terug naar huis komen ook.

Of hij dan al die tijd zou mogen luieren?

Neen hoor, Harm zou les krijgen van een leeraar, die helemaal alleen voor hem kwam en die hem vooral in de engelse taal zou bekwamen.

School op je eentje en rijden in zo'n fijne wagen! Het was allemaal even heerlijk.

Vader en moeder schenen helemaal niet om die week te denken, die hij nog eens in huis door zou brengen. Moeder huilde maar en vader herhaalde maar al, dat het toch voor de jongen zijn bestwil was.

„Ik ben nog niet voor goed weg”, dacht Harm en hij bekeek zichzelf in de spiegelende ruiten van de auto.

Zijn zondaagse windjack had hij aan op een doordeweekse dag. Goed dat hij niet meer in het dorp was, want met je goeie goed kon je niet naar de haven of naar 't strand.

Naar 't strand! Dat was voorbij. Harm zuchtte eens en tante Kitty trok hem naar zich toe.

„Je hebt toch geen verdriet, boy?”

Neen, verdriet, echt verdriet had Harm niet. Dat kwam 's avonds pas, toen hij alleen in die grote deftige hotelkamer lag. Er was een prachtige wastafel met warm en koud water en als je wilde lezen in bed, kon je een

lampje aandoen boven je ledikant.

Lezen in bed! Dat mocht thuis nooit. Nou ja, dat kon ook niet, want er was maar één lichtje op de boven

verdieping en dat was op zolder. De kleintjes hadden het meer nodig dan hij. De kleintjes! Nu was Miek thuis de grootste. Zou ze het wel horen, als Siempie om water riep? Siempie had altijd dorst.

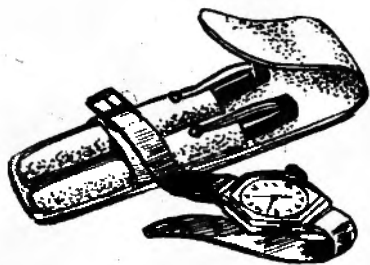
En kleine Roelie had altijd honger. Kleine Roelie! Zou die hem wel kennen, als hij terugkwam in huis? Vast niet. Hij hoorde er immers niet meer bij!

Ik hoor er niet meer bij. O, dat die vervelende zin hem altijd maar in de gedachten kwam. Tranen welden hem in de ogen en rolden hem over de wangen.

Zo'n groot verdriet had Harm, dat hij vergat zijn avondgebed te bidden en dat was toch het enige, wat hem misschien had kunnen helpen.

De volgende dag was Harm zijn verdriet weer helemaal vergeten... Geen wonder! Hij mocht mee om inkopen te doen. Hij kreeg een prachtig nieuw pak met twee broeken en een coat met houtje — touwtje — knopen. Er zat een bontkraag op ook. Nou, maar die trok hij niet aan in die week, als hij nog naar huis ging.

Die week! Hè, was 't maar zo ver. Eigenlijk verlangde hij nu al erg naar huis. Maar je had geen tijd er aan te denken. Er gebeurden zulke fijne dingen.

Harm kreeg een echt leren etui met een vulpen en een potlood en een polshorloge. 't Was net, of je in een toverland was, waar je maar op een knopje hoefde te drukken en dan kreeg je alles, wat je maar wilde.

Er gebeurden ook vreemde dingen. Hij moest zulke rare dingen eten. Gekke lange slierten, die niet op zijn vork wilden blijven zitten en heel

veel vlees. Een hele carbonade. Die had hij nog maar één keer geproefd. Dat was met Kerstmis geweest.

Met Kerstmis, dan zou hij weg zijn. „Kom boy, waar wacht je op?”

Ja, waar wachtte hij op? Hij was gewend, dat vader na tafel uit de Bijbel las en hardop bad.

Dat kon hier niet. Je moest voor jezelf bidden, maar je kon haast niet bidden, omdat je gedachten altijd maar naar huis dwaalden.

En 's avonds op bed kreeg hij 't nog meer te kwaad dan de eerste avond. Dat kwam omdat tante Kitty vroeg, of hij wel voelde, dat het zo heerlijk warm was. Als het soms te warm werd, moest hij een kraan om draaien.

Tè warm.... Thuis op zijn kamer-tje was het koud. Bar koud soms. Maar dat was niet erg, als je maar met je neus onder de dekens bleef. Hij had gedacht dat hij er nog zeven nachten zou slapen, wanneer hij naar huis mocht, maar tante Kitty had gezegd, dat ze in een hotel zouden logeren met z'n drietjes.

Niet meer in z'n bed... nooit meer in zijn eigen bed.

Het verdriet van Harm werd niet minder. Het werd erger, steeds erger. Het nam eerst zijn kleur weg en toen begon het zijn dikke wangen uit te hollen. Dat verdriet kwam nu ook al midden op de dag. Dan kon je toch ineens zo verlangen naar moeder of naar Roelie of naar vader.

Tante Kitty en oom Guus zagen wel, dat Harm verdriet had, maar ze zeiden, dat het wel zou slijten.

En toen werd Harm ziek. Heel erg ziek. Hij kreeg hoge koorts en begon te ijlen.

Tante Kitty haalde de dokter en die onderzocht Harm van top tot teen. Hij luisterde ook eens naar de dingen, die Harm zei.

De jongen wilde maar al uit bed.

„Ik wil in de kou liggen,” riep hij. „Siempie moet water hebben. Miek, ga uit mijn bed hoor.”

Allemaal rare dingen waar de dokter niets van begreep. Hij praatte met tante Kitty en oom Guus en die vertelden hem alles over het dorp en

het grote gezin en over de plannen, die ze hadden met Harm, omdat ze zelf geen kinderen hadden. En toen keek de dokter heel ernstig.

„De jongen heeft kou gevat,” zei hij, „maar dat is zijn eigenlijke ziekte niet. Het kereltje heeft heimwee. Ik moet u ten sterkste afraden hem mee te nemen naar Canada. Hij moet zo vlug mogelijk naar zijn huis terug.”

„We zouden toch een week naar zijn huis gaan,” zei tante Kitty. „Zou dat heimwee niet overgaan, als hij ze allemaal thuis weer eens gezien heeft?”

„Breng hem maar naar huis terug,” zei de dokter hoofdschuddend. „De brieven van huis hebben hem niet geholpen en het weerzien zal niet helpen. Het heimwee is te groot.”

Toen Harm koortsvrij was, mocht hij naar huis.

Naar huis! Zijn ogen schitterden van blijdschap. Vader kwam zelf om hem te halen, want tante Kitty en oom Guus gingen niet meer mee. Ze waren zo aan Harm gewend geraakt. De chauffeur bracht hen naar huis

Harm zat heerlijk ingepakt in een deken, maar hij vond dat helemaal niet meer nodig. Hij was toch beter!

Ach die Harm. Hij onderschatte z'n krachten, want toen hij thuis kwam, sliep hij en moest vader hem als een klein jongetje naar huis dragen

En moeder? Ja, die had al net zulke bleke wangen als Harm. Die zei al maar weer: „Mijn jongen, mijn lieve jongen, we kunnen je niet missen. We kunnen dat offer niet brengen.”

Met Kerstmis thuis.

Harm was nog zo zwak, dat hij op

de divan in de kamer moest liggen. Nou, maar dat was niet erg. Dat was juist heerlijk.

De dag voor Kerstmis kon hij moeder toch wel een beetje helpen. Hij kon aardappelen schillen en op Roelie passen. En wanneer hij niets behoefde te doen, lag hij zo maar rond te kijken. Je zag nu alle dingen met heel andere ogen.

Je wist nu, dat je overal naar verlangd had, naar het theelichtje, dat zo gezellig brandde en naar al de klompjes, die op een rijtje stonden en naar het zingen van het water in de ketel en naar moeders handen.

„Ik mag thuis blijven,” zei Harm, „voor goed!” En dan kneep hij zich in de arm om zeker te weten, dat hij niet droomde.!

En toen werd het Kerstmis.

Allemaal gingen ze naar de kerk. Harm niet, Harm paste op Roelie.

's Avonds vierden ze het Kerstfeest thuis. Daar kon Harm nu ook bij zijn.

Alle kinderen schaarden zich om de tafel en vader vertelde het Kerstverhaal. Ja, dat kenden ze allemaal wel. Van Jozef en Maria, die naar Bethlehem gingen, omdat hun Kindje

daar geboren moest worden.

Alles wist je van dat verhaal.

Alles?

Maar aan het eind van de geschiedenis zei vader toch iets, waar ze nooit aan gedacht hadden. Hij zei: „Kinderen, we hebben in de afgelopen weken een les geleerd, die ons Kerstmis nóg beter doet begrijpen.

Er werd van ons gevraagd een kind te geven. We hebben er zeven. We konden er niet één missen. Als Harm niet vrijwillig terug was gekomen, zouden wij hem toch gevraagd hebben bij ons te blijven. Moeder was ook bijna ziek geworden.

Wij konden dus dat offer niet brengen. We hielden te veel van elkaar om gescheiden te worden. En toch wisten we, dat Harm het goed zou krijgen beter dan hier thuis.

En lees nu eens wat er in de Bijbel staat over Kerstmis. Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eengeboren Zoon naar de aarde zond.

Een enige Zoon, die Hij wegstuurde naar een wereld, die Hem zou smaden en vervloeken. Hij wist dat en de Here Jezus wist het en toch verliet Hij die heerlijke hemel.

God deed dat voor óns, kinderen. Het offer, waartoe geen mens in staat is, bracht Hij, omdat we anders niet in de hemel zouden kunnen komen. God hield van ons en Hij wilde ook Zijn kinderen kunnen noemen en daarom gaf Hij Zijn eigen Zoon."

Ze zongen samen Kerstliedèren en loen gingen ze naar bed. Harm gelijk met de kleintjes. En in zijn bed moest hij nog eens denken aan de dingen,

die vader gezegd had. Hij had nu pas gevoeld, hoe erg het was om weg te gaan uit huis naar een ver vreemd land.

Hij, Harm, kon het niet. Niemand kon het haast.

De Here Jezus had het wel gedaan.

En toen kwam hem een regel in de gedachten van een lied, dat ze samen gezongen hadden.

Leer me U danken daarvoor!

Harm vouwde zijn handen en zei: „Here Jezus, ik dank U dat U voor ons Uw hemel verlaten hebt. Maak dat ook ik er kom. Amen.”

Harm had voor het eerst van zijn leven echt Kerstmis gevierd.

Oudejaarspraatje

„Ook aan de wandel, mijnheer Smit?”

„Ja, mijnheer Koopman, we hebben dit jaar gelukkig een zacht wintertje; je kunt er nog eens uit. En als je de hele dag in de fabriek staat, wil je er 's avonds wel eens even uit, vindt U niet?”

„Gelijk hebt U. Ja, de winter is tot dusver zacht. Maar de Bilt voorspelt koude en vergeet niet: als de dagen gaan lengen, begint de winter te strengen. De meeste winter-

kou komt na Nieuwjaar. Maar loopt U een eindje mee?”

„Graag. Dan kunnen we tegelijk eens hier en daar over praten.

Vindt U het geen reuze-goede tijd tegenwoordig?”

„Hoe bedoelt U?”

„Wel, er is zo goed als geen werkloosheid, de mensen verdienen goed, er is vrede en welvaart. Ik vind, dat 1955 'tgoed met ons gemaakt heeft”.

„Als U het zo bekijkt, ja, al zou ik het een beetje anders zeggen. Kijk

eens, 1955 heeft het niet gedaan, maar wij als Christenen weten toch, dat alle dingen ons van Gods vaderlijke hand toekomen. Hij heeft ons voorspoed gegeven in 1955".

„Gelijk hebt U. Maar wat dunkt

U van de toestand in de wereld op 't ogenblik? 't Is niet overal zo rustig als bij ons, wel?

„Nee, toch niet. Er is nog spanning genoeg in de wereld. Spanning tussen Amerika en Rusland, tussen Israël en de Arabieren, onrust in de Franse koloniën en ga zo maar door".

„Ja, die spanning tussen Amerika (en zijn vrienden) en Rusland leek zo in 't begin van 't jaar af te nemen, toen die premier.... kom, hoe heet-ie ook al weer...."

„Malenkof?"

„Juist, toen die Malenkof zognaamd op eigen verzoek ontslag kreeg en opgevolgd werd door Boelganin".

„Ja, man, er kwam een vredesver-

drag met Oostenrijk en verzoening met maarsch. Tito van Joego-Slavië."

„Maar vergeet U ook vooral niet die **conferentie** in Genève van de Grote Vier. Daar was het ook één en al vriendelijkheid van de Russische heren".

„Inderdaad, maar 't is nu weer mis. Op een volgende conferentie van de ministers van buitenlandse zaken kon men het niet eens worden. Zo is er bijv. van hereniging van Oosten W.-Duitsland nog niets gekomen".

„Nee, dat is jammer".

„En Egypte en Israël staan ook als twee kemphanen tegenover elkaar".

„Ja, eigenlijk niet alleen de Egyptenaren, maar alle Arabieren. Zij gunnen aan de Joden het land niet en zouden het graag bij hun eigen grondgebied willen trekken".

„Onrust genoeg rondom die Middellandse Zee. In Frans Marokko en in Algiers is het dit jaar ook ver van rustig geweest".

BOELGANIN

Redactie en Uitgever wensen alle lezers
en lezeressen van <Onze eigen krant>

EEN GEZEGEND 1956

't Is te hopen, dat het nu wat beter gaat, nu de eerst-verbannen sultan Ben Joessef weer op de troon zit en Marokko een zelfstandige staat wordt".

„Dat is het zeker. En aan de overkant van de Atlantische Oceaan hebben ze ook zo af en toe van zich laten horen. Daar in Zuid-Amerika wisten ze ook hun tanden te laten zien".

„Ja, in Argentinië hebben ze president Peron verjaagd, Brazilië zette er ook één af, geloof ik".

„Als je 't zo bekijkt, is de toestand in de wereld toch niet zo vreemd. Maar in de Verenigde Staten schijnen ze nog al ingenomen met hun president".

„Nou geloof maar. Dat kon je merken, toen Eisenhower een hartaanval had gehad. Heel Amerika leefde mee. En wat was men blij, toen men hoorde, dat hij weer herstelde".

„Zou hij zich nog weer **candidaat** stellen voor de volgende presidentsverkiezing?"

„Dat is nog niet bekend. Heel veel Amerikanen hopen het. Want zij menen, dat generaal Eisenhower de man is, die de wereld voor een nieuwe oorlog bewaren kan".

„Hij is ook een heel bekwaam man, maar de mensen verwachten het zo vaak van kracht, verstand en bekwaamheid. Ze kijken naar sommige mensen als vredevorsten.

EISENHOWER

En ze vergeten, wat er in 't psalmversje staat:

Vest op prinsen geen vertrouwen

Waar men nimmer heil bij vindt.

Neen, ook aan Eisenhower hebben de mensen het kunnen zien: 't mensleven is broos. Eén hartaanval en hij moest zijn werk al neerleggen. Wij moeten alles, ook voorspoed en zegen van God verwachten, ook voor 1956".

„Zo is het. Maar kom, ik ga mijn vrouw eens opzoeken en een bakje koffie drinken.

Goeden avond, mijnheer".

„Goeden avond".

Beste jongens en meisjes,

Op pag. 60 en 61 vindt je onze

KERST-PUZZLE

En nu maar je beste beentje voor! 'k Weet zeker, dat je dit „raadsel" allemaal kunt oplossen. Er komen veel namen in voor uit de Bijbel.

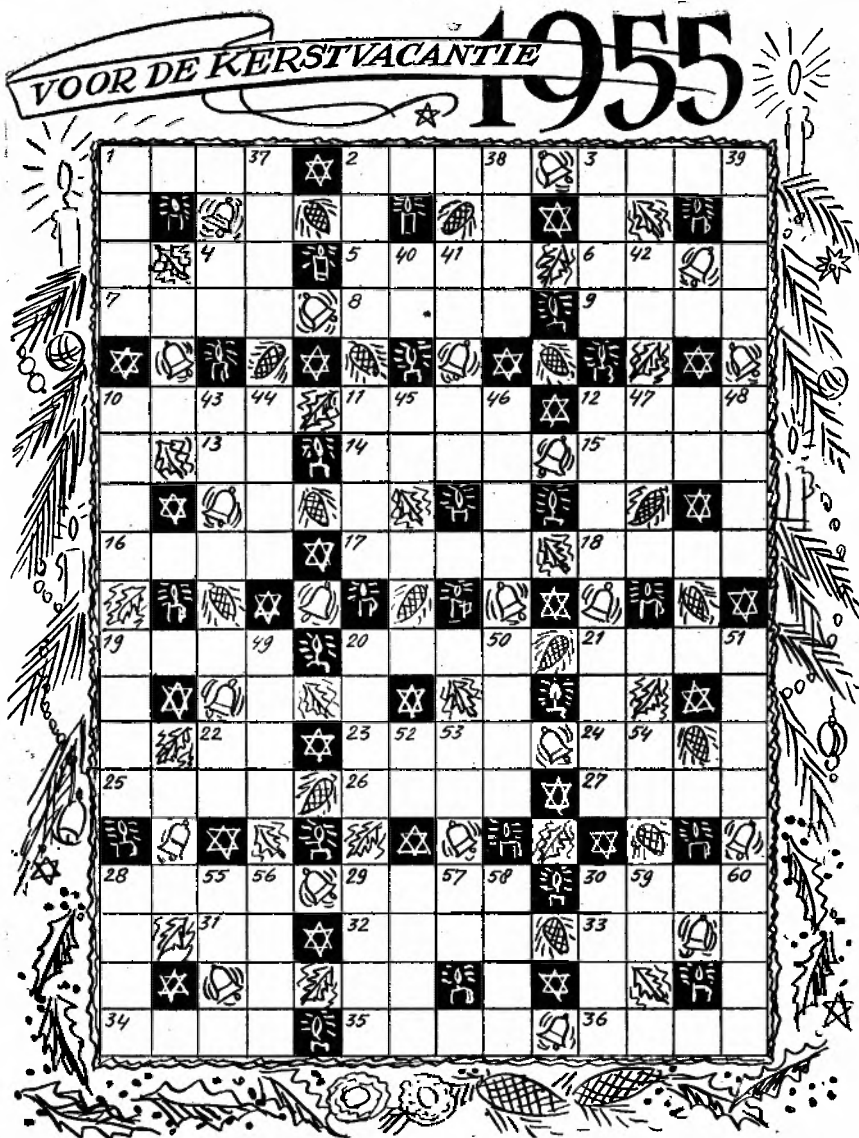
En bijna allemaal bekende namen.

Wil je er voor zorgen, dat je je oplossing vóór 10 Jan. 1956 hebt ingezonden aan het hieronder staande adres:

Tj. SCHAAFSMA,

Uit. de Miststraat 10, Kampen.

En natuurlijk zet je je achternaam

en voornaam (voluit) en het adres duidelijk op de inzending.

Veel succes!

Horizontaal :

1. opzichter over de herders van Saul.
2. land ten O. van Kanaän.
3. het land van Kedorlaomer.
4. daar woonde Job.
5. woonpl. v. Samuël.
6. voorz.
7. vader v. Ehud.
8. zoon van eerste mensenpaar.
9. hier maakte Jezus een jongeling levend.
10. hier stierf Mozes.
11. hier stond lange tijd de tabernakel.
12. de eerste mens.
13. slee.
14. zoon van Jakob.
15. buitengewone dienst (afk.)
16. hier

- woonde keizer Augustus.
17. gedeelte uit 1 v. d. 7 kruiswoorden.
18. vriend van Abraham.
19. de „harige“.
20. groot profeet in Israël.
21. richter.
22. legt een vogel.
23. richting, uitgezette lijn.
24. onder anderen (afk.)
25. komt uit vulkaan.
26. Zacharias, diende in de dagorde van....
27. sneed David van Sauls kled.
28. een man geweldig van vermogen.
29. grootvader van David.
30. werd op 7-jarige leeftijd koning.
31. zangnoot.
32. plaats in Lysië (Hand. 27).
33. zangnoot (niet meer in gebruik).
34. koning der Moabieten, strijdend te

gen het huis van Omri (2 Kon.) 35. de zoon der belofte. 36. profetes.

Verticaal :

1. gekneet meel. 37. stad in Fili-
stea. 2. bitter. 38. afgod. 3. richter.
39. woonpl. v. Nabal. 4. vroegere
woonpl. van Abraham. 40. eerste let-
ters v. alfabet. 41. pers. voorn.w. 42.
moeder. 10. voorz. 43. uitroep. 44.
regel. 11. eerste koning over Israël.
45. vorm v. werkw. zijn. 46. vrouw
uit Moab. 12. Bijbels woord voor
vader. 47. datum dezer. 48. stenen
wand. 19. berg der vervloekingen.

49. officier in Davids leger. 20. 'n
schriftgeleerde uit O.T. 50. profeet,
die Jerobeam 10 delen van zijn kleed
gaf. 21. in de dagen van... begon
men de naam des Heren aan te roe-
pen. 51. kleine plaats. 52. eerste let-
ters van alfabet. 53. kleine stad in
Kanaän. 54. bijw. 28. houlchtig ge-
was. 55. verbinding tussen 2 wielen.
56. knecht van Mefiboseth. 29. va-
der van Achab. 30. zoon van Jakob.
57. bijwoord. 58. erkentelijkheid. 59.
Oude Testament. 60. Benjaminit, die
oproer verwekte onder Davids re-
gering.

En de V.V.V.'ers stappen weer op de fiets. Om de verloren tijd in te halen trappen zij in een stevig tempo, via het witte paleis. Het Loo, waar

zij Prinses Wilhelmina echter niet kunnen ontdekken, naar Apeldoorn. En dan wacht Deventer, de oude grijze veste achter de IJssel. Zij neuzen hier even rond, maar verlaten de Koekstad weer spoedig om de weg naar Gorssel in te slaan. En dáár ligt de jeugherberg, hun eerste pleisterplaats! 't Is „De kleine Haar”, een

voormalig Noors jachthuis, waar de herbergvader hen hartelijk verwelkomt.

Er is nog even tijd om zich te wassen en wat op te knappen. En dan wacht in het dagverblijf de warme maaltijd al. Samen met de andere trekkers smullen ze er van. Geen wonder na zo'n tocht! En zo'n avontuur!

De V.V.V.'ers hebben al direct corvee: allemaal de vuile vaat afwassen. En dan is hun eerste werk: een kaart naar huis schrijven. Vader en moeder zijn natuurlijk benieuwd of ze goed zijn aangekomen.

De kaarten worden meteen gepost en ze maken tegelijk nog een wandelingetje in de omgeving. Behalve mevrouw Mulder en Josje. Die hebben een andere taak: zij mogen als eersten het „logboek” verzorgen, een dik dagboek waarin elke avond de belevissen van de dag geschreven moeten worden. Met de ingeplakte foto's wordt dat een fijne herinnering voor later. Iedere dag zal het logboek

afwisselend door een tweetal worden bijgehouden.

En zo wordt het bedtijd. Maar voordat zij gaan slapen, houdt mijnheer Mulder — met speciale toestemming van de herbergvader — een korte dagsluiting voor zijn groep. Enkele andere trekkers schuiven bij hen rond de tafel en met elkaar zingen zij dan een lied van lof en dank tot God, die hen deze mooie dag gegeven heeft. De leider leest een gedeelte uit de Bijbel, zegt er nog enkele woorden over en na het zingen dankt hij de Hemelse Vader voor Zijn zegeningen. En bidt Hem om Zijn bewaring in de komende nacht. Voor hen hier in Gorssel, maar ook voor hen die zij thuis hebben achtergelaten. God is overal.....

Dan zoeken zij de slaapzalen op: „om tien uur naar bed” is de vaste herbergregel, waarvan niet wordt afgeweken. De acht mannelijke V.V.V.'ers verdwijnen in één der jongensslaapzalen, mevrouw Mulder gaat met de meisjes naar een andere.

Wel te rusten!

En als om halfelf de herbergouders hun laatste ronde maken, liggen ze allemaal in hun slaapzak op één oor. Netjes twee — aan — twee boven elkaar! 't Is even vreemd zo'n „étage bed”, doch al gauw wordt het stil in „De Kleine Haar”, waar Veertien Vrolijke Vrienden, maar ook Veertien Vermoeide Vacantiegangers dromen van deze eerste fijne dag en het avontuurlijk begin van hun trektocht.

IV

DE HEIDE BRANDT!

De V.V.V.'ers hebben een goede Zondag. Heel anders dan thuis natuurlijk, maar daarvoor zijn ze ook met vakantie! Omdat er nog een hele week van fietsen wacht, blijven de karretjes vandaag in de schuur en ze tippelen gezamenlijk naar de dichtstbijzijnde kerk in Bathmen.

Drie kwartier heen en drie kwartier terug! 'n Gezonde wandeling!

En verder dwalen zij wat in de mooie bossen, langs de gele korenvelden en de malse weiden van het vriendelijke Gorsselse land. Ze tref-

fen het: 't is stralend weer vandaag — een echte zonnige Zondag! Dat belooft wat voor de komende week!

De avond is zo zacht en zoel, dat zij na de thee hun dagsluiting buiten de jeugdherberg, in de openlucht, kunnen houden. Nu leidt mevrouw Mulder de „hagepreek” en luid schalt hun gezang door het bos. Wat zingt dat fijn zo in de stille schemeravond! Ze kunnen er haast niet genoeg van krijgen en zingen maar door, het ene mooie lied na het andere. Totdat het hoog tijd is om te gaan slapen. En, staande in een grote kring, danken zij zingend, hand in hand, hun trouwe Vader in de hemel, hoog boven de eerste pinkelende sterren:

„k Wil U, o God, mijn dank betalen.

U prijzen in mijn avondlied.
Het zonlicht moge nederdalen,
Maar Gij, Mijn Licht, begeeft mij
niet....

Maandagochtend. Het hele stel is goed uitgerust en als zij, fris gewassen en gecorveed hebben, halen ze rap hun stalen paarden van stal. Kwiek de bagage opgeladen, afscheid genomen van de vriendelijke herbergouders en dan: „in 't zaäl!” Ze hebben het goed gehad in „De Kleine

Haar" — de eerste kennismaking met de jeugdherbergen is best bevallen!

De tocht gaat nu zuidwaarts: via Gorssel eerst naar Zutphen, het aardige IJsselstadje met zijn mooie oude gebouwen en torens. Jammer, dat hier door oorlog en brand zo veel vernield is.

Arnhem is nu 't eerste doel, maar zij nemen niet de naaste weg. Welnee — terzijde van de grote heerbanen met hun drukke verkeer is het veel mooier! Daar ligt de Zuidoostelijke Veluwe met haar bossen en heidevelden, lokkend in de zomerzon. Want wéér schijnt het zonnetje vandaag! Wel waait er een frisse wind, maar dat is juist lekker. Anders! zou 't smoorheet zijn!

Vrolijk, zingend en fluitend, of alleen maar stil genietend van de mooie natuur, peddelen de V.V.'ers via Eerbeek naar Loenen, waar zij pleisteren bij de befaamde waterval — de grootste van Nederland.

„Zet je nu maar schrap, jongens,” zegt mijnheer Mulder als zij weer opstappen. „Dit wordt het mooiste deel van onze dagtocht, maar ook het zwaarste. We krijgen een paar flinke heuvels, zo van 80 tot 100 meter!”

Hij heeft gelijk. Het is een prachtig gebied, uitgestrekte heidevelden wisselen af met dichte bossen, waar nog herten en wilde zwijnen moeten zitten. Maar het wild laat zich niet zien, jammer genoeg!

Zo doorkruisen zij, al zwerfend, de streek en „nemen” heuvel na heuvel, de Geitenberg, de Galgenberg en hoe al die „bergen” nog meer mogen heten. 't Is zwaar trappen — maar de moeite wordt beloond met de mooiste vergezichten!

Nu wacht er nog één bergje voordat zij in de buurt van Arnhem komen: de Zijpenberg, met als hoogste punt de Posbank. Hier is het uitzicht schitterend, wijd golvend strekt zich de kleurige Rhedense heide uit, omsloten door het donkere groen van de bossen. Nooit hebben ze geweten, dat Nederland zo mooi is!

De warme lucht hangt trillend boven de hei, de verten zijn wazigblauw van de hitte en... hé, wat

BIJ DE POSBANK

vreemd is dat: daarginds, onder aan de heuvel, stijgt rook op. Kleine donkere wolkjes kringelen omhoog, maar ze worden snel groter en dichter. Wat zou dat zijn?

Aandachtig tuurt mijnheer door z'n kijker naar het vreemde verschijnsel — en plotseling weet hij het: eris brand. Heidebrand! 't Kan niet missen! En meteen staat zijn besluit vast: „Er op af jongens! Gauw! Misschien kunnen we de brand nog blussen!”

Dat is tegen geen dovemansoren gezegd. Met één sprong zitten ze op de fiets en racen in een wilde rit achter elkaar de heuvel af. Maar 't is toch nog verder weg dan zij daarboven dachten — ze gaan toch wel de goede richting? Ja hoor, al gauw ruiken ze een scherpe branderige lucht — die kant moeten ze uit. Daar zijn ze door het bos heen — en dan, 'n paar honderd meter verderop, zien ze het: rook, rook en nog eens rook. En vlammen daaronder, kleine dansende vlammen, die van struik naar struik overspringen en de droge hei snel verteren.

Gauw de fietsen aan de kant en er op af! Gevaarlijk? 't Mocht wat — 't is wel fijn om zo'n fikkie te blussen! Maar mijnheer Mulder kent de gevaren van een heidebrand, hij weet hoe ongelooflijk snel het vuur zich verplaatst en hoe moeilijk het is dat goed te doven.

„Voorzichtig jongens!”, gebiedt hij. „Niet al te dicht er bij komen, denk om je kleren! En trek je terug als 't te heet wordt. Allemaal een zakdoek voor je mond, anders stik je van de rook!”

Maar wat willen ze eigenlijk geginnen tegen deze brand? Ze hebben niets om mee te vechten, geen brandspuit, geen slangen, geen water! Nee, maar met water valt hier ook niets te bereiken — het enige middel is: de vlammen met een stevige tak uitslaan. En takken zijn er genoeg in het bos!

Rap snijden ze allemaal een zware bebladerde tak uit 't struikgewas — dat mag voor dit maal! — en dan gaan ze er op af, zakdoek voor de mond.

Kijk, er zijn nog meer mensen bezig, blijkbaar ook vacantiegangers als zij. En de V.V.'ers volgen hun voorbeeld: in een lange rij naast elkaar trekken zij ten aanval. Maar hoe dichtter zij het vuur naderen, hoe langzamer ze vooruit gaan. De hitte komt hen tegemoet en... de rook, een vieze vette walm, die op de keel slaat. Ondanks de beschermende zakdoek!

Nu zijn ze er dichtbij. Nog een paar meters. Doorzetten jongens! Daar zijn de lage vlammen, daar brandt de hei — sla er op! Hoe harder hoe beter!

En ze slaan wat ze kunnen. Pets

pets, pets! De meisjes, weren zich even dapper als de jongens, hoog heffen ze allemaal hun takken, dan een korte harde slag naar links, naar rechts, waar zij de dansende vlammetjes maar raken kunnen. Soms lukt het om een brandende struik te doven, maar 'n ogenblik later slaan de vlammen er opnieuw uit. Of het begint er naast, er voor, er achter weer.

't Is haast hopeloos werk, maar ze geven het niet op. En toch... toch moeten ze, langzaam maar zeker, terugtrekken. De hitte wordt ondragelijk, de rook belemmert de ademhaling. Moeten ze dan de hei, de mooie wijde hei, zo maar prijsgeven aan het alles — verzengende vuur? En wat zal er gebeuren als de vlammen straks het bos bereikt hebben?....

Dan horen zij achter hen, boven het zachte geknetter van de brandende hei, motorgeronk. Er komt iets roods uit het bos: hoera, een brandweerwagen! En nog één — de mannen van de bosbrandweer zijn paraat en beginnen ijlings met het uitladen van gereedschappen, schoppen, spaden en lange stokken met brede waaiers aan het uiteinde: vuurzweepen.

Even houden zij krijgsraad, waarna hun commandant de burger — blusers er bij roept. Ook de V.V.'ers drommen om hem heen en luisteren naar zijn bevelen. Nu pas merken zij hoe zwart en vuil ze allemaal zijn! Doet er niet toe, hier moet geholpen worden, ingegrepen voor het te laat is en dit prachtig brok natuurschoon volledig vernield wordt.

De commandant geeft zijn mannen en de burgers aanwijzingen hoe er gewerkt moet worden. In een lange linie optrekken en dan weer proberen de vlammen uit te slaan. Maar ze moeten er vlug bij zijn, want de brand naderd al angstig — snel het bos. Intussen zullen enkele brandweermannen aan de bosrand de hei uitgraven en een dam van zand opherpen — misschien dat zo het vuur nog gestuit kan worden. Misschien... de commandant zegt maar niet, dat hij er een hard hoofd in heeft — de

wind is dé grote vijand . . .

Het overleg heeft slechts weinige minuten geduurd, maar in deze korte tijd heeft de brand zich nog razend-snel uitgebreid. Over een steeds groter wordende breedte golfte de rook, woeden de vlammen in de kurkdroge hei. Maar onversaagd trek het leger-tje, nu onder deskundige leiding, ten aanval. Vergeefs! Vergeefs!

Hoe dapper zij ook vechten in de verstikkende rook, in de zengende hitte — het helpt niet. De brand is niet te stuiten. De linie is te dun; telkens weer kruipen de vlammen tussen de blussers door en waar zij vrij spel hebben, zijn ze niet te houden. Verwoed slaan de mannen, de jongens en de meisjes, er op los — het is vergeefse moeite. Ze móéten achteruit, stap voor stap, meter voor meter. En 't gaat in de richting van het bos — zullen ze het nog houden?

Nee, ze houden het niet. Helaas niet. Daar gaan al de buitenste uitlo-

pers, wat verspreide vliegdennetjes, in de fik. Hoog schieten de vlammen op, een vonkenregen waaiert de lucht in, de zon tegemoet.

De zon? Nee, die is niet meer te zien. Ze is schuil gegaan achter de dikke rookwolken, die wijd uitdrijven over het geschonden landschap.

Was de wind maar anders! Misschien kon het vuur dan hier, aan de

uiterste bosrand waar de hei minder dicht is en een smalle zandrichel ligt, nog tot staan gebracht worden. Maar de straffe wind staat pal op het bos en jaagt vlammen en vonken verder. Tot aan de zandreep, waar nu alle krachten worden samengetrokken voor een uiterste poging om het vuur een halt toe te roepen.

Waar de brandwerlieden inderhaast een zandstrook gegraven hebben, is de zaak wel safe, maar deze brandgang is te kort. Aan weerszijden grenst nog honderden meters hei nagenoeg aan de dennen — en hier dreigt het gevaar.

Schoppen moeten ze hebben! Schoppen en spaden om zand op de vlammen te werpen. En bijlen om de verspreide boompjes en struiken om te hakken. Want de brandwachts weten het: die geven de meeste vonken en 'n enkele vonk in de droge dennen kan fataal zijn. En daarom: wie geen schop of bijl hanteert, slaat er geducht op los met tak of vuurzweep — nu gaat het er om!

Letterlijk staan deze dappere verdedigers van het bos met hun rug tegen de muur — deze smalle strook van zand, vliegdennen en hier en daar wat pollen hei is hun laatste schans! Moeten ze deze prijsgeven, dan is het bos en wat er nog achter ligt, verloren. En daarom vechten ze verbeten of hun leven er van afhangt. Ook de V.V.'ers geven geen krimp, al stikken ze bijna in de rook en al zijn ze bekaf van het slaan. Uit moeten de vlammen, uit! Voordat. . . . . Pets, pets, pets!

En even lijkt het of zij het vuur kunnen bedwingen. De hitte wordt minder, de rook dunner — maar dan schiet onverwacht de vlam in een eenzame hoge vliegden. In 'n moment staat de boom in lichterlaaie, vonken en brandende takjes vliegen de lucht in, de wind neemt ze mee blaast ze verder — en plotseling beginnen de voorste bomen van het bos te knetteren. Een speelse vlam springt er van tak naar tak — dan is er geen houden meer aan. Het droge dode onderhout is binnen luttele seconden één vuurzee, die, opgejaagd

door de wind, snel van boom tot boom trekt.

Hier is geen vechten tegen — de verdedigers moeten vluchten..... Vluchten voor de vlammen en de enorme hitte van het brandende bos. Ze stuiven links en rechts uiteen, anderen rennen de zwartgeblakerde, hete hei op, die nog smeult en stinkt. En dan heeft het vuur vrij spel. Geholpen door zijn bondgenoot de wind jaagt het door 't dennenbos, alles verterend, alles vernielend.

't Gaat razend-vlug en op veilige afstand zien de blussers hoe de vlammen zich met ongelooflijke snelheid voortvreten — 't is een gezicht om bang van te worden.

„De fietsen jongens, de fietsen!”,

schreeuwt mijnheer Mulder plotseling. „Daarginds liggen ze, aan de bosrand! Gauw, weghalen, anders branden ze mee!”

Ja, de fietsen! Niemand heeft in de felle strijd gedacht aan de karretjes, die ze straks bij 't bos hebben achtergelaten. Gelukkig helemaal aan 't eind, waar het nog niet brandt, maar waar het vuur zeker komen zal. En spoedig!

Hollen jongens, hollen! Ze moeten de brand vóór wezen, anders zijn de fietsen onherroepelijk verloren. En in een mum van tijd zijn ze bij hun karretjes. Goed, dat mijnheer er nog bijtijds aan dacht! Over weinig

minuten zal het vuur ook tot hier genaderd zijn! — en wat dan? Aan de andere kant van het pad ligt een eiken — en beukenbos, daarachter weer hei, zo ver het oog reikt. Zal dan dit alles een buit van de niets ontziende vlammen worden?....

Ze zien in de verte de rode brandweerwagen wegrijden. Zullen ze die maar volgen? De brandweer geeft de strijd natuurlijk nog niet op en allicht kunnen zij nog een handje helpen. Hoe meer hulp, hoe beter! Bovendien wil ieder weten hoe en waar dit eindigt. Vooruit dus!

Allemaal, vuil en wel, klaar? Dan hier vlug het fietspad af. En mijnheer wil al opstappen, als hij ziet dat dat er nog één fiets tussen de struiken staat. Ze zijn er toch wel allemaal? Snel telt hij het groepje, één twee, vier, zes, negen, elf... dertien. Er mankeert er nog één! Wie is het?

't Blijkt dat Herman Dogger ontbreekt. Waar zit de jongen nu? Is hij niet meegegaan om de fietsen op te halen? Wie heeft hem dan het laatst gezien? Niemand kan het zich herinneren — alleen Dick meent te weten dat Herman helemaal aan 't eind van de rij geblust heeft.

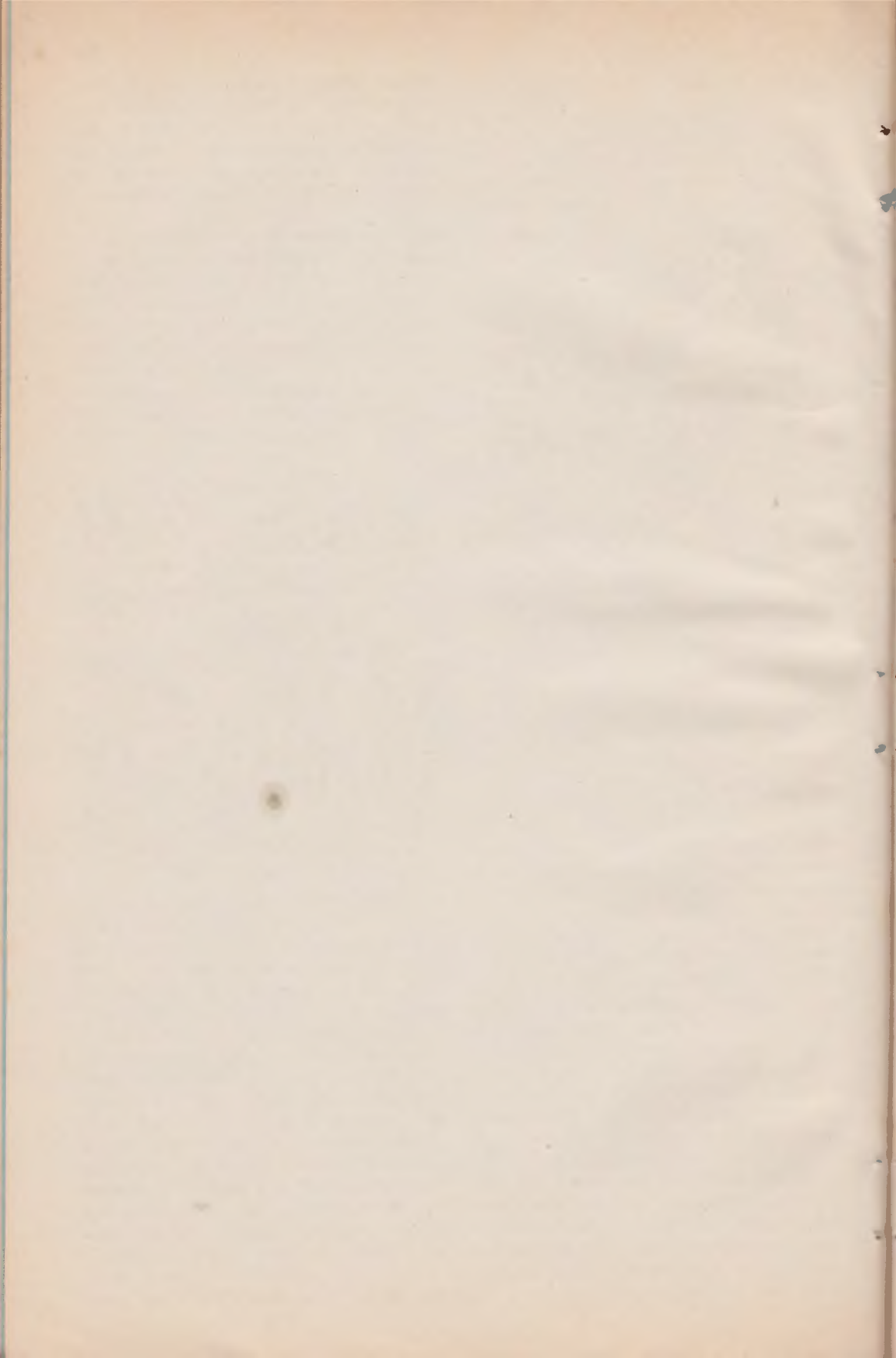
Mijnheer laat hard en schel zijn

fluitje snerpen en nog eens en nog eens. Maar er komt geen antwoord en Herman laat zich niet zien. In de stilte is alleen het geknetter van 't brandende bos te horen.....

(Wordt vervolgd).

ONZE EIGEN KRANT

INHOUD:

1. De Soedan op eigen benen.
2. Onrustig Azië.
3. Industrie vraagt ruimte.
4. Zeehonden in Nederlandse wateren.
5. Op het nippertje gered (slot)
6. Wat is licht?
7. Ons werkhoekje. Uitslag wedstrijd.
8. Hersengymnastiek.
9. Feuilleton. De trektocht v. d. V.V.V.'ers.

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e jaarg. no. 5 - jan. '56

Verjaardag 19 januari

en 31 januari

DE SOEDAN

op eigen
benen

De Nijl is voor Egypte een belangrijke rivier. Zonder die Nijl zou het een woestijn zijn. Maar de Egyptenaren weten het rivierwater door kanalen, dijkes en andere irrigatiemiddelen ver over hun akkers te laten vloeien. Daardoor wordt de grond vochtig en vruchtbaar, doordat er elke keer 'n dun laagje slib achterblijft.

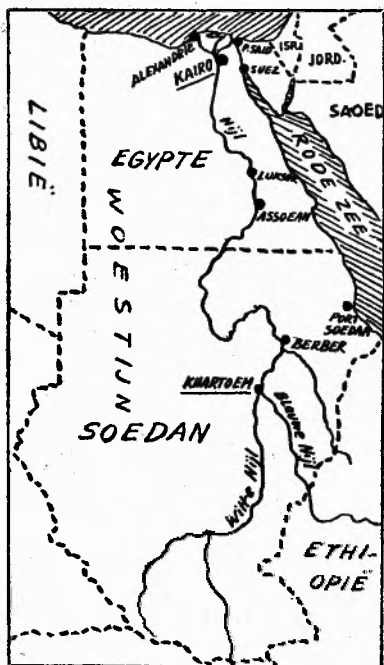
Nee, als Egypte het zonder de Nijl moest doen, zouden er geen 23 miljoen mensen kunnen leven.

Maar er is nog een gebied, dat van het Nijlwater profiteert. Ten zuiden van Egypte ligt namelijk de Soedan. In dit gebied, dat wel 80 maal zo

groot is als ons land, wonen maar ongeveer 10 miljoen mensen. Die inwoners hebben lang niet zo'n hoge beschaving gekend als de Egyptenaren en lange tijd was het zo'n beetje onbelangrijk, vergeten gebied.

Vanaf 1899 hebben Engeland en Egypte het samen bestuurd. Nu ja, 't kwam hier eigenlijk op neer, dat de Engelsen de werkelijke macht uitoefenden en dat Egypte voor de vorm mee mocht doen.

De Soedanezen zijn gedeeltelijk familie van de Egyptenaren. Ze zijn van dezelfde afstamming en belijden ook de Islam, d.w.z. ze zijn Moham-

medanen. In 't zuiden van de Soedan wonen echter nog heidense negerstammen. Deze zijn veel minder ontwikkeld dan de andere Soedanezen en hebben dan ook niet veel invloed. De Soedanezen maken ook hoe langer hoe meer gebruik van het Nijlwater om hun akkers te bevoeien. Egypte wordt nu soms al bang, dat er na verloop van tijd niet genoeg water voor de Egyptenaren zal overblijven. En dat zou een ramp zijn! Het is nog wel bezig om een grote **stuwdam** te bouwen, die miljoenen kost. Deze stuwdam zal gebruikt worden om electriciteit op te wekken en een **enorm** woestijn gebied vruchtbaar te maken. Maar zonder water heb je aan een stuwdam niets!

Geen wonder, dat Egypte zijn best heeft gedaan om de Soedan onder beheer te krijgen. Dan had het meteen zeggenschap over het water van de bovenloop van de Nijl.

Het had al weten te bereiken, dat de Engelsen uit zijn eigen land weg-trokken. De Suez-kanaal-zône werd ontruimd.

Nu hadden de Engelsen in de Soedan heel goed werk gedaan. Zo werd er o.a. een eind gemaakt aan de

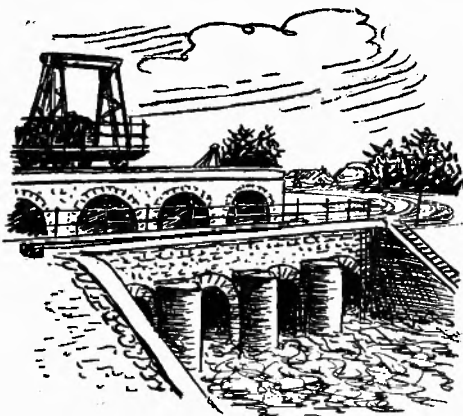
slavenhandel.

In 1953 besloten de Engelsen zich in de tijd van 3 jaar geheel uit de Soedan terug te trekken. Daarna zouden de Soedanezen zelf mogen kiezen, wat ze wilden. Ze mochten een keus doen uit 3 mogelijkheden: aansluiting bij Engeland, waarbij zij evenveel zelfstandigheid zouden bezitten als bijv. Canada en Zuid-Afrika; of aansluiting bij Egypte, of volledige onafhankelijkheid.

Lange tijd leek het er op, dat de meerderheid van de Soedanezen zou kiezen voor aansluiting bij Egypte. Vooral de Mohammedanen, de sterkste partij in de Soedan, voelden veel voor vereniging met het broedervolk.

Maar toch is het anders gelopen. Door allerlei gebeurtenissen werd 't de Soedanezen duidelijk, dat aansluiting bij Egypte meer nadeel dan voordeel zou brengen. Ze begrepen, dat Egypte de baas wilde spelen over de Soedan en dat hun belangen geheel op de tweede plaats zouden komen.

Een van de dingen waardoor hun ogen open gingen, was de **conferentie** over het Nijlwater, die in 1954 gehouden werd. Egypte vroeg toen eigenlijk alle zeggenschap over de Nijl. Eerst genoeg water voor Egypte en wat er dan nog over was, dat mochten de Soedanezen gebruiken. Maar dat wilde men in de Soedan niet en men begreep nu heel goed, wat hun te wachten stond als de aansluiting bij Egypte tot stand zou komen.

STUWAM TE ASSOEM (EGYPTIE)

ONRUSTIGAZIË

Als we aan het begin van 1956 eens nagaan, hoe de volken samen leven, dan kunnen we gelukkig zeggen, dat er op de aarde nergens oorlog is en dat er veel gedaan wordt om de vrede te bewaren.

Dat wil echter niet zeggen, dat het overal rustig is, dat er ook geen geruchten van oorlog zouden zijn. Nee, er is nog onrust en wantrouwen genoeg in de wereld. Om maar met de twee voornaamste staten te beginnen: Amerika en Rusland wantrouwen elkaar en zijn telkens bang, dat de andere sterker zal worden dan ze zelf zijn.

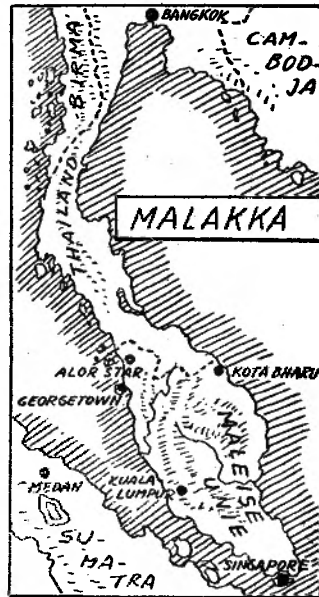
Frankrijk heeft moeilijkheden in Noord-Afrika, waar telkens gewapende opstanden voorkomen.

Israël en zijn Arabische buurlanden dreigen elkaar in de haren te vliegen.

En, om maar niet meer te noemen, Engeland heeft te kampen met ontevredenheid op Cyprus en Malakka bij.

Op Malakka zijn het de communisten, die het de Britten lastig maken. Daar is in 1948 een gewapende opstand begonnen. Die duurt dus al bijna 8 jaar en nog nooit is het

de Engelsen gelukt er een eind aan te maken. De leider van de opstandelingen is de Chinees Tsjin Peng. Deze heeft het vechten wel geleerd in de tweede wereldoorlog tegen Japan. In een voortdurende **guerilla**-strijd in het oerwoud heeft hij de Japanners heel wat moeite veroorzaakt. Na de oorlog werd hij dan ook als

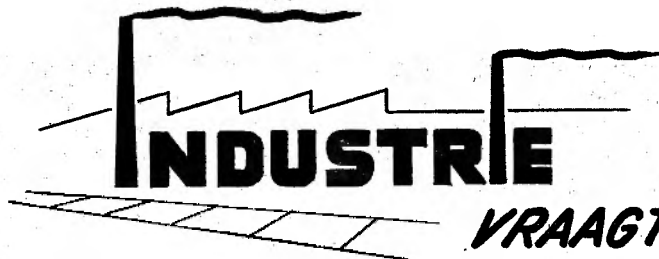
Toen het dan ook tot een stemming kwam in het Soedanese Huis van Afgevaardigden (onze Tweede Kamer) koos men éénstemmig voor volledige onafhankelijkheid.

Engeland en Egypte hebben zich met dit besluit **akkoord** verklaard. Dat moest nu wel. Voor Egypte was zaak om goede vrienden met de zuidelijke buurman te worden. Want de kwestie van het Nijlwater moet nog geregeld worden en als de Soedan dan kwaad wilde... Nee, voorlopig in ieder geval maar lief doen. Men vangt meer vliegen met stroop dan met azijn!

En zo is dan op 1 januari de republiek van de Soedan officieel tot stand gekomen.

VRAGEN EN OPDRACHTEN:

1. Schrijf de vreemde woorden met de betekenis in je schrift.
2. Bij een rivier spreken we van bovenloop en benedenloop.
Egypte ligt aan de ...loop en de Soedan aan de ...loop van de Nijl.
3. Ons land telde op 1 Jan. bijna 10.700.000 inwoners. Als de Soedan even dicht bevolkt was, zou het dus ... inwoners hebben. Maar er wonen maar ... mensen.
4. Van 1899—1956 stond de Soedan onder beheer van .... Het mocht nu kiezen uit drie mogelijkheden: 1.... 2... 3...
Het koos voor .... Dit was een teleurstelling voor .... Egypte is het nog niet eens geworden met de Soedan over de verdeling van het .... water.
5. De Soedan is nu een....
6. Plak een kaartje en/of afbeeldingen over de Soedan in je schrift.
7. Waar wonen de Soedanezen? En de Soedanezen?

VRAAGRUIMTE

Het jaar 1955 was voor ons land een jaar van welvaart.

Nederland kon enorm veel producten uitvoeren en verkopen aan andere landen. Ons land was en is nu nog, te vergelijken met een winkel. Er zijn veel klanten, die komen kopen tegen een goede prijs. De winkelier maakt flinke winsten. Bij zoveel klanten moet er ook een groot aantal bedienden zijn. Omdat „de baas” best verkoopt, kan hij zijn personeel ook een goed loon betalen.

We zeggen graag met een vreemd woord, ons land heeft een tijd van **hoog-conjunctuur**. Eenvoudiger: dus

een tijd van grote welvaart.

Er zijn meer zulke tijden geweest in de geschiedenis. Denk maar aan de „Gouden eeuw”.

Onze industrie breidt zich steeds uit. De fabrieken worden groter. Er moet meer ruimte zijn voor opslagplaatsen. Nieuwe fabrieken worden gebouwd. Er zijn geen timmerlui, metselaars, loodgieters en schilders genoeg te krijgen om op tijd klaar te komen. De industrie knabbelt voortdurend aan onze bouw- en graslanden. Dat gebeurt niet alleen door 't bouwen van nieuwe fabrieken. De goederen moeten ook snel worden

een held toegejuicht en ontving hij zelfs een zeer hoge Britse onderscheiding.

Maar deze zelfde held werd voorzitter van de communistische partij op Malakka en probeerde nu hier de macht te veroveren.

De opstandelingen werden wel door de Engelsen verslagen, maar trokken zich terug in het oerwoud. Nu eens hier, dan weer daar duiken ze plotseling op om een aanval te doen. Daarna gaan ze het oerwoud weer in, waar het erg moeilijk is ze te volgen of op te sporen. Vooral de kostbare rubberplantages op Malakka hebben veel van hun aanvallen te lijdén. De Engelsen hebben hun best gedaan hier een eind aan te maken. Wel 40.000 soldaten en een grote politiemacht zijn tegen de communisten ingezet. Af en toe komt het tot een treffen, en hoewel er al meer dan 5000 communisten gesneuveld zijn, blijft het legertje van Tsjin Peng even groot. Dat komt zo. Tsjin Peng vindt, dat zijn leger in het oerwoud niet groter kan zijn dan ongeveer 4000 man. Als er nu van zijn mannen sneuvelen, vult hij de gedunde geleerden aan met vrijwilligers. Want

hij kan helpers genoeg krijgen op Malakka. Die vrienden zorgen er ook voor, dat het de opstandelingen aan niets ontbreekt. Zo is het voor de Engelsen erg moeilijk aan de opstand een eind te maken. Ze hebben een prijs van f 800.000 op het hoofd van Tsjing Peng gezet, maar tot nu toe is hij niet gevangen.

Onlangs heeft men geprobeerd door onderhandelingen een eind aan de strijd te maken. Tsjing Peng kreeg een vrijgeleide, maar weigerde de voorwaarden voor overgave te aanvaarden. Bij zijn afscheid zei hij:

„Wij zullen de strijd tot de laatste man voortzetten”.

Zo is het einde van de onrust nog niet in zicht.

VRAGEN EN OPDRACHTEN:

1. Malakka is een .... eiland. De grote havenstad aan de punt heet .....
2. Een guerilla-strijd is .....
3. De leider van de opstand is .... Eerst heeft hij een guerilla-strijd gevoerd tegen de .... en nu tegen de ....
De strijd tegen de opstandelingen is zo moeilijk, omdat ze zich terugtrekken in .... Hun leger bestaat uit ongeveer .... soldaten. Het wordt aangevuld met ....
4. Wat betekent vrijgeleide?
5. En: een prijs op iemands hoofd zetten?
6. Ken je een paar producten van Malakka?

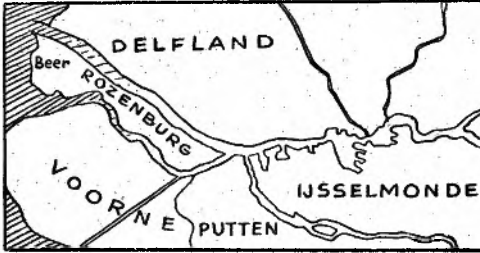

vervoerd. Er zit dus aan vast: ruime, rechte wegen en kanalen.

Een belangrijk industriegebied ligt langs de Nieuwe Waterweg: Rotterdam, Schiedam, Vlaardingen, Maasvluis, Pernis.

't Wordt voor de industrieën zo langzamerhand te eng aan de noordzijde van de Waterweg. Het heeft 't oog nu gevestigd op de zuid-zijde. Daar is nog ruimte genoeg.

Als je de kaart beziet, dan vind je

daar het smalle eiland Rozenburg, dat aan de kust van de Noordzee eindigt in Beer. Beer is het eiland van de vogels. Hier, op deze stille plek, is een prachtig „natuurreservaat”. De vogelwachter zwaait hier de schep-ter

Van het eiland Rozenburg zullen vijfhonderd hectares bouwland, het zesde deel van het eiland, moeten worden geofferd aan de industrie. Verschillende boerderijen moeten worden gesloopt. Voor de boeren, die hier van ouder op ouder hebben gewoond en gezwoegd, is dat erg pijnlijk. Over enkele jaren verandert zo het hele aanzien van het eiland. De plattelandsrust maakt plaats voor 't geratel van de **pneumatische** hamers van de scheepswerven.

Rozenburg dateert uit het begin van de zestiende eeuw. Het bestond toen uit een viertal zandplaten midden in de Maasmond. De rivier bedekte deze zandplaten met een laag vruchtbaar slib. Geen mens woonde er toen nog.

Voor de vogels was het een prachtig oord. Ze maakten hier in groot getal hun broedplaatsen. Niemand was er immers, die hier de rust verstoorde. Twee mannen uit Vlaardingen zagen hier hun kans. Het waren Dirk Adri-aensz en Pieter Diricksz. Zij huur-

den in 1586 van de Staten van Hol-land dit „niemands-land”. De pacht-prijs was heel laag. Slechts zes stui-vers per gemet. De Staten stelden de voorwaarde, dat de beide mannen in 28 jaar tijd vijftig gemeten (plm. 20 ha.) moesten bedijken. De zandplaten kregen de naam: Rozenburg.

Dirk en Pieter zijn dus de **pioniers** geweest van het eiland. Ze raapten eieren en verkochten die wel met een zoet winstje. Het slib was vruchtbaar en de oogsten zullen goed zijn ge-weest. Na 28 jaar hadden ze geen 50 maar ruim honderd en tien gemeten land bedijkt.

In 1648 werd een stevige dijk om het eiland gelegd. In de loop van de jaren zijn er door **indijkingen** nog stukken land aan het eiland toege-voegd. Zo werd een vruchtbaar ei-land ontwoekerd aan de golven.

De eerste boer, die zich hier ves-tigde was Pieter van der Knaap.

Weldra kwamen meer mensen zich hier vestigen. De bevolking nam vrij snel toe. De overheid vond het tijd, dat er een schoolmeester op het ei-land kwam, om de jeugd te leren le-zen, schrijven en cijferen. Zijn **sala-ris** bedroeg 48 gulden en 20 stuivers per jaar. Hij kon er nog bijverdienen want hij luidde driemaal daags de klok, was tevens: voorzanger, kos-ter en doodgraver. Bovendien kreeg hij ook nog schoolgeld van zijn leer-lingen: twee stuivers per jaar van de kinderen, die leerden lezen en twee stuivers en acht penningen van kinderen, die alleen leerden lezen en schrijven. Van de allerknappsten, die leerden lezen, schrijven en cijferen ontving hij drie stuivers.

In de tuin had de meester kruis-en aalbessen. Hier viel ook nog wat mee te verdienen. Zijn leerlingen kochten ze voor 1 cent per kopje. Maar heel spoedig wisten ze de be-geerlijke bessen nog goedkoper te krijgen. Als de meester de klok luid-de, wisten ze de weg over de sloot te vinden.....

Een boer, die meteen **chirurgijn** was, werd de eerste dokter op Ro-zenburg.

In 1814 kreeg Rozenburg zijn eer-

ste burgemeester. Hij woonde echter in Maassluis. De bevolking van het eiland moest maar bij hem aan huis komen voor de aangiften van geboorte en overlijden. Men stelde de reis naar Maassluis dikwijls uit tot men meer boodschappen had te doen. Of men wachtte tot de oogst binnen was en men tijd had. De juiste datum was dan heel dikwijls vergeten, maar daar bekreunde men zich in die tijd niet om.

De Rozenburgers waren oppassende mensen. Een veldwachter zou overbodig zijn geweest, als... er niet zoveel prachtige, vette hazen liepen. Een rijke heer had het eiland gepacht als jachtgebied en hield jaarlijks grote drijfjachten.

De boerenzoons vonden echter, dat zij net zoveel recht hadden op de langoren, dan die mijnheer. Je hoorde dan ook dikwijls de schoten van stropers knallen. Daar moest een eind aan komen. De veldwachter deed zijn intrede en er moesten spoedig boetes worden betaald. Het stropen verminderde snel. Alleen Jaap, met zijn ene arm, kon het niet laten. Boetes had hij al zoveel betaald. Hij werd weer door de veldwachter gepakt en moest betalen. Daar had Jaap nu eens geen zin in. De veldwachter kwam bij Jaap om hem te halen. Geen boete betalen, dan de gevangenis in.

Jaap, die net aan het houthakken was, toen de veldwachter kwam, ruimde zijn rommeltje op, sloot de deur en ging per fiets gewillig mee. Rustig reden arrestant en veldwachter naast elkaar. Maar plotseling, bij een kruispunt, sloeg Jaap linksaf en spurtte wat hij kon. De veldwachter hem na. Zo **race**de het tweetal over Rozenburg. Eindelijk, bij het veer, stapte Jaap af en wachtte tot de veldwachter hijgend en puffend arriveerde. „Ik heb bedacht, dat ik toch nog maar liever betaal, dan te gaan brommen, Veldwachter” zei Jaap. „Kijk, hier heb je het geld voor de boete.....

Nu was het „brommen” in Den Briel niet zo heel erg. De **cipier** had heel vaak geen enkele „Gast”. Hij

vond het gezellig als er voor een poos eens enkele Rozenburgse stropers kwamen. Samen zaten ze dan

genoeglijk in de cel een kopje koffie te drinken en kortten de tijd met een spelletje en een praatje.

Geen wonder, dat de cipier bij het einde van de straftijd zei: „Het spijt me wel, je tijd is om. Ik hoop je gauw eens terug te zien”.

Die gemoedelijke tijd is voorbij en de mooie verhalen worden straks niet meer op Rozenburg verteld.

Dan klinkt daar het gegrom van machines en het gegil van sirenes.

Het gedaver van het lied van de arbeid der industrie.

Gegevens ontleend aan: Panorama.

OPGAVEN:

1. Nederland beleeft thans een tijd van .... of .... De industrie vraagt meer ruimte voor .... en ...
Langs de Waterweg vinden we de volgende industrieën: .....
- Het vogel natuurreservaat vinden we op ...
Het eiland Rozenburg is ongeveer .... ha. groot. Over enkele jaren komt hier een ...
2. Tek en op het kaartje van het knipblad de plaatsen aan de Waterweg. Schrijf de namen, genoemd in deze les, er bij.
3. Tussen Rozenburg en IJselmonde ligt ....
4. Noteer de vreemde woorden m. d. betekenis
5. De Gouden eeuw was van .... tot ...
Het land is .... aan de golven
Boven de berichten van geboorte, overlijden enz. van de gemeente staat B....
Als een boerderij van vader op zoon steeds overgaat zeggen we: Ze wonen er van ....
Het toevoegen van nieuwe stukken land bij het eiland heet: .....
- Een gemet is ongeveer ..... ha.

Zeehonden

IN DE
NEDERLANDSE
WATEREN

In de Waddenzee, de Zuidhollandse- en Zeeuwse wateren leven zeehonden. Hoeveel het er zijn? Daar viel voor kort geen antwoord op te geven. De laatste tijd is dat anders geworden.

Dr. Van Bemmelen heeft, in opdracht van onze regering, de zeehonden geteld. Dat was nog niet zo eenvoudig. De beesten staan niet op een rijtje, zodat je maar kunt aftellen.

Het is bekend, dat de zeehonden bij eb op de zandbanken komen rusten. Ze zoeken in een bepaald jaargetijde meestal dezelfde zandbank. Het tellen kan dus niet over een te lange tijd worden verricht. De nauwkeurigste telling geschiedt door het maken van foto's uit vliegtuigen. Op de luchtfoto's ziet men op de zandbanken duidelijk de zeehonden liggen. Een vliegtuig kan in korte tijd een groot gebied afwerken. Door deze opnamen meer dan een maal te doen, kwam men ook tot de ont-

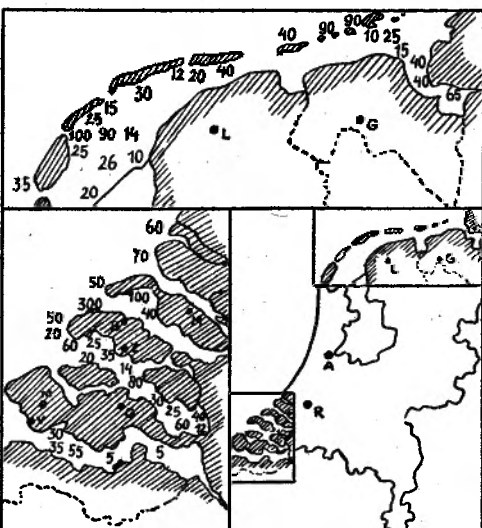
pen viel te tellen. De telling per vliegtuig is nog al duur. Dr. Van Bemmelen heeft dan ook per vliegtuig en per boot geteld. Hij kwam tot een getal van een 2200 dieren. Op een kaartje zijn de tellingen duidelijk te zien. Je begrijpt wel, dat er wel een enkele meer of minder kan zijn.

Er is een tijd geweest, dat voor het doden van zeehonden 'n premie werd betaald. Ze werden beschouwd als zeer schadelijke dieren voor de visvangst. Die premie werd eens afgeschaft, toen weer ingesteld, later geheel ingetrokken. De jachtwet van 1954 heeft de zeehond gerangschikt onder: klein wild. Hierdoor is een eind gekomen aan de zeehondenjacht als „sport”. Door toeristen werden grote aantallen zeehonden geschoten, louter uit liefhebberij. Dat heette dan: „sportjacht”.

Beroepsjagers kunnen nu op bepaalde tijden van 't jaar jagen op zeehonden. Het is deze mensen te doen om de huid van de jonge dieren. Bontwerkers verwerken de huid tot een uitstekend bont. De beroepsjagers weten per jaar van 800—1200 huiden te bemachtigen. De huiden brengen tussen de f 25 en f 30 op. De speeklaag van de zeehond bevat traan. De traan van de gedode dieren brengt ook nog wat geld op.

Misschien heb jezelf al gedacht: Er worden per jaar gemiddeld 1000 zeehonden geschoten en zopas las ik, dat er ongeveer 2200 exemplaren in de Nederlandse wateren zijn. Dan duurt het niet lang meer, of in onze wateren komen geen zeehonden meer voor. Ze zullen dan geheel uitgeroeid zijn.

Toch is de afname veel minder snel, dan men zou verwachten. Dit komt doordat de zeehondenjacht in de Duitse Waddenzee sterk is be-

dekking, dat op verschillende zandbanken telkens hetzelfde aantal stip-

OP HET NIPPERTJE

GERED

HET EINDE VAN DE TIRAN.

(slot)

„Maar dat gaat zo niet!”, zegt Robert Napier tot Dejatsj Alameh. „Zeg tegen uw schoonvader, de Negus, dat

lang niet alle gevangenen zijn bevrijd! Er zijn nog verscheidene werklieden uit Europa met hun gezinnen in zijn macht”.

De schoonzoon van de Negus buigt. Hij is een bang man, die de bood-

perkt. Hier zouden dus hoe langer hoe groter aantal moeten komen. Dat is toch niet zo. Onze zeehondenbevolking wordt aangevuld door de zeehonden uit Duitse wateren, die hier meer voedsel vinden. Als straks het z.g.n. delta-plan wordt uitgevoerd hangt het lot van de Zeeuwse zeehonden aan een zijden draad. Toen het IJsselmeer nog Zuiderzee was, kwamen hier ook veel zeehonden voor. Over de Afsluitdijk zijn ze echter weggevlucht. Het water voor de grote dijken is te woelig.

Het is wel interessant de levenswijze van de zeehond na te gaan. De jongen worden geboren op de zand-

banken. Ze kunnen hier hoogstens enkele uren blijven, omdat met de vloed de zandbanken immers worden overstroomd.

Uit het water lokt de moeder de baby om bij haar te komen. Hij scharrelt moeilijk naar de waterkant. Als de golven in zijn snoetje spatten, proest hij het uit. Eindelijk plonst zijn ronde lijfje in het water. Hij

proest en schudt met zijn kopje, want het water dringt in de wijd geopende neusgaten. Later weet hij wel, dat hij bij het duiken de neusgaten moet sluiten. De kleine baas leert vlug. Na een paar minuten durft hij al kopje onder te gaan. Wordt hij moe, dan neemt moeder hem een poosje op de rug. Vijf tot zes weken blijft de jonge zeehond bij zijn moeder. Dan is hij oud genoeg om zijn eigen kostje te zoeken. Hij moet het maar stellen buiten de vette moedermelk. De overgang is heel moeilijk. Hij moet leren om de prooi onder water in te slikken. Dat is niet gemakkelijk. Een maand lang voedt hij zich met garnalen. Dan komt de vis aan de beurt. Dat kost ook oefentijd. Want de vis moet, met de kop vooruit, worden ingeslikt. Een zeehond kauwt niet. Het gebit is er ook niet voor ingericht. De achterwaarts gerichte tanden dienen alleen om de prooi te vangen.

Toen de jonge zeehond nog een zuigeling was, mocht hij zelf al zijn weg kiezen. Moeder zeehond volgde steeds haar kleine. Heel moeilijk werd het als er tweelingen waren geboren. Zij zwommen niet beide steeds de zelfde richting. De moeder kon er maar één volgen, met het resultaat dat een van de kleinen verdwaalde. De verdoolde werd niet opgezocht.

Langs het strand vindt men dikwijls van die verdwaalde kleine zeehondjes. Ze huilen om hun grote eenzaamheid en zoeken troost bij de badgasten, door hen maar steeds achterna te zwemmen of te kruipen.

schap ongaarne doet. Zijn haar, met boter ingevet, glimt. Het glanzende gezicht vertrekt zenuwachtig. Tegen de strenge Engelse aristocraat verdwijnt zijn trots in het niet.

„Ga en zeg dat ik binnen vier en twintig uur de gevangenen moet hebben. En de Negus zelf moet hier in het kamp komen en zijn onderwerping aanbieden. We hebben genoeg van zijn tyrannie”.

Als de man vertrokken is, en er even later een nieuwe boodschap komt van de Negus met een „zoenoffer” voor duizend koeien. En hoewel de Engelse generaal dit van de hand wijst, bezondigt Rassam zich aan zijn zoveelste leugen.

Hij stuurt Samuel, de tolk, terug en zegt, dat de koeien aangenomen zijn.

Doodgelukkig beveelt de keizer direct de werklieden in vrijheid te stellen en Samuel komt een paar uur later, met alle Europeanen, hun vrouwen en kinderen en alles wat hen toebehoort, in het Britse kamp.

Maar wat zijn schoonzoon ook zegt, de Negus wil zich niet onderwerpen en naar het kamp komen. Een laatste

boodschap, geeft hem acht en veertig uur de tijd. En juist zullen de vijandelikheden hervat worden, als de generaal de troepen terughoudt.

De voornaamste krijgsgevangenen van Theodorus zijn in zijn kamp en leggen de wapenen neer.

„En de Negus?”

„Hij is gevluht in de nacht, met vijftig van zijn mannen”.

Dan verneemt de generaal, wat er gebeurd is. De Negus heeft bemerkt dat het geschenk van de koeien niet is aangenomen. Hij is nu doodsbenauwd, in handen van de Engelsen te vallen. Zijn boze geweten, doet hem de gehele nacht heen en weer rennen op de rand van de berg Sellassye. De armzalige hooswicht jamert en klaagt, nu zijn eigen hachje gevaar loopt. Maar weinig medelijden ziet hij om zich heen. De een na de andere deserteert.

In een laatste woedeuitval schiet hij nog twee soldaten neer en vlucht dan door de bergpas van Kafir, maar daar stormen opeens de vijandelijke Galla's op hem aan.

Hij keert zich om en roept tot zijn laatste getrouwen: „Verlaat mij! Ik

---

Zulke huilebalkjes worden dan naar een dierentuin gebracht, waar men ze probeert op te kweken. Dit gelukt echter maar zelden.

Op het land is de zeehond maar een stakker. In het water is hij in zijn element. Zijn hele lichaam is daarop gebouwd. Het lichaam is glad en gestroomlijnd, zodat het door 't water kan schieten.

De dikke speklaag houdt het lichaam op temperatuur. Koud voelt het dier zich niet in het zeewater.

De vissers hebben een groot hekel aan de zeehonden. Een volwassen zeehond verslindt per dag 5 tot 7 kg. vis. Dat is nog al wat. Die concurrentie is niet het ergste. De zeehond vangt veel vis, die de visser toch niet kan bereiken, n.l. in de ondiepe gedeelten, waar ze veel platvis bemachtigen. Wel kapen ze uit de netten van de visser haring en ansjovis. Zeer zachtzinnig gaan ze

ook niet met de netten om. Geen wonder dat de visser geen vriend is van de snelle zwemmer.

Gegevens: A.O—IVIO.

OPGAVEN:

1. Om in te vullen:

De zeehonden in de Nederlandse wateren zijn geteld door .... Het getal bedraagt plm. .... Als ik de getallen van de kaartjes optel kom ik tot het getal ....

De Waddeneilanden zijn .... De Zuidhollandse eilanden zijn .... De Zeeuwse zijn ....

De wateren, die op het kaartje voorkomen zijn .... Men maakt jacht op zeehonden om .... en .... Per jaar worden er plm. .... geschoten. De opbrengst van de jacht bedraagt f .... tot f ....

In Zeeland zullen in de toekomst door het .... minder zeehonden zijn. Het voedsel van de zeehond is eerst ...., dan .... en daarna .... De vissers hebben een hekel aan zeehonden omdat ze .... en .... De lichaamstemperatuur van de zeehond is even hoog als die van de mens, n.l. ....

2. Noteer de vreemde woorden met de betekenis.

3. Voor: zijn leven is in groot gevaar, kan ik ook zeggen: zijn leven .....

Wat is **LICHT?**

Hoe vaak hebben wij in ons kort leventje al de regenboog gezien? Elke keer opnieuw zijn onze gedachten teruggegaan naar de heel oude tijd: naar dat ogenblik, waarop God zelf tot Noach sprak, vlak na de zondvloed. Lees het maar 'es na hoe mooi dit beschreven staat in Gen. 9. Hij gaf de boog als een teken in de wolken.

Maar heb je er ook wel eens bij

wil alleen sterven!"

Doch als door een wonder, dat de trouw van een hond overtreft, weigeren ze.

„Dan terug naar de berg”, brult de keizer. Het is beter te sterven door de handen van de Engelse Christenen.

Ze bezetten bij het aanbreken van de dag, zonder slag of stoot de beide bergen Fåla en Selassye. De hele buit die ze vinden, zijn een paar kanonnen, die onbruikbaar zijn. En de goud- en juwelenschat blijkt enkel namaak-vergulsel en glazen stenen te zijn.

De dappere soldaten beklimmen 't ruwe bergpad, onder de kogels van de kleine bezetting en vuren terug. Ze beklimmen de wallen bij de poort op elkaars schouders staande en zien de tweede poort voor zich. Enkele mannen staan nog in de binnenste ring. Eén ervan is Theodorus.

Maar hij schiet niet meer.

De dodelijke schrik is hem om het hart geslagen. De vijand in vreemde uniform is daar op de wal!

Zijn starre ogen zien in wanhoop rond... Is nergens redding?

In vertwijfeling en angst schreeuwt hij het uit. Dan grijpt hij zijn pistool. Hij wil niet levend in de handen van de Engelsen vallen. Hij richt het pi-

stiel gestaan, hoe het komt, dat er zeven kleuren zijn? 't Is eigenlijk een gekke vraag. 'k Zal het 'es heel eenvoudig zeggen: het witte zonlicht valt op een regenbui en het komt er zevenkleurig weer uit.

Je kunt ditzelfde zien, als je het licht laat vallen op een glazen prisma. Er achter hang je een wit schermpje en daar komt een prachtige, zevenkleurige band op. Spec-

stool op zijn mond en drukt af.

***

Zijn lijk wordt gevonden en in de rieten kerk van Magdala begraven. Maar ook daar vindt het geen rust. Al het overtollige oorlogsmateriaal moet verbrand worden en de vlam deelt zich mee aan dat kerkje en alle gebouwen. Van het stoffelijk overschot van de Negus is geen spoor te bekennen.

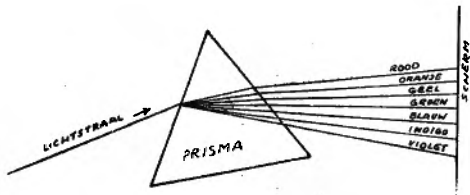
De weduwe overlijdt een paar dagen later in het Engelse kamp. De zoon wordt naar Engeland meegevoerd.

De expeditie is ten einde.

Als later het verhaal van dokter Blanc verschijnt en Europa vernéemt wat er gebeurd is, is er dank in de harten en verwondering over de bijzondere bewaring in deze doodsgavaren. Gods macht heeft de tiran een halt toegeroepen.

En de jonge journalist Stanley, die de veldtocht beschreef voor zijn Amerikaanse krant, wordt door deze reis zo enthousiast voor Afrika, het geheimzinnige land, dat hij later de grote ontdekkingsreiziger zal worden, die Livingstone opspoort en een wereldberoemde naam krijgt....

Maar dat is een ander, boeiend avontuur!

trum noemen we dat. De kleuren liggen in een vaste volgorde naast elkaar. Maar die kennen jullie natuurlijk wel. De eigenlijke kleuren van licht, zonlicht, laat me zeggen, is dus niet wit.

Je kunt zelf ook een proef hiermee nemen. Op een ronde schijf kleur je 7 even grote segmenten in de goede volgorde van r.o.g.g.b.i.v.. Als je deze schijf vlug in 't rond draait, ziet je oog een... witte schijf. Hoe is 't mogelijk!

Maar weten jullie nog wel meer van licht. Je weet ook wel, dat licht warmte geeft. Dat heb je dikwijls gevoeld. In de tropen loopt niemand graag in een zwart pak. In een warm zomerzonnetje voelt 'n groene schutting heel wat warmer dan een witte vensterbank. Hoe dat komt? „Wel” zegt een natuurkundige „bruin of groen of zwart absorbeert het licht in hoge mate en wordt daardoor heet”. Glas laat het licht bijna geheel door en daarom is de temperatuurstijging niet de moeite van noemen waard. Wit kaatst zo goed als alle licht terug en wordt dus niet warm.

Maar nu wat anders.

Een knappe natuurkundige ontdekte al **experimenterende** iets moois. Hij had een heel aardig instrument niet een thermometer, maar een **thermozuil**. In ieder geval een toesteltje, waarmee hij heel kleine warmte verschillen kon meten. Nu hield hij deze thermozuil in het spectrum en bepaalde de „warmte” van de kleuren r o g g b i v. Het vreemde was echter, dat hij buiten het spectrum aan de kant van rood, z'n thermo- zuil ook zag uitslaan. Zelfs nog meer dan toen hij in het rood zat. Daar was dus **logisch** geredeneerd, ook straling, maar dan onzichtbaar.

„Mijn oog”, zei hij, „ziet die stralen niet. Toch zijn ze er”. Eveneens was dit het geval aan de buitenkant van

violet. De eerste stralen zijn genoemd: **infrarood**, de andere **ultraviolet**.

Maar hoe veel „stralen” liggen hier aan weerskanten? Het licht zelf geeft een grote verscheidenheid van soorten. Ik denk 'es aan 't „stralenboekje” van een schilder. En al deze kleuren (stralen) kun je met je ogen zien. Bij de onzichtbare stralen moet er echter een andere manier zijn, om de verschillende soorten aan te duiden. Dat doet een natuurkundige nu door de **golflengten** te noemen. Natuurlijk denk je nu direct aan 'n radiotoestel. Inderdaad, daar staan lange-, korte- en ultrakorte golflengten op. En dan zijn dat steeds golflengten in kilometers uitgedrukt. Maar bij de lichtstralen komen golflengten voor van zoveel millimeters. Rood b.v. heeft een golflengte van 0.007 mm. Men schrijft dit meestal met een tekentje (een Griekse letter) en moet het uitspreken als mu (zie cursief gedrukte).

1 μ = 1 micron = 0.001 mm
Infrarood heeft dus nog groter golflengte dan 0,7 μ .
Violet heeft 0,4 μ en ultraviolet nog kleiner dan 0,4 μ

Maar hebben deze stralen nu zoveel betekenis?

Ja. veel meer dan je denkt. En vergeet niet, dat je er dagelijks mee in

aanraking komt. Want de kachel in jullie kamer en de radiator in je lokaal straalt infrarood uit. Wij noe-

men deze „deftige” stralen dus heel eenvoudig: warmte stralen. Als die kachel van jullie thuis 'es witgloeiend kon worden gestookt (niet doen hoor!) dan zendt hij—in die toestand—alle kleuren van het spectrum uit.

Tegenwoordig gebruikt men voor het drogen van verfstoffen, groente, klaver, papier enz. enz., deze infrarode stralen.

Een gevangene zal heel moeilijk over het gevangenis plein kunnen ontsnappen, want op de een of an-

dere manier onderbreekt hij de onzichtbare bundels infrarode stralen, waardoor direct een **alarmtoestel** gaat werken.

En ultraviolet doet ook zijn nut. Of ken je misschien de „hoogtezon” niet?

De dichter Jan van Beers heeft 'es gezongen:

„Licht!

Wat is licht?”

Maar 't is wel heerlijk in het licht te mogen leven!

Hallo, jongens en meisjes,

Met „gemengde gevoelens” (wat deftig, hè?) heb ik de honderden oplossingen doorgenomen. D.w.z. dat ik soms erg heb genoten, maar soms ook m'n hoofd heb geschud. Er zijn jongens en meisjes geweest, die met de allerminste moeite zich van deze wedstrijd hebben afgemaakt. Vlug 't figuurtje uitgeknipt, de letters er ingekrabbeld en een vuil enveloppe naar de post gebracht. Als ik nu 'es 20 goede oplossingen heb, dan neem ik vanzelfsprekend niet de meest slordige als prijswinnaar.

Er was ook ánder werk bij. Zo mooi en keurig verzorgd — in één woord: áf! — dat ik zo'n hele klas wel „belonen” wou. Alleen maar: er zijn heel wat mooie afgevallen, omdat er verschillende namen niet goed geschreven waren, b.v. Elan (richter) Main (stad), Esou enz. Je moet natuurlijk reuze nauwkeurig zijn.

Het is niet mogelijk hier alle inzendingen te bespreken. Maar uit het vele mooie, krijgen de jongens en meisjes uit Burum (Fr.) een „grote pluim”. Pracht werk in lijnen, letters en omlijsting.

Ik ben ook erkentelijk voor verschillende hartelijke briefjes van collega's. Uit één neem ik, met instemming, deze zuiver over: „De kerstpuzzel bevatte een schat van repetitiemateriaal voor de Bijb. Gesch. Ook voor het tekenen acht ik ze van grote waarde”. Uit een ander: „Met veel vreugde en ambitie hebben ze er aan gewerkt”.

Jammer genoeg waren 2 ruitjes in de tekening niet ingevuld. Maar voor de oplossing zelf leverde dit geen moeilijkheden op.

De nummering wil ik graag beter doen, als dat kan!

Nu vertel ik eerst maar wie de gelukkigen zijn. Hier volgen de namen van de „slachtoffers”.

1. Aukje Dijk, Burum.
2. Dirkje van Beets, Burum.
3. Carel Tabak, Leeuwarden.
4. Gerrit Bussink, Kl. Bredenbroek.
5. Derk J. Hovius, Opende (Gr.)
6. Rinis v. d. Glind, Terschuur (Gd.)
7. Henk Hutterd, Hellendoorn.
8. Ortje de Ridder, Asperen (Z.H.)
9. Catharina Brouwer, Zwaagw.einde
10. Geertje Assies, Veenhuizen (Dr.)
11. Kees van Wijnen, Nijkerk.

12. Hendr. v. d. Veen, Harkema-Op.
13. Tiny Schild, Hardinxveld.
14. Catharina Wiering, Holm Tolbert.
15. Johanna Drenth, Nieuweroord Dr.
16. Wiebe Valkema, Utrum.
17. Eddy Bakker, Koudekerke (Zld.)
18. Hinke de Haan, Garijp.
19. Dinie Peters, Tonden (Gld.)
20. A. Riemens, Kamperland (Zld.)
21. Hillie Schaap, Bunschoten.
22. Albert Lantinga, Onstwedde.
23. Gerrie v. Donkelaar, p. Harskamp.
24. Piet van Harten, IJmuiden.
25. Annie v. Lagen, Voorthuizen.
26. Jentje de Vries, Wouddijk (Fr.)
27. Grietje de Haan, Zwagerbos.
28. Hillie Heuvel, Uithuizermeeden.
29. Martha Kuipers, Boelenslaan (Fr.)
30. H. Kooistra, Lellens.

Van harte gefeliciteerd !

De oplossing was :

- Horizontaal : 1. Doëg. 2. Moab. 3. Elam. 4. Uz. 5. Rama. 6. Om. 7. Gera. 8. Abel. 9. Naïm. 10. Nebo. 11. Silo. 12. Adam. 13. Ar. 14. Aser. 15. b.d. 16. Rome. 17. Lama. 18. Aner. 19. Ezau. 20. Elia. 21. Ehud. 22. ei. 23. raai. 24. o.a. 25. lava. 26. Abia. 27. slip. 28. Boaz. 29. Obed. 30. Joas. 31. si. 32. Myra. 33. ut. 34. Mesa. 35. Izak. 36. Anna.

- Verticaal : 1. deeg. 37. Gaza. 2. Mara. 38. Baäl. 3. Elon. 39. Maon. 4. Ur. 40. ab. 41. me. 42. ma. 10. naar. 43. ba. 44. orde. 11. Saul. 45. is. 46. Orpa.

12. Abba. 47. d.d. 48. muur. 19. Ebal.
49. Uria. 20. Ezra. 50. Ahia. 21. Enos.
51. dorp. 52. Ab. 53. Ai. 54. Al. 28. boom of berk. 55. as. 56. Ziba. 29. Omri. 30. Juda. 57. er. 58. dank. 59. O.T. 60. Seba.

De krant is voor een groot gedeelte gevuld met de uitslag van de wedstrijd. Daarom moet ik m'n nieuwe opgaven maar bewaren voor het februari-no. Tot de volgende keer dus.

Hersengymnastiek

Hier volgen de nieuwe :

31. Hoe kun je 100 in negens schrijven.
31. In 'n boom zaten 5 mussen. Een jager schiet er 2 van dood. Hoeveel blijven er over ?
33. Zeg es 2 betekenissen van het woord : kattestaart.
34. Wat is het verschil tussen water-nood en waters-nood.
35. Noem 'es 3 vulkanen in Europa.
36. Wat betekent S.O.S.
37. Hoeveel stenen horen er op een dambord ?
38. Noem drie betekenissen van het woord nagel.
39. Op hoeveel provinciewapens komt een leeuw voor ?
40. Zeg de datum van de kortste en de langste dag van het jaar.

De schrik slaat de leider om het hart. Als de jongen maar niets overkomen is, als hij van angst maar niet het bos ingevlucht is! Dan kan hij levend verbranden, want kijk, de rook wijst uit dat het vuur nu ook opzij woedt. Het hele bosperceel staat in brand en wee degene die door de vlammen ingesloten wordt...

Wat nu te doen? Hier blijven kunnen ze niet. Het heeft geen zin en bovendien moeten ze weg, want het vuur komt al nader en nader. Zo gauw mogelijk de brandweerwagens

opgezocht, besluit de leider, die wij- selijk niets van zijn grote angst om Hermans lot tegen de anderen zegt. En met de fiets van de vermiste aan de hand trapt hij vooraan op zoek naar de brandweer, die ergens een nieuwe positie zal innemen. Maar waar? En wat oneindig veel belang- rijker is: wáár zit Herman?.....

V. DE STRIJD GEWONNEN !

Ja, wáár zit Herman? Die angstige vraag houdt niet alleen mijnheer Mulder bezig, maar ook zijn vrouw en de andere V.V.V.'ers.

Zwijgend trappen zij door het bos en speuren links en rechts, bij elk zijpad of zij ergens een glimp van de verlorene kunnen ontdekken. Maar wáár zij ook zoeken — Herman is en blijft spoorloos.

Ha, daar zien zij de brandweer. Misschien dat hij bezig is bij de man- nen, die zich teruggetrokken hebben en nu een nieuwe aanval op het vuur beramen. IJlings gaat mijnheer er op af: hebben zij soms een lange jongen gezien met een grijze plus- four en een roodgeblokte kampeer- blouse?

Maar tot zijn grote teleurstelling krijgt hij een ontkennend antwoord. Bij deze brandweergroep is de jon- gen beslist niet — misschien bij de tweede ploeg, die aan de andere kant van 't bos staat opgesteld?

Dan maar snel daarheen! Nog steeds met een onbemande fiets aan de kop gaan de V.V.V.'ers op zoek naar de andere brandweerauto — maar als zij die ontdekt hebben, blijkt Herman ook hier niet te zijn. Waar dan?.....

De wanhoop maakt zich meester van mijnheer Mulder en hij overlegt met de commandant wat hem nu te doen staat. Als de jongen zich wer- kelijk nog in het bos bevindt..... maar nee, dat is haast niet aan te nemen. Het zou zijn dood zijn — een vreselijke dood van levend verbran- den. Kon hij niet de andere kant uit- gerend zijn, toen het vuur oversloeg op 't bos?

Ja, wist ik dat maar, zucht mijn- heer ten einde raad. Wat moet hij

nu toch beginnen, waar moet hij Her- man zoeken?

Intussen vreet het vuur snel ver- der. Dit grote dennenbos is reddeloos verloren — ook het aangrenzende? En de hei terzijde? Nee, dat mag niet gebeuren. Gelukkig komt er nog meer hulp opdagen.

Er arriveert een derde bosbrand- weerwagen, die uitgerust is met een

grote watertank. Nu kan de rand van het belendende bos natgespoten worden, zodat overslag van het vuur minder gemakkelijk zal zijn. En als zeer welkome hulp brengen zware legertrucks 'n paar honderd, met schoppen gewapende soldaten op de plaats van de ramp. Nu kan een stra- tegische aanval opgezet worden!

De commandant heeft zijn plan al klaar: zij moeten het vuur insluiten. Dit bos moet prijsgegeven worden aan de vlammen — er is niets aan te doen. Maar verder mag het vuur niet komen: in de brede brandgang, waar hevig gespoten wordt, staat een lange rij brandweerlieden, burgers en militairen met takken en vuurzwepen klaar om de vlammen, als zij tot hier genaderd zijn, te doven. Maar het grote gevaar dreigt van opzij, daar is de heide weer gaan branden en hier moet met man en macht worden ingegrepen vóór het te laat is.

Ver naar achteren worden nu de soldaten in een wijde boog opgesteld. Dit betekent dat nog een deel van

de heide moet worden opgeofferd, maar het is de enige kans op succes. Met vele handen is gauw een beschermende open gang van zand gegraven — met takken en schoppen zullen zij de rest moeten doen!

Zo wordt het vuur van alle kanten ingesloten — maar intussen zocht mijnheer Mulder radeloos van angst naar de vermiste Herman. De fietsen zijn op een voorlopig veilige plaats achter het „front” gebracht en onder hoede van mevrouw maken de andere V.V.V.'ers zich verdienstelijk tussen de beide bospercelen; hij echter dwaalt maar rond, speurend, vragend. Maar geen Herman te zien...

Nu nadert hij de uiterste rand van de hei, waar burgers en soldaten een verwoede strijd voeren met het vuur. Hij tuurt en tuurt — is dat niet... ja, ja, hij is 't! 't Kan niet missen: rode blouse en grijze broek!

Gauw er heen!

„Herman, jongen, waar zit je toch? Hè, wat heb ik in angst gezeten over jou!”

Even staakt Herman het verwoede slaan met de vuurzweep, die hij van een brandweerman gekregen heeft. En verwonderd zegt hij droog: „Angst? Over mij? Nou, ik moest toch helpen blussen?”

Pats, meteen slaat hij nog gauw 'n opflikkerend vlammetje uit! Hij begrijpt niets van mijnheers ongerustheid — hij is zó in actie geweest, dat-ie de anderen niet eens gemist heeft! Toen het vuur oversloeg op het bos is hij met meer mensen meegerend en meteen weer aan 't blussen geslagen. Doodgewoon! Maar moe dat-ie is, moe! Kijk, hij heeft blaren op z'n handen, zó heeft-ie gewerkt.

„Goed, jij hebt je best gedaan jong”, zegt mijnheer begripvol. 't Is een pak van zijn hart dat de verlorene hier vuil en bezweet, maar levend en wel aan 't werk is!

„Ga je nu mee naar de anderen?”

Eigenlijk wil Herman liever blijven — hier is zijn plaats en zijn werk! — maar op aandringen van mijnheer sjouwt hij toch mee. En met een luid hoera wordt het verlo-

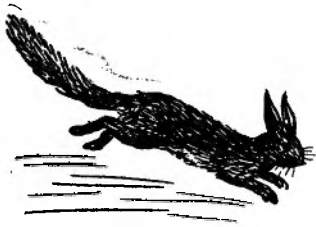
ren schaap door de clubleden begroet.

Hun gejuich gaat echter verloren in het geschreeuw en geroep van het legertje blussers, voor wie het hoogtepunt van de strijd nadert. Het vuur heeft nu nagenoeg het hele bos verteerd en jaagt door de laatste rijen jonge dennen. Het is een spookachtig, angstwekkend gezicht. In de vuile rookwolken dansen de snelle felle vlammen in een roodgele gloed; het kraakt en knettert tussen de stammen en takken en soms loeit de wind er huilend doorheen. Dan spat ten de vonken als vuurwerk uiteen — en het is ook vuurwerk. Maar dan ècht. Angstig en adembenemend.

Het is voor de rij blussers haast niet te harden in de rook en de enorme hitte, maar zij wijken niet. Het gaat er op of er onder! Manmoedig slaan zij het vuur in de lage struiken en heipollen neer, doven de vonken en smeulende takjes in de brandgang en waken voor overslaan naar het bos achter hen. In laatste instantie is de tankwagen er ook nog — in de enkele gevallen dat hoogovervliegende vonken toch nog een begin van brand in het aangrenzende bos veroorzaken, zijn 'n paar waterstralen voldoende om het gevaar te bezweren.

Ook de V.V.V.'ers werken als paarden en weten niet van opgeven nu het er om spant. Met medelijden zien zij hoe de opgejaagde eekhoorns, konijntjes en bosmuizen verschrikt hun

heil in de vlucht zoeken — maar zij vluchten niet. Ook al brandt de rook in hun keel en deinzzen ze soms achteruit voor de felle hitte. Dit boeiend schouwspel van de loeiende laaiende rode vlammen, lekkend en spelend in de grauwgrijze rook, is iets om nooit meer te vergeten! Maar intussen doen zij, met alle anderen, hun plicht. Sla er op los, niet bang zijn!

En.... zij winnen de harde, warme strijd! Het lukt hun om de vijand te bedwingen, het vuur te doven. De laatste vonken, de laatste smeulende resten worden uitgeslagen — het bos is uitgebrand. En verder hebben de vlammen geen kans!

Als nu de militairen ook kans zien om de brand op de heide te bedwingen, is het gevaar geweken! Dat blijkt inderdaad het geval te zijn en de soldaten kunnen, na een laatste inspectie of alles veilig is, inrukken.

Ook de burger-blussers worden bedankt voor hun medewerking — de jonge V.V.V.'ers krijgen van de brandweercommandant een extra pluim voor hun zwoegen! Mede dank zij hun dapper optreden kon er nog veel natuurschoon gespaard blijven.

„Nu hebben jullie met eigen ogen gezien dat kleine dingen grote gevolgen kunnen hebben. Vrij zeker is de brand weer ontstaan door onvoorzichtigheid met vuur”, zegt de witgehelmdede deskundige. „Misschien door een niet gedooftde sigaret of heeft iemand een lucifer zo maar weggegooid en kijk nu eens aan — is 't niet treurig?”

Ja, het is treurig. Onder een dun rookgordijn ligt de zostraks nog geurige paarse hei nu zwartgeblakerd te stinken, kilometers ver. Een triest gezicht! En volgens de brandweercommandant is dit het ergste niet, al blijft het natuurlijk jammer. Maar de na-

tuur herstelt zich zelf wel: over één of twee jaar bloeit de hei weer volop! Dat ook zo veel bos moest verbranden is echter veel erger. Een bos vraagt vele jaren om te groeien en bovendien is hout kostbaar: de schade loopt in de duizenden guldens.

De aanblik is werkelijk beklemmend.

Als in een spookbos rijen zich de verkoolde boomstompen aaneen, en slechts hier en daar steken nog wat zwarte naakte takken hulpeloos omhoog — het is alles even triest en troosteloos. Niet te geloven dat dit een uur geleden nog een mooi frisgroen bos was, met wuivende takken in de zomerzon, lokkend om lekker lui te liggen op het zachte mos! Nu is het verteerd, verpulverd, vernietigd. Dood en levenloos, zwart en stinkend. Misschien door 'n enkele vonk, één lucifer, een brandend sigarettenpeukje van een onvoorzichtige vacatieganger....

Lang blijven de V.V.V.'ers niet meer plakken bij de treurige restanten van wat eens bloeide — zij hebben nog een hele tocht voor de boeg. Dit akkefietje heeft heel wat tijd gekost en daarom: fluks de fietsen opgezocht en dan via de kortste weg naar Arnhem. Maar bij de eerste de beste boerderij zwenkt mijnheer Mulder 't erf op. Even vragen of zij zich bij de pomp wat mogen wassen. Want ze zien er alle veertien ontoonbaar uit. Vreselijk, wat zijn ze zwart! Gezicht, handen, kleren, alles is even vies en vuil — en dorst dat ze hebben! Geweldig!

Natuurlijk mogen zij van de pomp gebruik maken en als de goedgehartige boerin van hun jongste avontuur hoort, komt zij direct aandragen met 'n paar bekers en een grote kan karnemelk.

Hè, dat smaakt... — er blijft geen druppel over!

Zij maken 't niet te lang; vanavond in de jeugdherberg krijgt alles wel een goede beurt en dus stappen zij met een welgemeend „Vriendelijk bedankt” verkwikt en verfrist weer op de fiets.

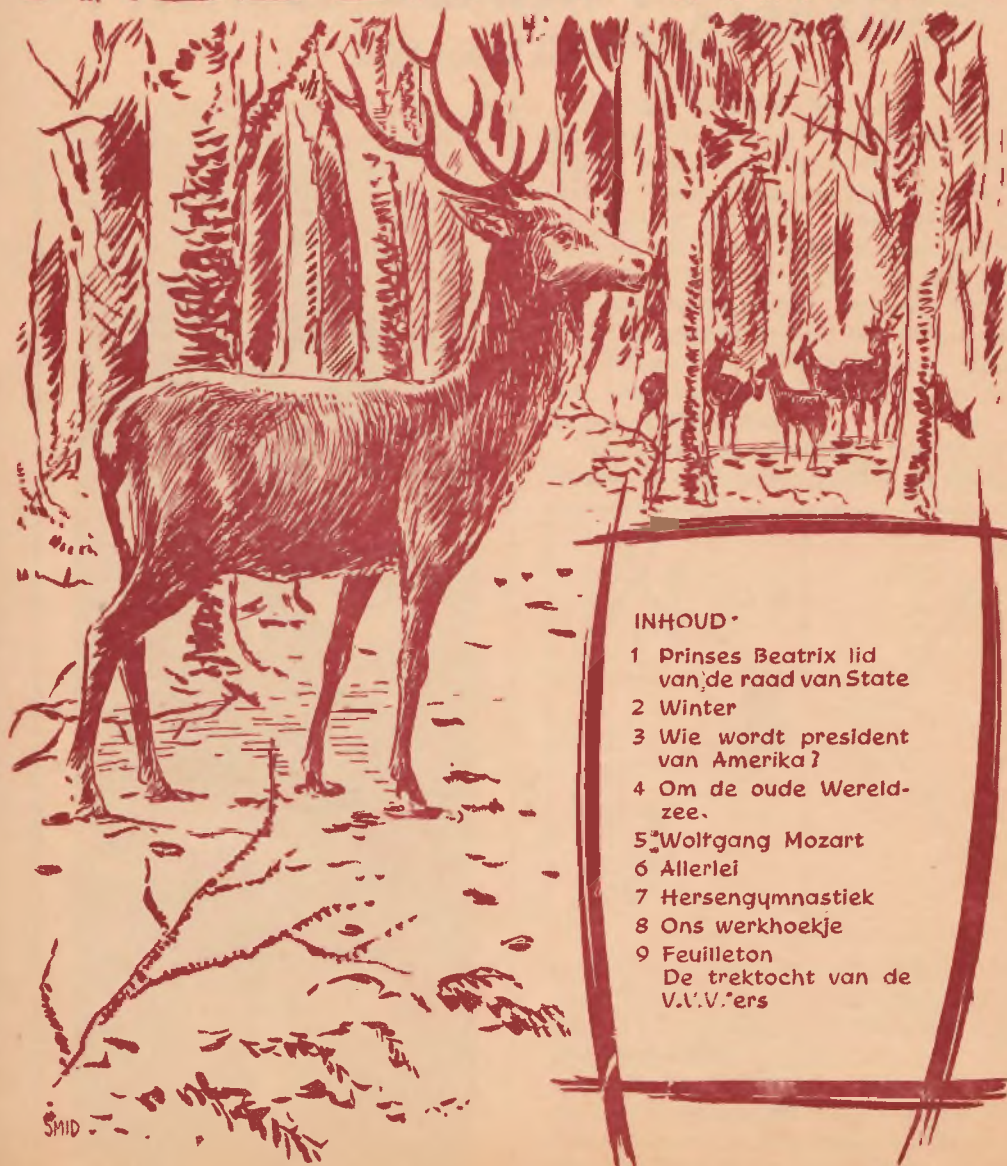
(Wordt vervolgd).

ONZE EIGEN KRANT

INHOUD*

- 1 Prinses Beatrix lid van de raad van State
- 2 Winter
- 3 Wie wordt president van Amerika?
- 4 Om de oude Wereldzee.
- 5 Wolfgang Mozart
- 6 Allerlei
- 7 Hersengymnastiek
- 8 Ons werkhoekje
- 9 Feuilleton
De trektocht van de V.V.V.'ers

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e jaarg. no. 6 - febr. '56

PRINSES BEATRIX

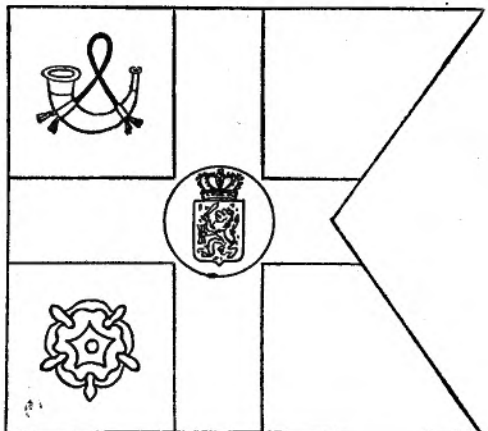
LID VAN DE RAAD VAN STATE

Prinses Beatrix is onze oudste prinses en dus onze kroonprinses. Op 31 januari j.l. heeft ze haar achttiende verjaardag gevierd. Bij een verjaardag behoren **cadeautjes** en prinses Beatrix heeft er veel gekregen. Een bijzonder cadeau was wel een nieuwe standaard, een eigen vlag.

De standaard vertelt dat de prinses is: Prinses der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, Prinses van Lippe-Biesterfeld.

We zien het koninklijk wapen: de leeuw met de pijlenbundel en de ko-

ninklijke kroon; een vierarmig kruis van Nassaus-blauw; de jachthoorn van het Oranjehuis; de roos van Lippe-Biesterfeld

Op haar achttiende verjaardag is de kroonprinses lid van de Raad van State geworden. Dit recht wordt door de grondwet haar toegekend.

Op 7 februari j.l. is zij plechtig **geïnstalleerd** in de vergadering van de Raad van State door haar moeder, koningin Juliana. De prinses heeft toen ook een korte toespraak gehouden, die we per radio hebben kunnen horen. Ze zegt daarin, dat ze zal trachten een goede leerling te zijn.

Nu hoeft de prinses niet alle vergaderingen bij te wonen. Dat kan ook niet, want ze studeert nog in Leiden en moet eerst eind-examen doen. Zo nu en dan zal de jongste Staatsraad wel eens naar het Binnenhof komen om mee te doen aan 't werk van de Raad van State.

We horen dikwijls spreken over de Eerste— en Tweede Kamer d.i. de Staten-Generaal en over de ministers, maar de Raad van State wordt zelden genoemd. Wat het werk van de Raad van State is, weten we misschien ook niet?

De Raad van State is al oud. Ze werd ingesteld door Karel V in het jaar 1531. We weten wel, dat Karel V regeerde over Spanje, Duitsland, België, Nederland en Amerika. De uitdrukking: De zon ging in zijn rijk niet onder, is ons wel bekend?

Karel V kon niet overal tegelijk zijn. Hij benoemde zijn zuster Maria tot landvoogdes over de zeventien gewesten, de lage landen bij de zee. Ze kreeg naast zich drie raden: de Raad van State, de Raad van financiën en de Geheime Raad. In de Raad van State hadden zitting: de stadhouders, bisschoppen en de ridders van het Gulden Vlies. Maar Maria riep de Raad van State zelden bijeen.

Toen Karel V in 1555 afstand deed van de regering, werd zijn zoon Filips II heer over de Nederlanden. Filips wilde graag naar Spanje, maar hij moest wachten tot de oorlog met Frankrijk was geëindigd. Dit geschiedde in 1559 en Filips kon naar zijn geliefd Spanje vertrekken. Hij benoemde Margaretha van Parma tot landvoogdes. Beiden hadden een hekel aan de Nederlanders, die steeds weer opkwamen voor hun **privileges**. Filips wilde niet, dat het volk ook

maar iets had in te brengen. In de Raad van State benoemde hij o.a. Prins Willem van Oranje, Egmond, Hoorne en Bergen. Deze jonge edelen hadden er niet veel zin in, want de koning luisterde toch niet naar de raad. Toch hebben ze zitting genomen en Filips vertrok naar Spanje. Bij het afscheid snauwde hij de prins nog toe: „Niet de staten, maar gij, gij, gij.” De prins van Oranje had gevraagd wanneer de vreemde troepen soldaten zouden vertrekken.

Het werd roerig in de Nederlanden. Het was de tijd van de geloofsvervolgung. Prins Willem van Oranje houdt dan in de Raad van State een geweldige rede. Hij durft de vrijheid van godsdienst te verdedigen en kritiek te leveren op de koning. Deze rede bezorgt aan de voorzitter van de Raad van State, Viglius, een beroerte. Margaretha valt van de ene woede-uitbarsting in de andere.

Toen kwam het smeekschrift van de edelen en de beeldenstorm.

Als Alva komt vertrekt op 11 april 1567 de prins uit het land. Egmond en Hoorne worden gevangen genomen, de Raad van State was verdwenen. Maar... in de Raad van State is de strijd voor de vrijheid der Nederlanden begonnen.

In de republiek van de Zeven Gewesten had een nieuwe Raad van State veel te vertellen. De stadhouders: Maurits, Frederik Hendrik, Willem II en Willem III waren er lid van. Maar al in de tijd van Oldebarneveld kreeg de Raad van State hoe langer hoe minder te zeggen. De provincie Holland wilde nummer één zijn en daardoor kreeg de Staten-Generaal meer en meer het bestuur in handen.

In de Franse tijd verdwijnt de Raad van State.

Na de bevrijding in 1813 komt de Raad van State terug.

Koning Willem I wordt voorzitter en Van Hogendorp **vice-president**.

De raad telt dan 24 leden en heeft als taak de koning raad te geven, als deze dat verlangt. De Raad van State regeert dus niet mee, maar geeft raad. We noemen dat wat defti-

WINTER

Nu ik bezig ben dit nummer van O.E.K. klaar te maken, is het nog volop winter.

Razende sneeuwstormen en bittere

koude teisteren Europa.

In psalm 147 lezen we: Hij werpt zijn ijs als stukken; wie kan bestaan voor zijn koude?

ger: Ze heeft een adviserende taak. We moeten daar niet te gering van denken. Denk maar eens aan de koningen uit de Bijbel, die steeds weer raad vragen aan hun raadgevers: b. v. aan Achitofel en Hussai; Rehabam aan de jongeren en aan de ouden.

Vandaag is het nog de taak van de Raad van State om raad te geven aan de koning en ministers. Eén punt is er nog over van het regeren n.l. als bij het overlijden van de koning of koningin nog niet vast staat wie zal opvolgen, dan neemt de Raad van State de uitoefening van het koninklijk gezag waar.

De leden van de Raad van State worden benoemd door de koningin. Het zijn mannen meestal vergrijsd

in de dienst voor het vaderland. Zij hebben veel ervaring in regeringszaken. Elke dinsdagmiddag vergadert de Raad van State in de deftige vergaderzaal aan het Binnenhof. Eén stoel blijft altijd leeg staan, die van de koningin. Maar verder zijn, behalve bij ziekte, steeds alle 15 leden aanwezig. Van deze Raad van State zal onze jonge kroonprinses de moeilijkheden van het regeren leren kennen.

OPGAVEN:

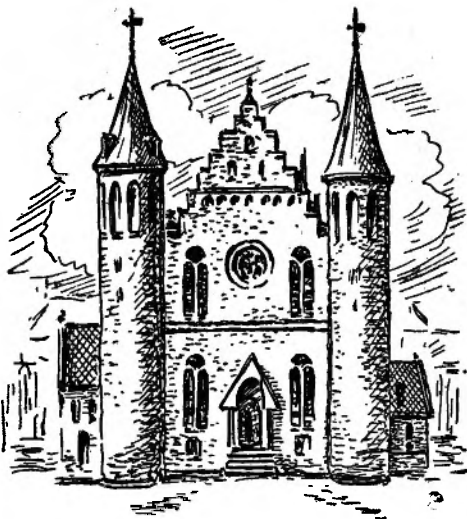
Prinses Beatrix is geboren in het jaar... Haar titels zijn Prinses.... Ze is op 7 februari ge.... als.... De Raad van State werd ingesteld door .... in het jaar.... Er waren nog twee raden n.l....-Ze moesten raad geven aan de landvoogdessen:... en.... In de Raad van State voerde .... de strijd tegen Filips II. De voorzitter was toen: ....

Jaartallen:

Karel V doet afstand van de regering in...
Filips II vertrekt naar Spanje in ....
Smeekschrift der edelen, hagepreken en beeldenstorm in ....
Prins Willem van Oranje vertrekt in ....
Alva komt in ....
Egmond en Hoorne onthoofd in ....
Maurits stadhouder van .... tot ....
Frederik Hendrik stadhouder van ... tot...
Willem II stadhouder van .... tot ....
Willem III stadhouder van .... tot ....
De Franse tijd van .... tot ....
Moeilijk te schrijven zijn: cadeautje, gestalleerd, financiën, privileges, provincies, adviserend.

De Raad van State telt nu.... leden. De koningin is v... De vergadering wordt bijna altijd door de v...-p... Ze geeft a.... in regeringszaken aan koningin en ministers.

Plak de afbeelding van de standaard van de kroonprinses in en kleur ze.

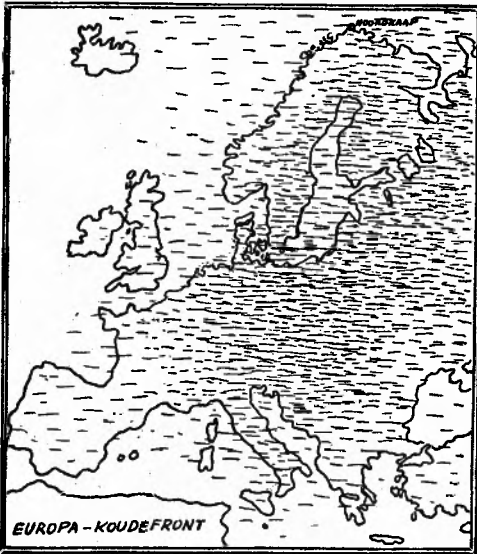

Het Binnenhof

Het aantal doden ten gevolge van de kou is tot 206 geslegen.

In centraal Zweden daalde de temperatuur tot 33 graden onder nul. Sedert 16 jaar heeft er in Rome niet zo'n zware sneeuwstorm gewoed als nu. In Italië zijn honderden dorpen volkomen van de buitenwereld afgesneden door de enorme hoeveelheden sneeuw. De sneeuw ligt soms tot 4,5 m. hoge duinen opgewaaid. In verscheidene streken begint voedselgebrek te heersen. Het Italiaanse leger heeft vliegtuigen en helikopters uitgezonden om hulp te verlenen. Troepen hongerige wolven vallen patrouilles in de Italiaanse bergen aan, die met voedsel naar de geïsoleerde dorpen onderweg zijn. Uit Amerikaanse bevoorradingsbasisen worden overjassen, truien en voedselpakketten naar de bedreigde plaatsen gezonden. In de eerste plaats zijn deze pakketten bestemd voor de mensen in Zuid-Italië en Sicilië, waar altijd een mild klimaat heerst en de bevolking niet tegen strenge koude bestand is.

Boven de Zuiditaliaanse bergen

zoekt een vliegtuig naar een passagierstrein, waarvan men al in twee dagen niets heeft gehoord.

Een aantal monniken, die op een eiland in de buurt van Triëst woon-

den, zijn met een boot over het ijs naar het vasteland gekomen. Ze hadden een week op pudding en droge vis geleefd.

In Oostenrijk zijn deze winter reeds 32 personen door lawines om het leven gekomen. Reddingsploegen trekken steeds uit om te trachten slachtoffers uit de sneeuw te graven.

In Polen zijn de kolen gerantsoeneerd. In Hongarije werden veel scholen voor een maand gesloten vanwege het tekort aan brandstof. In veel steden is geen vlees of vet meer te krijgen.

Op enige plaatsen in de Sont is het ijs zo dik, dat het mogelijk is te voet van Denemarken naar Zweden te gaan. Ongeveer 50 schepen ziltten in de Sont vast en in de Deense wateren honderden. Ijsbrekers proberen de belangrijkste verbindingen open te houden.

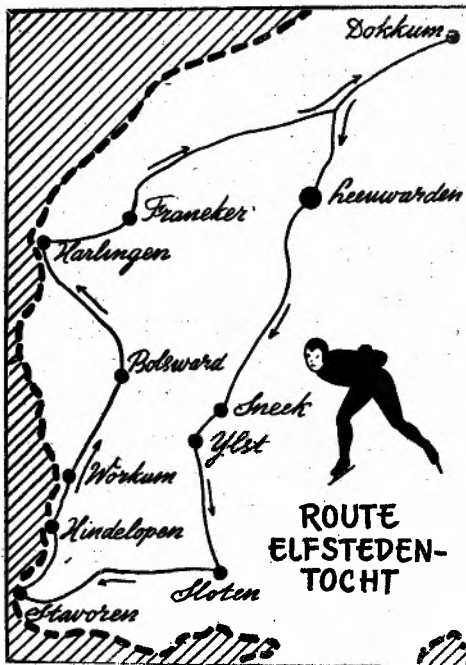
Van de Noordkaap tot Turkije, dat is over een front van 4000 kilometer, is Europa ingesloten door een barre winter.

***

In ons land is de koude niet zo erg als in de landen, die hierboven werden genoemd, maar het is toch nog wel een ouderwetse winter. Dat blijkt wel uit het plan om op dinsdag 14 februari de elfstedentocht te houden. De laatst gehouden elfstedentocht was in februari 1954. Nu maakt Friesland zich klaar voor de elfde elfstedentocht. De eerste elfstedentocht werd gehouden in het jaar 1909. Er waren toen 22 rijders, waarvan slechts 9 het einddoel bereikten. Aan de tiende tocht in 1954 namen 138 wedstrijddrijders deel. Ook zijn er een groot aantal toerrijders, die in veel kálmer tempo de tocht proberen te maken. De laatste maal waren het er maar eventjes 2600.

Op het bijgetekende kaartje zie je langs welke steden de tocht voert. De afstand, die gereden moet worden is ongeveer 200 km. Alleen goed getrainde schaatsers kunnen zich aan de tocht wagen. Als men niet sterk genoeg is, is het gevaarlijk zelfs om mee te doen.

De deelnemers aan de wedstrijd verzamelen zich in een loods op ongeveer 200 meter van de startplaats te Leeuwarden, het Van Harinxmakanaal.

Om precies 5.30 wordt het startsein gegeven en snellen de wedstrijdrijders door het duister naar het ijs. In het donker schieten ze pijlsnel weg.

De toerrijders doen het kalm aan.

Natuurlijk zijn er regels waaraan ieder zich heeft te houden.

De wedstrijdrijders mogen niet oppleggen of zich laten voorttrekken.

Dat mogen de toerrijders wel.

In de elf steden moeten ze hun kaarten laten afstempelen. In deze steden is er steeds een enorme belangstelling voor de voorbijtrekkende schaatsers. Aan aanmoedigende uitroepen van jong en oud ontbreekt het niet.

De weds'rijdrijders gunnen zich geen tijd voor eten of drinken. Ze jagen naar de prijs: de gouden medaille en de wisselbeker. Zo nu en dan worden onder het schaatsen ro-zijnen verorberd. De grootste spanning heerst in de middag aan het eindpunt.

Wie zal als eerste het spandoek: Finish bereiken?

Dit jaar namen maar liefst 6200 rijders aan de toertocht en 260 aan de wedstrijd deel. Door slecht ijs, sneeuwval en koude was de tocht erg zwaar. Er waren dan ook veel uitvallers. De eerste vijf aankomenden in de wedstrijd gingen gelijktijdig over de eindstreep.

Het bestuur van de Elfstedenvereniging heeft naar aanleiding daarvan geen prijswinnaar kunnen uitroepen.

OPGAVE:

Het vriespunt op de termometer is bij Celsius.... en bij Fahrenheit.... In ons land daalde de temperatuur tot .... onder nul. In Italië zijn honderden dorpen g.... De kledingstukken, die worden verstrekt zijn van het .... Van de bergen in Oostenrijk glijden l.... Tussen Zweden en Denemarken ligt de ....

Moeilijk te schrijven woorden zijn: centraal, helikopters, pakketten, temperatuur, passagiers, monniken, patrouilles, geïsoleerd, gerantsoeneerd, reddingsbrigades.

(Geef ieder land op het kaartje een kleur en zet de eerste letter van de naam er in).

Leeuwarden is de .... van Friesland. Het is de tweede v.... van ons land. Sneek ligt in de g.... IJlst is bekend door het fabriceren van.... Van Stavoren ken ik de legende van .... In Hindelopen kan men in de H.... antieke kleren en meubelen zien. Bolsward bezit een .... school. Harlingen is een .... plaats. Franeker is bekend door het .... van E.... E.... Bij Dokkum behoort het jaartal ....

De eerste elfstedentocht werd gehouden in het jaar .... In de bijbel spreekt .... over het jagen naar de prijs.

Moeilijk te schrijven woorden: toerrijder, getrainde, medaille, finish, startsein.

WIE wordt president in Amerika?

4 november 1952.

Voor de U.S.A. een belangrijke dag. Een dag vol spanning. Want op die 4e november werd er een nieuwe president gekozen. Er moest gekozen worden uit een tweetal. Beide bekende persoonlijkheden. De één was een bekwaam man, een uitstekend redenaar. Hij behoorde tot de **democratische** partij en men gaf hem de meeste kans.

De andere was generaal Eisenhower, de overwinnaar uit de tweede

een grote meerderheid gekozen.

En Eisenhower heeft de Amerikanen niet teleurgesteld. Hij liet zich kennen als een goed bestuurder van zijn land.

Maar de **ambtsperiode** van een president van de U.S.A. duurt 4 jaar. Dat betekent dus, dat er dit jaar weer presidentsverkiezing zal zijn. Zowel de democraten als de republikeinen vragen zich al af met welke kandidaat zij de verkiezingsstrijd zullen ingaan. Want in de U.S.A. zijn eigenlijk maar twee grote partijen, de **republikeinen** en de **democraten**. Erg veel verschil is er tussen die twee niet. Je kunt bijvoorbeeld niet zeggen: de ene is een christelijke partij en de ander niet. De meeste kiezers in Amerika vragen niet, welke kandidaat zich in zijn regering wil laten leiden door de wet van God. Zij zien aan, wat voor ogen is. 't Moet een flinke, aardige man zijn. Iemand, die zich de kaas niet van 't brood laat eten; die weet van aanpakken; iemand, die weet, wat hij wil, maar toch bovenal de vrede in de wereld weet te bewaren. Iemand, zoals Eisenhower, die de vrede in Korea wist te herstellen.

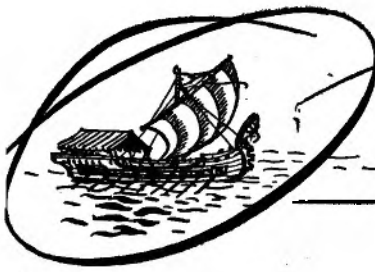
De republikeinen hopen, dat Eisenhower zich opnieuw kandidaat wil stellen. Een betere zouden ze niet weten te noemen. Maar wil Eisenhower dat? President zijn van Amerika is heus zo'n gemakkelijk baantje niet. En daar komt nog iets bij. De president heeft 't vorig jaar een hartaanval gehad, waardoor hij geruime tijd zijn werk aan een ander moest overlaten. Op zijn eigen boerderij heeft hij geruime tijd rust gehouden en zo langzamerhand heeft hij zijn werkzaamheden weer hervat. Hij schijnt nu weer volkomen her-

EISENHOWER

wereldoorlog. Iedereen kende hem. Hij was immers de held, die de verbonden legers had aangevoerd tegen de vijanden, Duitsland en Japan. Maar al ben je een flinke generaal, daarom ben je nog niet geschikt om president van een machtige staat te zijn.

Nee, er waren zelfs van Eisenhower's eigen **republikeinse** partij, die aan zijn verkiezing twijfelden. En toch werd de **populaire** generaal met

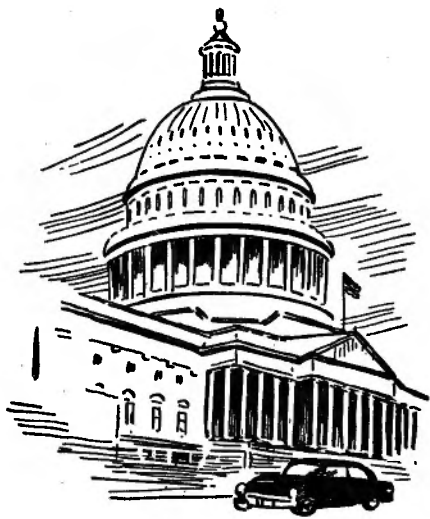

in de oude Wereldzee

Deze keer gaan we een kijkje nemen in verschillende landen rondom de Middellandse Zee. Daar heb je immers zachte winters, waardoor er bijv. in de Rivièra zoveel toeristen komen. Toch is het er deze maand ook behoorlijk koud geweest. Maar daar willen we het nu niet over hebben. We gaan dus maar.

Eerst eens kijken in Spanje. Daar is nog altijd Franco, de dic-

tator, de baas. Als je je oren en ogen goed openzet, merk je al gauw, dat heel wat Spanjaarden niet zo erg tevreden zijn met Franco's bewind. Ze weten, dat Spanje nog altijd een van de achterlijkste landen van Europa is, en dat nemen ze de dictator kwalijk. 't Is Franco's bedoeling, dat er na hem weer een koning zal gaan regeren. Hij wil dus de monarchie herstellen. Maar dat

- HET CAPITOL -
PARLEMENTSGEBOUW TE WASHINGTON

steld te zijn, maar.... Eisenhower heeft zelf zijn partijgenoten eens gewaarschuwd met de woorden, dat „de mens sterfelijk is”..

Natuurlijk heeft men de president al meermalen gevraagd, of hij zich weer kandidaat wilde laten stellen. Maar tot nu toe heeft hij geen „ja” en geen „nee” gezegd. Hij heeft gezegd, dat hij een beslissing zou nemen in de tweede helft van februari.

Vooraf zal hij zich door bekwame dokters grondig laten onderzoeken en aan verschillende vooraanstaande mensen vragen, wat zij er van denken.

Eisenhower wil zijn land graag dienen, maar als de dokters het hem gaan afraden, zal hij zich waarschijnlijk geen kandidaat laten stellen. 't Zou een grote teleurstelling zijn voor de republikeinen, maar 't landsbelang gaat voor, vindt Eisenhower. Aan een zwakke of zieke president heeft Amerika niets.

Niet alleen in Amerika, maar overal in de wereld is men benieuwd naar de beslissing, die „Ike” nemen zal.

VRAGEN EN OPDRACHTEN:

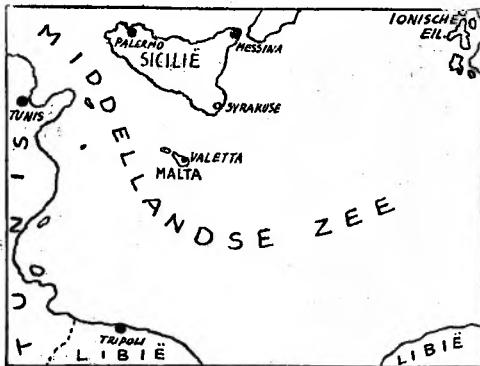
1. Hoe heet de president van Amerika?
2. Ken je nog een paar van zijn voorgangers?
3. In de U.S.A. zijn twee grote partijen, de ... en de .... President Eisenhower behoort bij de .... partij.
4. De ambtsperiode van de president duurt .... jaar.
5. Waarom is 't onzeker, of Eisenhower zich weer kandidaat zal laten stellen?
6. De ambtswoning van de president is het Witte Huis. Dat staat in.... Het Parlementsgebouw heet....
7. Schrijf de vreemde woorden op met hun betekenis.

vult bij sommige Spanjaarden ook al niet in goede aarde. Er is een **troonpretendent**, de jonge prins Juan Carlos. Hij krijgt een opleiding voor toekomstig staatshoofd, maar 't is de vraag, of hij ooit op de Spaanse troon zal komen.

De weinige protestanten, die in Spanje wonen, hebben lang geen vrijheid van godsdienst. Op alle manieren worden ze tegengewerkt. Dat is niet alleen de schuld van Franco, maar vooral van de Spaanse geestelijkheid.

't Is dus daar in Spanje ook niet alles. We reizen daarom maar ver-

der en doen eerst Malta en dan Cyprus aan.

Beide eilanden staan onder Engels

bewind. Op Malta is men daar erg mee in zijn schik. 't Is zelfs zeer waarschijnlijk, dat de aansluiting bij Engeland nog nauwer zal worden.

Op Cyprus denkt de bevolking je anders over. Misschien herinner je je nog uit het september-nummer van O.E.K. dat de meeste Cyprioten de Griekse taal spreken en aansluiting willen bij Griekenland. Cyprus los van Engeland is hun leus. De leider van die beweging is Makarios, de aartsbisschop van de **Grieks-orthodoxe** kerk. De Turks sprekende minderheid is fel tegen inlijving bij Griekenland. Dat alles geeft heel wat geharrewar. en onlusten. De vorige maand is er bijv. nog een Turks sprekende politieagent door **nationalisten** vermoord. Engeland wil de Grieken in heel veel tegemoetkomen, maar wil de Turkse minderheid niet overleveren aan de willekeur van de Griekse Cyprioten. Bovendien wil 't graag Cyprus blijven gebruiken als **militaire basis**, van waaruit vliegtuigen en oorlogsschepen in het oostelijk deel van de Middellandse Zee kunnen **opereren**. 't Zal niet meevalen, om hier een oplossing te vinden, waarmee iedereen tevreden is.

Als we nog verder naar het oosten reizen, komen we in een gebied, waar ook al niet veel rust heerst.

Israël en zijn vijandige buurlanden Syrië, Jordanië, Egypte, om er maar een paar te noemen, leven nog als op een vulkaan. De haat van de Arabieren tegen de Joden wil van geen onderhandelen weten. Premier Nasser van Egypte stuurde bijv. aan de syrische president een telegram. Daarin stond: „Ik verwacht met vreugde de dag, waarop het egyptische en het syrische leger elkaar zullen ontmoeten op de puinhopen van het verraderlijke volk van Israël, zodat de doden in vrede kunnen rusten, doordat onze landen van iedere buitenlandse schending zijn bevrijd”.

't Doel van Egypte en de andere arabische landen is dus, dat Israël vernietigd en 't volk uitgeroeid wordt.

't Lijkt dus erg veel op de haat van Egypte tegen Israël, zoals we die kennen uit het boek Exodus.

Wolfgang Mozart

Het was de vorige maand 200 jaar geleden, dat in Salzburg Wolfgang Mozart werd geboren.

In de grote krant en voor de radio hebben jullie zonder twijfel van hem gelezen en gehoord. Maar toch willen we in O.E.K. nog graag van hem vertellen. Want deze musicus heeft heel veel **gecomponeerd**. Er zijn totaal 626 werken bewaard gebleven: grote en kleine, **opera's** en **concerten**, missen en **canons**. Als je er aan denkt, dat hij maar 35 jaar oud is geworden, dan kun je begrijpen, dat hij nooit heeft stilgezeten, maar met zijn tijd en zijn gaven heeft gewoekerd.

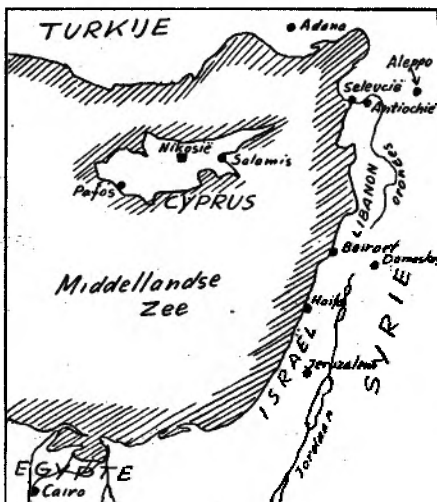
Salzburg, z'n geboortestad, was de **residentie** der prinsenaartsbisschoppen en Wolfgangs vader was hier vice-kapelmeester, violist en **hof-componist**, niet alleen een begaafd musi-

cus, maar ook een bekwame muziekleraar.

Van de zeven kinderen, die in het gezin van Leopold Mozart werden geboren, bleven alleen een meisje: Maria Anna en haar broertje Wolfgang over.

Toen Nannerl — zo werd het meisje thuis gewoonlijk genoemd — 7 jaar oud was, kreeg ze van haar vader de eerste pianolessen. Hoeveel jaren heeft één van jullie misschien al les gehad, om de kunst enigszins te leren? Nu, vader Mozart stond iedere dag meer verbaasd over de snelle vorderingen van Nannerl. Hij zag, dat z'n dochtertje begaafd was. Maar hij verstond ook de kunst dit **muzikale** meisje verder te ontwikkelen en te leiden.

En naast de piano stond bij elke

Toen heeft God Zijn volk uit het diensthuis uitgeleid. Zal het Egypte nu gelukken Israël uit te roeien? Tijd om ook nog even in de lan-

den aan de afrikaanse kant van de oude wereldzee te kijken hebben we niet meer. Dat doen we dan misschien een andere keer.

VRAGEN EN OPDRACHTEN:

1. Welke landen ken je aan de Middellandse Zee? Noem ook de hoofdsteden.
2. In Spanje regeert .... Hij wil langzamerhand de .... herstellen. Troonpretendent is prins .... In Spanje is er voor de protestanten geen vrijheid van ....
3. De eilanden .... en .... in de Middellandse Zee behoren aan Engeland. Leider van de opstandige beweging op Cyprus is aartsbisschop .... De leus van de Cyprioten is ....
4. 't Doel van Egypte ten opzichte van Israël is ....
5. Noteer de vreemde woorden met hun betekenis.

les, de kleine 3-jarige Wolfgang. Met gespannen aandacht volgde hij de uitleg van vader. Er ontging hem niets. Toen kwam het.... De kleine peuter ging zelf voor het klavier en zocht met zijn vingers naar welluidende samenklanken. Vader zou hem ook maar les geven. Maar 't was verwonderlijk. Het leek wel of de kleine alles reeds wist. Met een verbazende snelheid leerde Wolfgang, dank zij zijn aangeboren muzikaliteit. Hij was nog niet eens vijf jaren oud, toen hij kleine klavierstukjes schreef. Dit was een wonderkind. En vader Leopold meende, dat hij deze begaafdheid aan de wereld moest laten zien.

Daarom is hij toen met z'n beide kinderen, het meisje 11, het jongetje 7 jaar oud, rondreizen gaan maken door Europa. Overal, waar ze kwamen, werden ze toegejuicht. Ook Nederland werd bezocht. Het was in 1766, 't jaar, waarin Willem V meerderjarig werd. Ze waren hiervoor speciaal door de zuster van de stadhouder, Caroline van Nassau, uitgenodigd. Voor deze gelegenheid schreef Wolfgang een groot werk, dat aan het hof in Den Haag werd opgevoerd. Ook in een groot hotel wer-

den twee concerten gegeven. Maar verdere concerten werden afgelast, omdat Nannerl ernstig ziek werd. De lijfarts van prinses Caroline kwam er aan te pas. Gelukkig herstelde ze. Nauwelijks was zij beter, of Wolfgang werd ziek. Hij was gelukkig heel vlug weer de „oude". Al met al werd het een verblijf van 7 maanden, waarin ze Haarlem (het beroemde orgel in de St. Bavo), Amsterdam en Utrecht bezochten. De reis door Nederland was niet tegengevallen.

Doch hét land van de muziek was in die tijd: Italië. Wie dáár had gestudeerd, werd pas voor vól aangezien. Zo ging het drielal naar Italië. De zalen liepen vol. Het publiek was enthouslast. En het is niet bij één Italiaanse reis gebleven.

Inmiddels wordt de jonge Mozart tot concertmeester van de hofkapel in Salzburg benoemd. Vier jaar aan één verblijft Wolfgang in zijn geboortestad. Maar het beviel hem hier niet. Men toonde ook weinig begrip en waardering. Hij wilde de wereld in.

Toen gingen moeder en zoon op reis, door Zuid-Duitsland naar Parijs. Je weet misschien, dat het reizen in die tijd geen kleinigheid was. In Parijs stierf echter na een kortstondige ziekte zijn moeder... Nu stond Wolfgang alléén.... En de moeilijkheden zijn in zijn verder leven hem niet gespaard gebleven.

Hij leerde een zekere Aloysia Weber kennen, maar vader Mozart waarschuwde zijn zoon voor een huwelijk. Hij ziet van haar af.

Voor zijn betrekking aan het hof in Salzburg bedankt hij en vestigt zich in Weenen. Hier komt hij opnieuw in aanraking met de familie Weber. Tegen de zin van vader, trouwt Wolfgang, op 26 jarige leeftijd, met een andere dochter Weber, Maria Constance. Op de bruiloft was er van de familie Mozart niemand aanwezig.

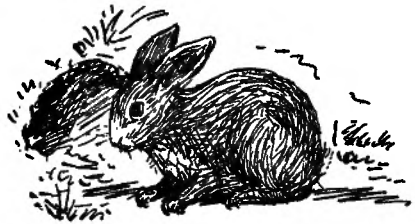
Veel geluk hebben de jonge mensen niet gehad. Wél veel zorgen; vooral geldelijke. Wolfgang werkte hard, dikwijls tot na middernacht. Prachtige beroemde muziekstukken werden geschreven, zoals „Die Zau-

De ruim zeshonderd bewoners van het Waddeneiland Vlieland hebben praktisch de hele winter van malse konijnboutjes kunnen smullen. Er werd verteld, dat er per gezin gemiddeld tweemaal per week gebraden konijn op tafel kwam. Misschien is er ook nog een behoorlijke hoeveelheid in de weckflessen gestopt — en dat is dan maar goed ook, want het is nu afgelopen met de konijnen op Vlieland. Op 15 februari werd de „jacht” officieel gesloten, maar de laatste weken valt er al niet veel meer te jagen.

Er zijn in de afgelopen winter wel bedenkingen gerezen tegen de wijze, waarop de Wildstand op Vlieland is beperkt. Maar wie van de situatie op

de hoogte was, moest wel tot de overtuiging komen, dat er geen andere mogelijkheden waren dan die, welke men thans heeft gekozen. De konijnen ondergraven de duinen en als men daarbij bedenkt, dat ook de zee het hare aan de ondermijning van de natuurlijke kustverdediging doet, dan kan men moeilijk anders zeggen, dan dat het aantal konijnen beperkt moet worden.

Mozart

berflôte”. Maar het nam té veel van Mozarts krachten.

Toen kwam op het allerlaatste van zijn leven nog een vreemde opdracht, n.l. het schrijven van een „Requiem”, dat is: een dodenmis. Het leek Mozart of hij geroepen was zijn eigen dodenmis te schrijven. Dag en nacht werkte hij met een koortsachtige ij-

ver. 't Werd niet geheel voltooid. Op zijn sterfbed werden hem gedeelten voorgespeeld. Even flikkerde de levenslamp nog op. Tegen Aloysia zei hij nog: „Zorg voor Constance. Je kunt wat goed maken.” Nog éénmaal keek hij rond. Toen was het gebeurd .... Op 5 december stierf Mozart op 35 jarige leeftijd.

Vriend nog familielid was getuige van de stille begrafenis.

Een eigen graf ontving hij niet. In de groeve der armen werd de kist neergelaten. Toen Constance later 't graf wilde bezoeken, wist de doodgraver niet eens de juiste plaats aan te wijzen.

Een bewogen leven van een groot kuntenaar was hier op aarde beëindigd. ...

OPGAVEN:

1. Er staan nogal wat moeilijke woorden in. Schrijf ze maar keurig met de betekenis in je schrift.
2. Probeer eens een rijtje van minstens 8 namen van beroemde componisten op te schrijven.
3. Snaarinstrumenten zijn .....
blaasinstrumenten .....
slaginstrumenten .....

Een licht vliegtuig dat laag over een bevroren meer in de staat Minnesota scheerde, werd neergehaald door . . . een wolvin. Het dier sprong anderhalve meter omhoog en omklemde met haar kaken één van de ski's van het toestel. Door haar gewicht trok zij het toestel naar beneden. Het vliegtuigje vloog nog een 15 meter door en viel toen neer. De wolvin werd hierbij gedood. De piloten die ongedeerd waren, joegen de mannetjes wolf weg met een bijl.

De leeuwen in westelijk Oeganda tonen de laatste weken in steeds toenemende mate een voorkeur voor mensenvlees boven vlees van wild. In enkele weken tijds zijn drie Afrikaanse herders door leeuwen verslonden. Een inheemse vrouw is uit haar hut gesleept en eveneens opgegeten.

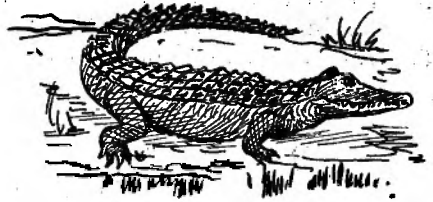
Deze plaag schijnt zich om de 10 à 12 jaar te herhalen. De oorzaak moet gezocht worden in een schaarste aan wild, de natuurlijke prooi van de leeuwen. Deze schaarste wordt veroorzaakt door stropers, die 's nachts met lichtbakken er op uittrekken.

Wanneer een leeuw eenmaal de smaak van mensenvlees te pakken heeft, wordt hij een verwoed mensener. De laatste maal, dat zich zo'n epidemie voordeed, was ongeveer twaalf jaar geleden, toen hele groepen leeuwen hun natuurlijke prooi vrijwel geheel met rust lieten en jacht op mensen maakten.

In Johannesburg heeft een Afrikaanse moeder haar zesjarig zoontje gered uit de bek van een krokodil. De jongen was naar de rivier gegaan om water te halen. Op zijn hulpgeroep rende de vrouw, die over geen enkel wapen beschikte, de rivier in, klom op de rug van het beest en

wrikte zijn bek open om haar zoontje te bevrijden. Een te hulp snellende boer schoot de krokodil dood. Het kind moest in een ziekenhuis worden opgenomen omdat een been-tje door de krokodil was afgebeten.

Een inwoner van Auckland (Nieuw-Zeeland) is pikzwart geworden, toen hij ging zwemmen in het meer van een uitgedoofde vulkaan. De zwavel bleek een bestanddeel van de zonnebrandolie, waarmee hij zich ingevet had, aan te tasten.

Hersengymnastiek

Door een misverstand zijn de antwoorden uit het november-no. niet geplaatst. Hier volgen ze alsnog:

21. Spanje-Portugal. 22. „Ik doe, wat ik doe.” van Johan de Witt. 23. Heeft geen kieuwen. Is n.l. een zoogdier. 24. kookkunst. 25. Koninklijke Nederlandse Automobiel Club. 26. Niet bekend. Vader is Manoah. 27. Zeepziederij. 28. o. a. photo, Philips. 29. ophangen, ophalen enz. 30. van Corinthe.

Dan volgen hier de antwoorden van de vragen uit het januari-no.:

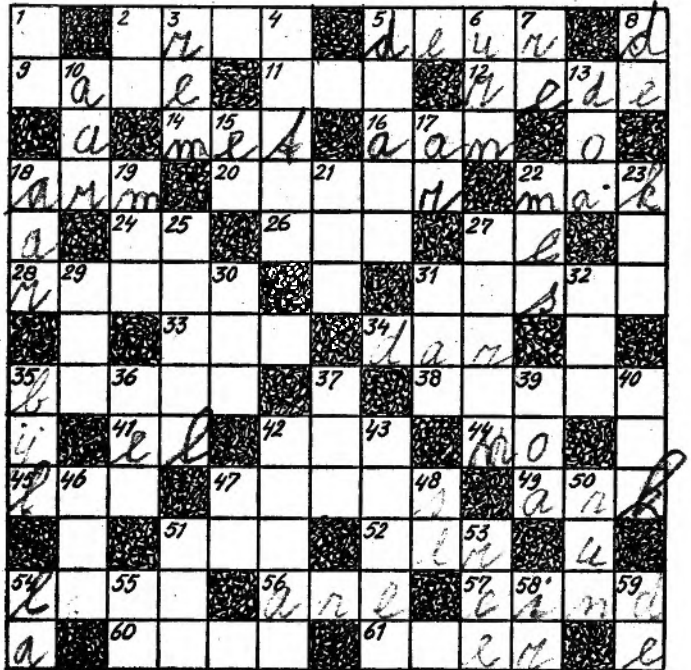
31. $99 \frac{9}{9}$, 32. Twee, want de andere drie vliegen weg. 33. bloem; staart van de kat. 34. gebrek aan water; overstromingsramp. 35. Etna, Strombolie, Vesuvius. 36. Save our souls is: red onze zielen. 37. 40. 38. nagel (kruidnagel.) is specerij; nagel van vingertop b.v.; nagel is spijker. 39. op 9. Drente en Groningen géén leeuw. 40. 21 december en 21 juni.

Nu de nieuwe:

41. Hoe veel ogen telt elke dobbelsteen?
42. Noem drie woorden, die eindigen op mat.

43. Over verkeer : vierkant bord, blauw veld, rode pijl naar beneden, witte pijl naar boven. Wat beduidt dit bord?
44. Welke vrouw uit het O.T. werd uit het raam gestoten?
45. Wie van de Oranje vorsten ligt niet in Delft begraven?
46. Wat betekent het werkwoord „sjezen“?
47. Wat is een okshoofd?
48. Hoe oud ongeveer is de vingerhoed?
49. Hoe heet Mesopotamië tegenwoordig?
50. Ik ken iets waar steeds wat van af gaat, niets bij komt en toch groter wordt. Wat is dat?

ONS WERK- HOEKJE

Julie krijgen weer eens een aardig kruiswoordraadsel. Je hoeft deze keer niets in te zenden.

Horizontaal :

2. schaaldier. 5. geeft toegang tot 'n vertrek. 9. schildknaap. 11. hoog aanzien. 12. toespraak. 14. bijw. 16. voorz. 18. lichaamsdeel. 20. opzwellling v. d. huid. 22. tam. 24. noot. 26. bovenbedekking van een bouwwerk. 27. voorzetsel. 28. „elektrisch oog“. 31. viervoetig dier. 33. hok. 34. mannetjes bij. 35. oude stad in Tweestromenland. 38. dik touw. 41. lengtemaat. 42. vogel. 44. nommer (afk.) 45. oefening. 47. dierentuin. 49. woonschip. 51. familielid. 52. ertshoudende aarde. 54. geslepen glas. 56. oppervlakte maat. 57. tegengestelde van begin. 60. toevluchtsoord. 61. inwendige klier.

verticaal :

1. voorzetsel. 2. gewicht. 3. om iets te laten stoppen. 4. afbeelding. 5. monster. 6. potje. 7. noot. 8. pers. voorn. woord. 10. bloeiwijze. 13. vlug. 15. stand van water. 17. voertuig. 18. bloeiwijze, als 10. 19. inhoudsmaat. 21. vis. 22. snijwerktuig. 23. vaatwerk. 25. hijswerktuig. 27. wreedaard. 29. koning van Juda. 30. rond hout. 31. kist. 32. lofdicht. 35. hakwerktuig. 36. vrucht. 37. edelsteentje. 39. dames halsbont. 40. omhulsel. 42. bolletje van hout of steen. 43. bloem. 46. plaats op de Veluwe. 47. waterstand. (afk.) 48. vul in: se. 50. wedloop. 51. plaats in N. Brabant. 53. hert. 54. bergruimte. 55. voorzetsel. 58. titel (afk.) 59. lidwoord.

De trektocht van de V.V.V.'ers

door Wim Broos

't Is nu niet ver meer naar Arnhem, Gelre's mooie hoofdstad, die zo geducht van de oorlog te lijden heeft gehad. Nu pronkt zij als vandoeds weer in haar krans van groen

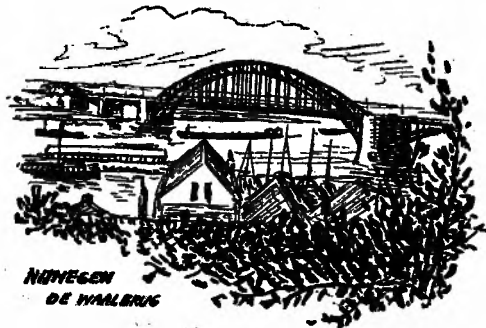
wel erg verleidelijk!

Zouden ze...welja, ze zijn toch laat! Maar langer dan een kwartiertje rusten ze niet uit in de koelte van een Elster bongerd — lang genoeg echter om te smullen van de sappige pruimen, waarop mijnheer trakteert! En 'n peertje nemen ze wel mee voor onderweg!

Dan doemt de machtige Waalbrug voor hen op, de in de oorlog zo om-

PARK „SONSBEEK“ ARNHEM

NIJMEGEN
DE WAALBRUG

en zijn de drukke straten en pleinen vol flanerende mensen. Maar de V. V.V.'ers moeten met een vluchtig bezoek aan Arnhem volstaan — anders komen zij te laat in Ubbergen! 't Is toch nog de vraag of zij daar op tijd zullen zijn.

streden brug, die in één geweldige boog van meer dan tweehonderd meter lengte de beide rivieroeveren verbindt. Hier moeten ze toch even afstappen en genieten van de wijde uitzicht over de brede, drukbevaren Waal diep beneden hen, met daarachter het oude Nijmegen, de stad tegen en op de heuvels gebouwd.

Over de herbouwde Rijnbrug trekt de kleine karavaan rap de Betuwe in, „de fruijtuin van Nederland“. Nu, dat is wel te merken aan de boomgaarden, zwaar beladen met rijpend ooft! De kersentijd is juist voorbij, maar pruimen zijn er volop, zo goed als de eerste peren en appels. Bij de ingang van menige boomgaard staat een vlag met de uitnodiging: „Eet hier fruit“ — en dat is

't Is nu al bij zessen — zou het nog ver zijn naar Ubbergen, naar de jeugdherberg? 't Valt mee: direct achter de Waalbrug slaan zij links af de weg in naar Kleef in Duitsland en dan is het nog maar enkele kilometers. Ze fietsen er recht op aan — dáár is het: „Overberg“, een oude villa vlak aan de bochtige heuvelachtige straatweg.

Ze zijn iets over tijd: zes uur moeten ze aan tafel. De herbergvader moppert dan ook 'n beetje op zijn la-

te gasten, maar als hij de oorzaak hoort, klaart zijn gezicht op.

„Nou, ik hoor het al. Jullie hebben vandaag wel je goede daad gedaan. Alla, gauw een beetje wassen; na 't eten geven jullie je maar een grote beurt.”

En dat doen ze ook. Na de fijne maaltijd nemen ze niet alleen hun lichaam, maar ook de kleren eens onderhanden. Water en zeep doen wonderen! Maar de brandgaatjes hier en daar in een broek of rok krijgen ze er niet uit.....

Dan maken zij, van top tot teen fris en schoon, nog een korte wandeling door het mooie Ubbergse bos- en heuvelland. Behalve Aart en Mie-ke. Die schrijven samen heel wat blaadjes vol in het dagboek — ze hebben zoveel beleefd vandaag!

En na de dagsluiting in de tuin van de jeugdherberg slapen ze vijf kwartier in een uur!

VI. EEN NATTE DAG.

Dinsdagochtend 7 uur: réveille! Dan corvee — slaapzalen vegen — ontbijten, bagage opladen en starten. Om 9 uur zijn de V.V.V'ers al op pad — vaarwel „Overberg”!

In het nabije Nijmegen bezoeken zij natuurlijk even de beroemde Valkhofheuvel, waar eens, 1000 jaren geleden, de machtige burcht van Karel de Grote heeft gestaan. Er zijn nu nog slechts wat restanten van te vinden. Maar het panorama over de rusteloze rivier en de brug, de Betuwe en het wijde polderland, is prachtig! 'n Paar foto's waard!

En dwars door het in de oorlog zo geschonden, maar nu weer herbouwde Nijmegen, koersen zij dan Zuidwaarts. Op naar Beegden!

't Is een mooi land, dit Noord-Limburg. Links rijzen de steile beboste heuvels omhoog, rechts liggen vlakke velden van de Maasvallei. Jammer dat de zon er niet over lacht! Enfin, zo lang het nog droog blijft, heeft niemand iets te klagen. Maar.... tussen Mook en Gennep vallen de eerste druppels uit het lage, grijze, wolkendek. En 't wordt al gauw een stroom van regen. Drie

stoten op de fluit dus: afstappen en regenjassen aantrekken.

Dan vol moed weer verder, steeds maar langs de kronkelende Maas. En steeds maar in de regen! Wat 'n verschil met gisteren! Zij hoeven nu niet bang te zijn voor een hei- of bosbrand — alles is even nat. Zij zelf trouwens ook. Want tegen het gestaag vallende water is tenslotte geen

jas of cape bestand en de één na de ander raakt „door”. Ditkeer blijven zij dan ook lang plakken in een café, waar de lunch-pakketten tot de laatste kruimels geleege worden.

Maar de V.V.V'ers zitten niet te treuren achter de beregende ruiten. Vast niet! Al is het buiten nat, zij zitten binnen lekker droog en zingen het hoogste lied uit!

Toch kunnen zij hier niet de hele dag blijven en daarom hijsen ze zich maar weer in hun natte regenplunje. Vol optimisme — na regen komt toch altijd weer zonneschijn!

Maar vandaag blijkbaar niet. Want voorbij Venlo regent het nog. Dan is het nog 24 kilometer naar Roermond. Een peulschilletje voor de trappende trekkers, die de moed niet verliezen, maar toch telkens verlangend naar de grauwe wolken kijken! Zou het nog droog worden of... Ja, warempel, eindelijk „breekt” de lucht, de regen vermindert, er komt een klein plekje blauw te voorschijn — en dáár komt de zon om een hoekje

kijken. Hè, hè, die is wel wat erg lang weggebleven vandaag!

Gauw binden zij de klets natte jassen achterop. Zo, als nu het zonnetje blijft schijnen, waait de rest mischien wel droog. Want zij zijn alle veertien nat tot op hun hemd! Maar een echte trekker maalt daar niet om. Welnee, wat zou 't!

Daar gaan ze dan weer, steeds verder naar het zuiden. Totdat bij het dorp Belfeld mijnheer Mulder drie stoten op zijn fluit geeft. Stoppen! Wat is er aan de hand?

„k Weet niet hoe het met jullie is, jongens, maar ik ben knap moe. En het gras is mij te nat om hier te te gaan zitten. Omdat het nu zo geregend heeft, geef ik vandaag een extra oorlam! Ik tracteer nog eens, daar in dat cafeetje aan de Maas. Hebben we meteen een mooi uitzicht. Wie is er tegen?”

Niemand natuurlijk. Hoera, leve de regen!

En even later zitten ze prinsheerlijk op het terrasje van „Maaszicht” achter de limonade.

Die naam is goed gekozen, want ze kijken hier van vlakbij over de rivier, die rustig tussen de smalle uiterwaarden voortkabbelt. Het water staat laag en op de droge uiterwaard spelen wat kinderen en grazen de koeien.

't Is een vredig gezicht zo. Een foto waard, zegt mijnheer en pakt zijn toestel. Maar jammer de film is op. Geen nood, het dorp is dichtbij en gaat even 'n nieuwe kopen. 'n Paar V.V.V.'ers vergezellen hem, de anderen blijven waar ze zijn, volop genietend van het uitzicht. Maar mevrouw Mulder heeft het niets begrepen op die spelende kinderen in de uiterwaard. Zij vindt het maar knap gevaarlijk wat ze doen: vlak langs de waterkant krijgertje spelen en stoeien. Zelfs 'n hengelende jongen kunnen ze niet met rust laten, telkens geven zij hem een duwtje en dan wordt er van weerskanten stevig gestoeid. Als daar maar geen ongelukken van komen, zo dicht bij het water!

Nog heeft zij die gedachte niet uit-

gesproken, of er gebeurt iets. Wát weet niemand precies, maar er klinkt plotseling geschreeuw daar beneden en de spelende kinderen hollen verschrikt weg. „Help, help!” roepen ze angstig en 'n paar wijzen naar de rivier. Wat betekent dat, is er één... ja, natuurlijk, vast één in 't water gevallen! Er op af, gauw!

Aart Roelofs is de eerste, die van het terrasje springt en rap gevolgd door de anderen, dwars door de uiterwaard rent. Hup, over 't prikkeldraad heen, wáár moet -ie zijn? Hebben de kinderen hier niet gespeeld? Ja, kijk, daar ligt de hengel nog... Maar waar is de kleine visser gebleven? Snel kijkt Aart rond... niets te zien. Niet op het gras, niet in het water.

„Ja, ja,” schreeuwt nu één van de kinderen, die teruggekomen is. „Peter is in het water gevallen, hier stond -ie en toen...” Dus toch!

En weer speurt Aart over de kalme golven, loopt zenuwachtig langs de kant en.... ja, daarginds, 'n 20, 25 meter verderop drijft wat. Nee, het zinkt. 't Is weg. 'n Moment later komt het weer boven, is het... ja, ja, een hoofd. Nu alleen nog maar een hand. Dan sluiten zich de golven ook boven dat kinderhandje....

Radeloos staan de V.V.V.'ers aan de kant, maar Aart bedenkt zich geen seconde. Met één ruk heeft hij z'n schoenen uit en dan — ploemp, daar gaat -ie. Brr, wat is het water koud! Nee, daaraan nu niet denken, redden moet -ie, redden. En snel, vóór het te laat is.

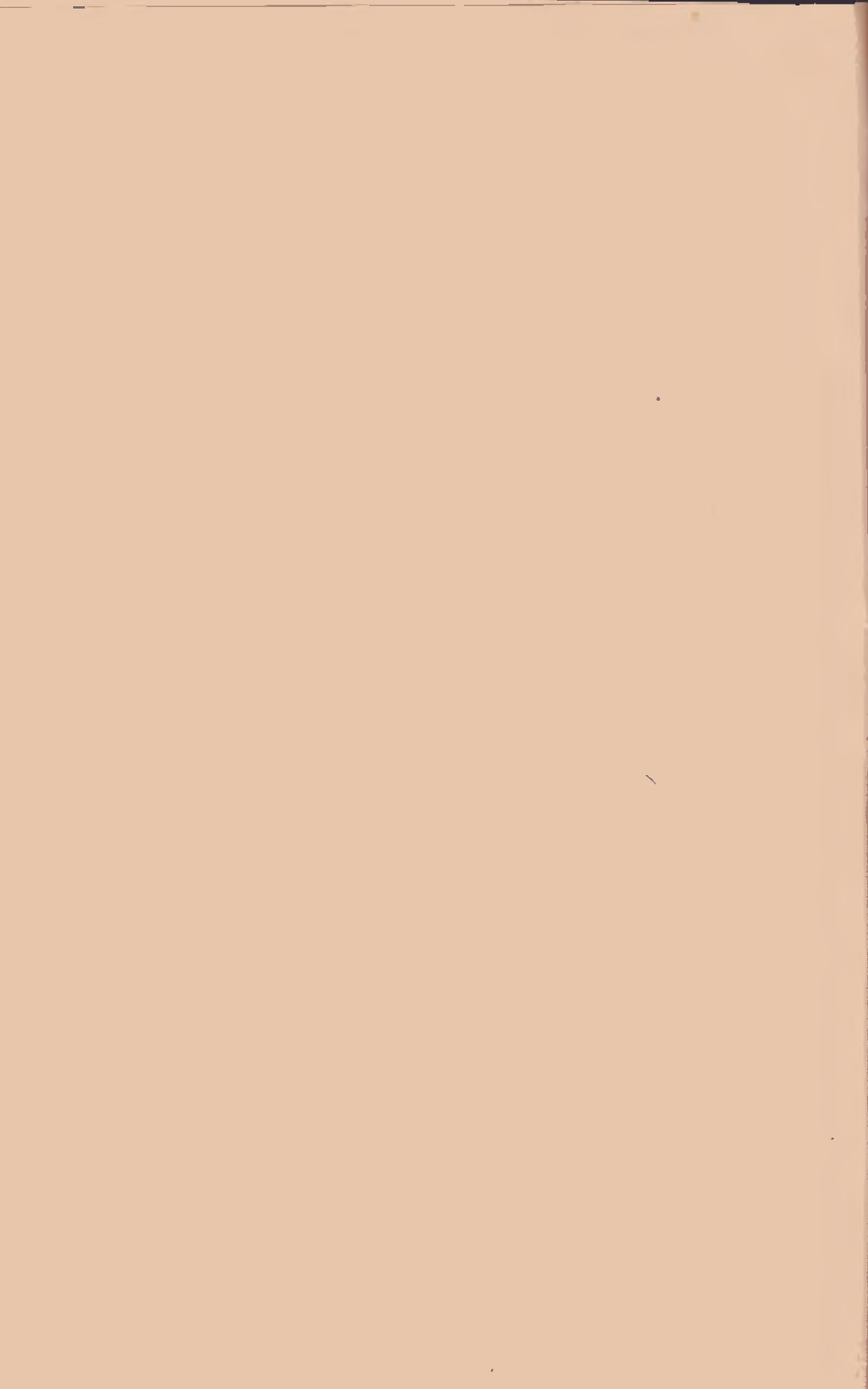
(Wordt vervolgd).

Handwritten notes or markings in the upper left quadrant.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or date.

Onze eigen krant

INHOUD:

1. Nederland en Indië.
2. Een ongewenste gast.
3. Wereldgebeuren in 'tkort.
4. Onbeklimbare bergen.
5. Een vreemd verschijnsel.
6. Bijna voor de haaien.
7. Allerlei.
8. Ons werkhoekje.
9. Feuilleton.

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e jaarg. no. 7 - maart '56

AAN HET KRUIS.

Lukas 23 : 33

Hoe hangt het vleesgeworden Woord aan 't kruis,
Gods Eengeboren Zoon, Zijn Welbemінде, -
gemarteld en vermoord door boosgezinden,
gehoond, gesard door hoog en laag gespuis !

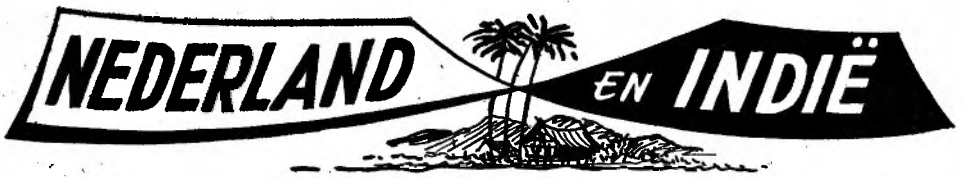
Uw leven, van de kribbe tot het kruis,
was één bewijs, o Jezus, hooggezinde,
hoezeer Gij ons, onwaardigen, bemінде,
ons brengen wildet in Uws Vaders Huis !

In ruil daarvoor klonk men U aan het kruis . . . .
Men? . . . Men alleen!.. Neen 't is ook voor mijn zonden
dat Gij daar bloedt uit lijfs- en zielewonden !

Ook ik ben, Heiland, aan Uw lijden schuldig . . . .
En toch . . . . en tòch verdraagt Gij mij geduldig,
en toch . . . . en tòch wenst Gij mij veilig thuis !

N. VAN KOL

NEDERLAND EN INDIE

Toen in 1945, na de bevrijding, O.E.K. voor het eerst verscheen, had één van de **rubrieken** tot opschrift: „Ons Insulinde”.

Dat kan nu niet meer, want Nederland is dat Insulinde kwijt.

Het is een droeve geschiedenis geweest.

Nederland heeft 350 jaar lang in nauwe verbinding gestaan met Indië. Heel veel is er door ons volk voor de Indische bevolking gedaan. Rust en orde is er gebracht. Nederlandse dokters en verpleegsters hebben veel lijden verzacht. Onderwijzers en onderwijzeressen hebben hun best gedaan de inheemsen tot ontwikkeling te brengen. Scholen en ziekenhuizen werden gebouwd.

Duizenden en duizenden heidenen zijn door de Nederlanders met de Zaligmaker bekend gemaakt. De bodem werd bewerkt en de vruchtbare grond bracht veel meer op dan vroeger, toen de inlanders werkten op hun **primitieve** manier.

Zeker, er zijn in de loop van de geschiedenis ook dingen gebeurd, waarover we niets dan schande kunnen spreken. Maar reeds vèr voor de laatste wereldoorlog werd Nederland geprezen om zijn goede houding tegenover zijn koloniën.

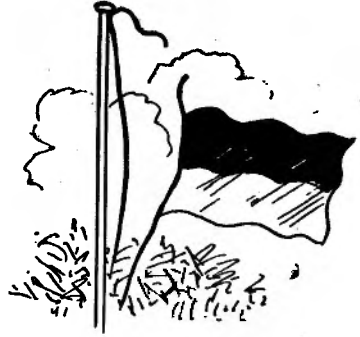
Tijdens de Japanse bezetting hebben de inlanders dag aan dag les gehad in het leren haten van de blanken, vooral de Nederlanders.

Soekarno wordt de man van de **nationalistische** partij, die een zelfstandig Indië wil. Van zijn Japanse meesters krijgt hij toestemming voor een eigen vlag: rood-wit. De dag, waarop die vlag voor het eerst in het openbaar mocht worden gehesen, is een vreemde dag geworden. Het is gebeurd in 1944. Uit alle delen van Java waren nationalistes gekomen om de plechtigheid te Soekaboemi

bij te wonen.

Natuurlijk werd eerst de vlag van het Nipponse Rijk met veel vertoon gehesen. Heel de vriendschaar boog eerbiedig het hoofd bij dit gebeuren. (In Nederland heeft Mussert met zijn kornuiten hetzelfde spel gespeeld!)

Daarna beklimt Soekarno het **podium** en maakt zich gereed om de vlag van de nationalistes te hijsen. Halverwege de stok weigert het dun-doek echter hoger te gaan. De ingenieur (Soekarno) trekt en trekt... Na korte tijd van spanning breekt het

touw. De vlag, zich breed ontplooiend, zijt... op de grond. Een paar minuten is het doodstil.

Dan neemt Soekarno het woord en zachtjes spreekt hij: „U hebt allen gezien, dat deze vlag is gevallen. U mag het overal op Java rondvertellen. Maar”, vervolgt hij met stemverheffing, „vertelt u er dan bij, dat het komt omdat het touw van Nederlands fabrikaat is en dat de vlag viel, omdat zij hier op Java is gemaakt. Iets van Nederland kan nooit met iets van Indonesië samenwerken. Dat behoort niet bij elkaar. Wanneer u dit er niet bij vertelt, laat ik u gevangen nemen”.

De aanwezige Japanners glimlachen geheimzinnig. Het volk luistert stil. — Dat is de vrijheid van de revolutie.

Na de bevrijding van ons land kon het in Indië niet dadelijk optreden. We hadden geen leger en geen vloot. De Engelsen hebben het eerst daar weer voet aan wal gezet. Soekarno riep, toen de Jappen capituleerden, de republiek uit. Engeland pakte de opstandelingen met fluwelen handschoentjes aan. Later, toen een Engelse generaal lafhartig bij onderhandelingen werd vermoord, werd hun optreden straffer.

Onze regering legde in de Tweede Kamer een kloeke verklaring af. N.I. Nederland begrijpt heel goed de drang van de Indonesiërs naar zelfstandigheid en wil dit streven niet tegengaan. Blank en bruin zullen in het Koninkrijk dezelfde rechten hebben. Maar onderhandelen met een man als Soekarno, die het steeds met de vijand hield, dat gaat niet.

Maar.... bij monde van Dr. van Mook, deed ze het wél. En wat zei Soekarno? „Wij willen niets te maken hebben met het Koninkrijk der Nederlanden”.

In 1946 kon Nederland zelf soldaten naar Indië zenden. Er waren veel vrijwilligers, die wisten wat het betekende bezet gebied te zijn. Grote delen van Indië zijn toen gezuiverd van opstandelingen. Wat waren vele inheemsen blij, dat de Hollanders er waren, en het gezag herstelden. Toch ging men nog door met de opstandelingen te onderhandelen. Er werd een wapenstilstand gesloten. Telkens en telkens weer werden onze soldaten verraderlijk overvallen, ondanks de wapenstilstand. Alle overeenkomsten laptten de mannen van de revolutie aan hun laars. Eén keer schein het, dat Nederland het tergen moe was, en doortastend ging optreden. Mee onder invloed van Engeland en Amerika is toen plotseling het bevel aan ons leger gegeven: Niet verder! Staakt het vuren.

Weer onderhandelen. Weer verraderlijke overvallen. Veel jonge mannen rusten in dat verre, mooie land, op het ereveld. Zij gaven hun leven vergeefs!

Het eind van het lied: december

1949 werd de Repoebliek Indonesia Serikat, d.i. de Verenigde Staten van Indonesië, als onafhankelijke staat erkend.

Met Nederland zou het blijven vormen een Unie van het Koninkrijk der Nederlanden. Prachtige dingen werden toen beloofd en op papier gezet. Schone woorden, die moeten bedekken, dat Nederland zijn Indië had verspeeld.

Duidelijk is de waarde van de Unie dit jaar reeds gebleken. Indonesië wilde nog spreken over Nieuw Guinea. Thuis hadden ze al zware woorden gebruikt over hun recht. Nederland heeft op de conferenties niet toegegeven en.... de republiek verbrak de Unie. Het laatste vezeltje werd doorsneden.

Nu, de laatste weken is in Indonesië 'n zaak gaande, die diep ingrijpt. Want zelfs de rechtbank wordt gebruikt om Nederland te kwetsen.

Meer dan een jaar zit de Nederlander Jungschlager daar gevangen. Hij wordt er van beschuldigd te hebben gewerkt in een samenzwering tegen de regering van de republiek.

Bij een rechtbank mag alleen recht worden gesproken. De rechter moet wikken en wegen om te komen tot het juiste vonnis.

De beschuldiger, de openbare aanklager, noemt de overtreding van de verdachte in volle zwaarte. Hij laat getuigen komen, die de schuld kunnen bewijzen. De verdediger pleit vóór de verdachte en laat getuigen komen, die in het voordeel van de beschuldigde kunnen getuigen. Nu moet je het niet zo opvatten, dat een

EEN *ongewenste* GAST

Voor het station in Noord-Teheran stond een glanzende auto. In de buurt van deze wagen liepen een paar mannen. Zo nu en dan keek

een van de twee wat schichtig achterom. 't Was, alsof hij bang was, dat een bekende hem in gezelschap van de ander zou zien. Als hij meen-

verdediger iemand die schuldig is, moet vrijpleiten.

De rechter hoort zo het vóór en het tégen.

Wat is er nu bij deze rechtszaak gebeurd? De openbare aanklager, de officier van justitie, gelooft alleen maar de getuigen, die tegen Jungschläger zijn, want het zijn Indoneziërs. De getuigen in het nadeel noemen we: getuigen à charge. De getuigen in het voordeel noemen we: getuigen à décharge. Deze laatsten worden door de officier van justitie niet geloofd, want.... het zijn Nederlanders.

Zo is nu de doodstraf geëist. Mevrouw Bouman, de dappere ver-

MEVR. BOUMAN:
TIJDENS HAAR PLEIDDOOI

dedigster, heeft veel smaad van het publiek ondervonden. Men gooide naar haar met allerlei vuil, als zij het rechtsgebouw verliet. Het publiek schreeuwde haar na. Mevrouw

Bouman heeft alle beschuldigingen weerlegd en de getuigenverklaringen pure fantasie genoemd. Zij vraagt aan de rechter vrijspraak. Jungschläger zelf heeft na het pleidooi van Mevrouw Bouman ook gesproken en verklaarde geheel onschuldig te zijn.

De openbare aanklager zal deze maand het pleidooi van Mevrouw Bouman beantwoorden. Dan moet de rechter rechtspreken.

In spanning wacht Nederland op het vonnis.

OPGAVE :

Na aandachtig lezen de vragen in een goede zin beantwoorden.

1. Wanneer begon Nederlands gezag in Indië?
2. Welke goede dingen heeft Nederland in Indië gedaan?
3. Weet je ook verkeerde dingen?
4. Welke partij stonden de Japanners toe?
5. Waarom trad Nederland dadelijk in 1945 niet flink op?
6. Hebben andere landen geholpen om Indië te behouden?
7. Wat betekenen de letters R.I.S.?
8. Wanneer werd de R.I.S. als onafhankelijk erkend?
9. Wat zou Indonesië met Nederland vormen?
10. Waarom is die band nu ook verbroken?
11. Over welke rechtszaak wordt nu veel gesproken?
Schrijf nog de vreemde woorden op met de betekenis.

de, dat alles veilig was, begon hij weer op een geheimzinnig fluisterende toon te praten.

Aan het uniform, dat hij droeg, was te zien, dat hij **adjutant-onder-officier** van het Perzische leger was. Aan de kentekenen op dat uniform zag men ook, dat hij bij de luchtmacht diende.

Waarover zou hij het zo druk hebben? En waarom deed hij zo geheimzinnig? Wie was die heer, waarmee hij op en neer liep?

Dat vroegen een paar Perzische politiemannen zich ook af. Al een poosje hadden ze het tweetal zo onopvallend mogelijk in de gaten gehouden. De man in luchtmacht-uniform kenden ze wel. 't Was de onderofficier Radjali. De politie vertrouwde hem niet. Al een paar keer had men gezien, dat hij in gezelschap was van een Rus, die men van spionage verdacht. Als dat maar zuivere koffie was. En nu weer hier in gezelschap van een onbekende. De politiemannen wilden er meer van weten. Kijk, daar stonden ze stil, die twee mannen. De onbekende wees naar de auto en vroeg blijkbaar aan Radjali, of hij mee wilde rijden. Deze stemde toe, en samen liepen ze naar de auto. Juist toen ze wilden instappen hoorden ze zich toeroepen: „Halt! politie! Wij arresteren u.”

De vreemdeling herstelde zich het eerst van de schrik.

„Dat moet een vergissing zijn, heren”, zei hij. „In de eerste plaats ben ik mij van geen kwaad bewust, en ten tweede ben ik **militair attaché** van de Russische ambassade. U weet toch, dat zo iemand **diplomatieke onschendbaarheid** geniet en door de politie niet gearresteerd mag worden?”

„Dat laatste weten we”, was het antwoord, „maar we weten ook, dat zulke **diplomaten** aan hun auto een nummerbord van het **corps diplomatique** hebben. En u heeft niet zo'n bord aan uw wagen”.

„Nee, dat klopt”, zei de Rus. „Omdat ik vandaag toevallig in een andere wagen rijd. De mijne is in reparatie”.

„Dat is dan jammer voor u, mijnheer. Dan hebt u pech. Maar dan zult u toch zeker wel uw **diplomatiek paspoort** bij u hebben, waaraan wij kunnen zien, dat u inderdaad bent, waarvoor u zich uitgeeft. Mogen we dat even zien?”

De mijnheer tastte met zijn hand in de binnenzak van zijn jas. Er rit-

selde wel papier, maar toen hij zijn hand terugtrok, was die leeg.

„Dat is me ook wat. Nu heb ik mijn pas in een ander pak laten zitten. Maar gelooft u me toch. Heus, ik ben verbonden aan de Russische ambassade”.

„Ja, ja, die praatjes kennen we. Nee, heren, ik verzoek u vriendelijk goedschiks mee te gaan. Anders zullen we geweld moeten gebruiken”.

De heren dachten er echter niet aan. Vooral de Rus maakte tegenwerpingen.

„Maar waar wilt u ons dan naar toe brengen? Ik waarschuw u nogmaals, u moogt mij niet arresteren, ik ben diplomaat”.

„Waar u naar toe gaat? Wel, het lijkt ons het beste zulke voorname **arrestanten** direct maar naar de militaire **gouverneur** in de stad te bren-

gen. Die zoekt dan wel uit, wie u bent. En schiet een beetje op, alstublieft”.

De Rus werd boos, begon te schelden en te razen en weigerde mee te gaan.

Maar toen was het geduld van de politiemannen ten einde. Ze grepen beide heren beet en met een klik sloten zich de handboeien om de polsen van de beide arrestanten.

Bij de gouverneur protesteerde de Rus weer heftig tegen zijn arrestatie, maar omdat hij zijn papieren niet kon tonen, geloofde men hem niet zo dadelijk.

Radjali stond er zenuwachtig bij en gaf verwarde antwoorden op de vragen, die de gouverneur hem stelde.

't Werd nog erger voor de beide heren, toen men de Rus **fouilleerde**. Uit de binnenzakken van zijn jas kwam heel wat te voorschijn. Kaarten, foto's en tekeningen van benzine- en munitieopslagplaatsen van de Perzische luchtmacht had de Rus in zijn bezit. En verder nog enkele andere geheime documenten. Dat

leek verdacht veel op spionage!

„Hoe komt u aan deze papieren, meneer?”

De Rus mompelde iets over een onbekende, en niet meer goed weten, maar toen men hem en Radjali eens flink aan de tand voelde, kwam het er eindelijk uit. Radjali leende tegen betaling regelmatig geheime militaire stukken aan de Rus. Deze maakte er **foto-kopieën** van en gaf ze zo spoedig mogelijk terug. Radjali legde ze dan weer op hun plaats, voordat iemand ze miste.

Maar wie was die Rus?

Al gauw bleek het, dat de man niet gelogen had, toen hij zei, dat hij militair attaché bij de Russische ambassade was. Men moest hem toen wel weer op vrije voeten stellen. Een diplomaat mag nu eenmaal niet gearresteerd worden.

Van de Russische ambassade kwam dan ook een fel protest tegen de arrestatie van één van hun diplomaten. Maar de Perzen zeiden heel leuk, dat er geen reden was om te protesteren, omdat Koesnetsof (zo heette de gearresteerde) niet had kunnen bewijzen, dat hij diplomaat was.

Van hun kant hebben de Perzen aan Moskou de eis gesteld, dat Koesnetsof binnen een week zou worden teruggeroepen naar Rusland.

Zulke gasten kan men in Teheran missen!

Met Radjali zal het wel niet zo gemakkelijk aflopen. Hij moet voor de Krijgsraad verschijnen. En voor een spion kent men geen genade. Op spionage staat de doodstraf!

VRAGEN en OPDRACHTEN:

1. Vreemde woorden genoeg, deze keer. Probeer maar eens de betekenis te vinden en leer ze zonder fouten op te schrijven.
2. Teheran is de hoofdstad van....
3. Is een ambassade hetzelfde als een gezantschap?
4. Waarom krijgt Radjali waarschijnlijk de doodstraf en Koesnetsof niet?

Wereldgebeuren ^{in't} HOUT

President Eisenhower heeft zijn beslissing genomen. In Amerika, en eigenlijk overal in de wereld, heerste immers spanning over de vraag, of de president zich weer kandidaat zou laten stellen bij de presidentsverkiezingen van dit jaar. Hij zelf wilde geen beslissing nemen, voordat de dokters hem nauwkeurig hadden onderzocht.

Welnu, dat onderzoek heeft plaats gehad. De dokters moesten uitmaken, of de president na zijn hartaanval van 't vorig jaar lichamelijk sterk genoeg was om nog eens vier jaar 't moeilijke werk van president te kunnen volhouden. In een praatje voor radio en televisie heeft Eisenhower aan het Amerikaanse volk verteld, dat de dokters hebben verzekerd, dat het met zijn gezondheid prima in orde is. Zij zijn van mening, dat hij zijn werk nog wel vijf of tien jaar kan volhouden.

Daarom heeft hij besloten zich bij de komende verkiezingen opnieuw kandidaat te stellen. Men verwacht nu algemeen, dat hij ook wel herkozen zal worden. Hij heeft zich laten kennen als een bekwaam en betrouwbaar regeerder.

CYPRUS is nog steeds een bron van onrust. De Engelsen hebben geprobeerd tot overeenstemming te komen met aartsbisschop Makarios, de leider van de verzetsbeweging. Hij wil Cyprus losmaken van Engeland en aansluiting bij Griekenland.

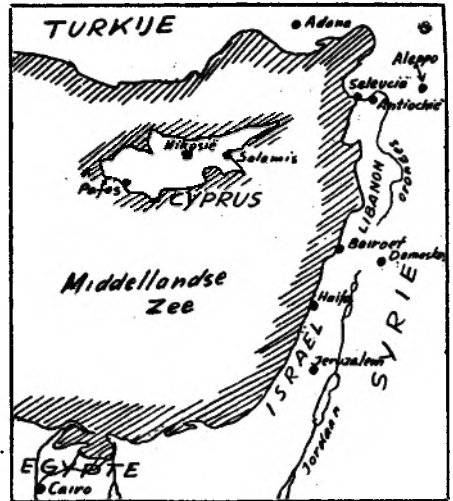
De Britse minister van koloniën heeft persoonlijk met de aartsbisschop onderhandeld, maar tot overeenstemming kwam men niet.

Engeland wilde heel veel toegeven, maar niet zoveel als Makarios eiste.

Op het eiland nam het verzet toe. De ene bomaanslag volgde op de andere. Britse **parachutisten** hielden nu een **razzia** in de straten van Ni-

cosia, de hoofdstad van Cyprus.

Makarios besloot naar Athene te vliegen om eens met de Griekse regering te gaan overleggen. Zover kwam het niet. Bij de Engelsen was het geduld ten einde. Even voor dat

het vliegtuig zou vertrekken, werd de aartsbisschop met nog een paar andere geestelijken gearresteerd en per vliegtuig naar een onbekende bestemming gebracht. De ontevredenen op Cyprus zijn hun voornaamste leider kwijt, maar of daarmee nu de rust teruggekeerd is? Dat zeker niet, want hij veel Cyprioten heeft deze maatregel veel kwaad bloed gezet. Ook in Griekenland brak een storm van verontwaardiging los. De Griekse regering riep haar **ambassadeur** uit Engeland terug, en zo is het einde van de narigheid nog niet in zicht.

OPGAVEN :

1. President .... van Amerika heeft besloten zich weer .... te laten stellen bij de komende presidentsverkiezingen. Zijn dokters hebben verklaard, dat hij zijn werk nog wel .... of .... jaar

Onbeklimbare bergen

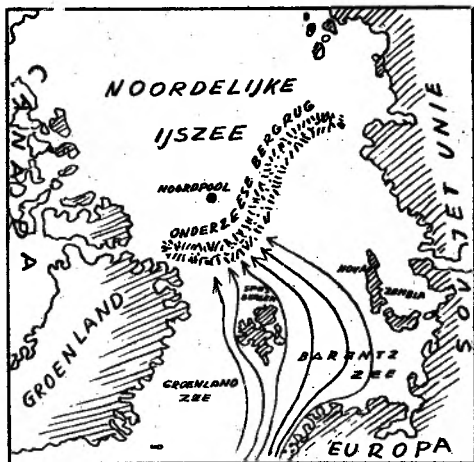
Boomloze mossteppen, zand- en rotswoestijnen, oerwouden, brede stromen en woeste bergketens met eeuwige sneeuw bedekt geven aan onze aarde wel een zeer afwisselend uiterlijk.

Wij vinden de hoogten van het Himalayagebergte duizelingwekkend. 't Is ook geen kleinigheid bijna 9000 m. omhoog te klauteren. Maar aan de diepten in de oceanen wordt dikwijls niet gedacht. Dicht bij de Philippijnen zou je de Mount-Everest in z'n geheel zó in de Stille Oceaan kunnen laten onderduiken, want daar heeft men diepten gemeten van ongeveer 11000 meter.

De zeebodem is dus óók geen vlak land. In het midden van de Atlantische Oceaan b.v. loopt een hoge bergrug van Zuidpool tot Groenland. Op de bodem van deze oceaan liggen dus bergen, die nog nooit iemand heeft gezien. Die ook nooit beklommen kunnen worden. Van enkele steken de toppen boven het wateroppervlak uit. Wij wijzen ze op de kaart aan als b.v. de Azoren.

Veel weet men van de zeebodem nog niet af. Vooral niet van de poolzeeën. Het is vooral het werk van Russen geweest, die door diepzeepelingen van de allerlaatste tijd verrassende ontdekkingen hebben gedaan over de bodem van de Noordelijke IJszee. Er ligt n.l. tussen Rusland (Siberië) en Amerika een hoge berg-

rug. Je zou kunnen zeggen een drempel. Het schijnt, dat deze bergrug er de oorzaak van is, dat het „warme” water van de Atlantische Oceaan niet kan binnendringen in de

Poolzee. Het is inderdaad opmerkelijk, dat de Golfstroom langs de Scandinavische kust de Noordelijke IJszee binnentrekt, maar daar toch dóódloopt. Dit heeft vanzelfsprekend z'n gevolgen. Het water aan de noordkant van deze bergrug is veel kouder dan aan de zuidzijde. En daarmee hangt samen, dat er ook verschil is in dierenleven.

Gebergten zijn, zoals je ziet, op het áárdoppervlak niet alleen, maar ook op de zeebodem van grote betekenis.

kan volhouden. Hij heeft dit verteld in een praatje voor .... en ....

2. Op het eiland .... heerst nog steeds onrust. De onderhandelingen tussen de Engelsen en aartsbisschop .... zijn mislukt. In de hoofdstad .... werden veel bom-aanslagen gepleegd. De aartsbisschop wilde overleggen met de

.... regering, maar hij werd door de Engelsen .... en naar een onbekend .... gebracht. De Griekse regering riep uit protest haar .... terug.

4. Kijk de volgende woorden goed aan, doe de krant dicht en schrijf ze op:
aartsbisschop, parachutist, razzia, ambassadeur, Cyprioten.

Een **VREND** verschijnsel

't Is een tragische gedachte, dat een mens, die geschapen werd om te léven, moet sterven. Te meer, daar hier alleen maar van éigen schuld gesproken kan worden.

't Kan ook zó gezegd worden: als een mens gestorven is begint pas het leven. Dit geldt echter niet voor alle mensen; alléén maar voor diegenen, die in Jezus Christus sterven.

Doch er blijft het woord: „want stof zijt gij en tot stof zult gij weerkeren”.

In de Bijbel lezen we echter ook van de grote zorg, waarmee familieleden het lichaam van de verstorvene verzorgden door het te balsemen. Denk maar eens aan vader Jacob. Vooral de Egyptenaren waren in het balsemen zeer bekwaam. Hóe ze dit precies deden, zullen we maar voor later bewaren. Deze kunstmatig behandelde lijken, die niet tot ontbinding overgaan, mag men eigen-

MUMMIE
(IN LINNEN
GEWIKELD)

lijk alleen maar **mummies** noemen.

Er zijn echter ook andere oorzaken, in de natuur verborgen, waardoor een lijk evenmin tot ontbinding overgaat. Ook in Nederland zijn enkele plaatsen, waar een lijk niét vergaat tot stof.

De bekendste plaats, in de loop der jaren door duizenden buitenlan-

ders bezocht, is de grafkelder in Wieuwerd, 'n klein dorpje bij Sneek. Dan is er in Limburg het plaatsje Thorn, waar men het goed bewaard gebleven lijk van een geestelijke heeft gevonden, terwijl men voor een jaar of tien in de Nederlands Hervormde kerk in Tholen (Zld.) eenzelfde verschijnsel heeft ontdekt. Lijken, die zo'n 300 jaar geleden begraven werden, waren, ofschoon ongebalsemd, niet vergaan. De eikenhouten kisten zagen er nog als nieuw uit.

Zo óók in Wieuwerd. Achter in de kerk bevindt zich de grafkelder, een klein vertrekje van slechts 5 bij 4 bij 2 meter. In de muur bevinden zich een paar roosters, die altijd openstaan. Natuurlijk heeft men verschillende proefnemingen gedaan. Maar het opmerkelijke is, dat met gesloten roosters een geslachte vogel b.v., in de kelder gehangen vergaat. Bij opening begint de **mummificering**. Men zoekt al lange tijd naar de oorzaak hiervan, maar een antwoord is nog niet gevonden. 't Is al bijna 200 jaar geleden, dat timmerlui, die in de kelder bezig waren, een kist voorzichtig openden en geen stof vonden, maar een uit- of opgedroogd lijk.

Vanzelfsprekend kwam er veel belangstelling voor dit „wonder”. Voor de studenten uit Franeker zat er prachtig studiemateriaal in. En voor nader onderzoek is er wel eens een lijk weggenomen.

Zelfs buiten de kelder schijnt dit verschijnsel gewerkt te hebben. Want bij graafwerk op het kerkhof, werd een nog gave kist gevonden met er in eveneens een gaaf lijk. Na een nauwkeurig onderzoek is komen vast te staan, dat dit het lijk was van een heel beroemde vrouw, Anna Maria van Schurman, wel eens het Europese wonder van geleerdheid en talenkennis genoemd.

BIJNA VOOR DE HAAIEN

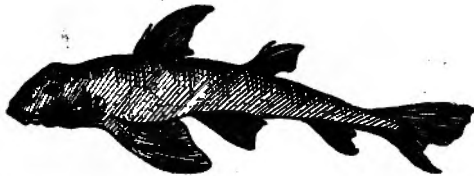
Ergens bij het Groot Barrière Rif waren onlangs een paar Italiaanse cameramensen onder water bezig 't leven van een zeeschildpad te verfilmen.

Een avontuurlijk bedrijf...

Je zult begrijpen, dat ze niet ongewapend waren ondergedoken. Want je kan nooit weten welk zeemonster uit de wazige diepten komt opdemen.

Bolla draaide en z'n assistent Crola hield de wacht.

Plotseling kwam er een bijna 4 meter lange haai opdagen. Crola zag het monster. Hij nam zijn speer, met

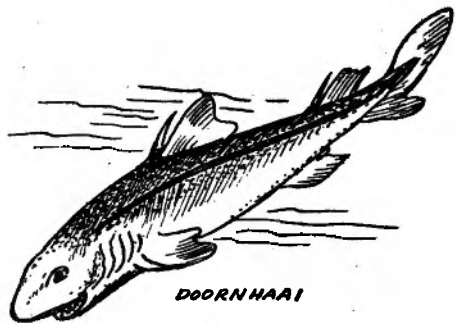

PORT JACKSON HAAI

in de punt een explosieve lading en wierp deze in het haaienlichaam. De worp was raak, de haai onmiddellijk dood....

Maar Bolla had inmiddels rustig doorgedraaid en legde daarmee een zeldzame gebeurtenis-van-vlakbij vast op de gevoelige plaat.

Een andere keer zat Bolla in een stalen veiligheidskooi, doch liet z'n camera vallen. Vlug verliet hij de kooi om het toestel weer op te dui-

DOORN HAAI

ken, toen er plotseling 3 grote tijgerhaaien aankwamen. Hoe zou dit afgelopen?

Doch de haaien zwommen Bolla voorbij zonder hem een haaienblik waardig te keuren....

Hij was bijna voor de haaien geweest.

De laatste vondst op dit gebied is de ontdekking in de grafkelder te Noordeloos bij Gorkum. Deze ontdekking is van heel jonge datum, n.l. van februari 1956.

In de Ned. Hervormde kerk te Noordeloos zijn gevonden de gebalsemde lichamen van de leden van de familie Van Barnevelt.

Alle zeven kisten zijn aan de hoofdzijde met glas bedekt. De lichamen zijn merkwaardig goed gebleven. De kleding is vrijwel geheel tot rag ver-

gaan. De huid is gaaf. Een van de doden draagt een gebreid mutsje, dat zo goed is gebleven, dat men de stekken tellen kan. Deze kelder is door oudheidkundigen onderzocht. Daarna werd de tombe gesloten. Niemand zal er verder toegang krijgen. In Noordeloos wil men geen „kijkspul” maken van de doden, die hier rusten.

Dit standpunt ligt mij persoonlijk heel wat sympathieker dan het laten bezichtigen van de mummies te Wieuwerd.

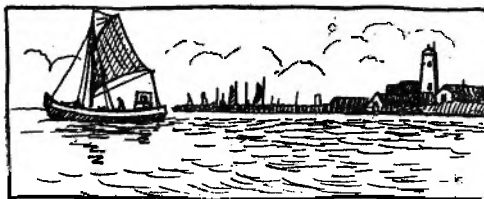

OOSTELIJK FLEVOLAND.

Het is vrijwel zeker, dat de dijk om Flevoland reeds omstreeks half Augustus gesloten zal kunnen worden. Dit is belangrijk vroeger dan aanvankelijk verwacht werd. Deze vervroeging is te danken aan de gunstige weersomstandigheden gedurende de eerste wintermaanden en aan de grote routine van degenen, die bij het werk betrokken zijn.

Door deze omstandigheden is het tempo, waarin het werk verloopt, sneller dan waarvan men in de plannen is uitgegaan. Als de dijk voltooid is, zullen ongeveer acht maanden nodig zijn om de nieuwe polder droog te malen. Als zich geen tegenvallers voordoen, zal Oostelijk Flevoland dus voor de zomer van 1957 droogvallen.

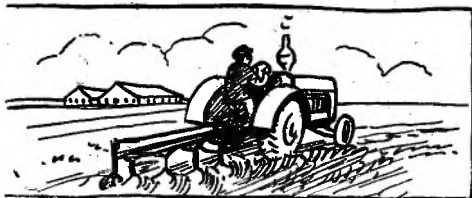
Een grote hoeveelheid materieel wordt thans ingezet om het uithaggen van de tracés voor de kanalen en de grondverbeteringen voor de toekomstige dorpen, voort te zetten. Vijftien à twintig baggermolens

zullen voor deze werkzaamheden worden ingeschakeld.

Oostelijk Flevoland, dat ongeveer driemaal zo groot zal zijn als de Haarlemmermeer, zal een van de beste, maar in de beginperiode ook een van de moeilijkst toegankelijke polders worden. Deskundigen breken zich nu reeds het hoofd over de vraag welk materieel gebruikt zal moeten worden wanneer men na het droogvallen, de polder moet intrekken om de nodige werkzaamheden, o.m. voor de drainage, te verrich-

ten. Oostelijk Flevoland heeft de zwaarste grond van de tot dusverre drooggelegde gebieden.

KLEUTERSKOOL VERRINNEWEER.

Twee seuns van vijf en sewe het hul kleuterskool in Auckland verrinneweer deurdat hulle lessenaars en boektasse rondgeslinger, die klaskamers met ink besmeer het en die toe met brandslange vol water gespuit het. Vanweë hulle ouderdom is die posisie egter dat hulle beskou word as „nie by magte om 'n misdad te pleeg nie”.

EEN WAKKERE POES.

Een Amsterdamse fotografe heeft wel een zeer goede reden om haar poes in ere te houden. Zij en haar man bewonen een zolderkamer, die met een gasgaard verwarmd wordt. Toen plotseling de kou inviel, besloot het echtpaar 's nachts de gasgaard door te laten branden. Die nacht echter werd het Gemeentelijk Energiebedrijf gedwongen de druk van het gas te verminderen.

Hierdoor doofde het vuur, doch enige tijd later werd de druk weer opgevoerd, waardoor het gas de kamer binnenstroomde. Dit zou verschrikkelijke gevolgen gehad hebben, ware het niet dat „Lapje”, de poes, op het bed was gesprongen en mevrouw door miauwen en haar in het gezicht te likken en te bijten had gewekt.

Dat Lapje hierdoor haar baas en vrouw van een zekere verstikkingsdood redde, behoeft geen betoog.

Ons Werkhoekje

Het kruiswoordraadsel uit het februari-nummer was, geloof ik, niet te zwaar voor jullie. Vergelijk de antwoorden maar eens.

Horizontaal : 2. krab. 5. deur. 9. page. 11. eer. 12. rede. 14. mee. 16. aan. 18. arm. 20. blaar. 22. mak. 24. ut. 26. dak. 27. te. 28. radar. 31. bison. 33. kot. 34. dar. 35. Babel. 38. kabel. 41. el. 42. kip. 44. no. 45. les. 47. Artis. 49. ark. 51. opa. 52. oer. 54. lens. 56. are. 57. eind. 60. asyl. 61. nier.

Vertikaal : 1. op. 2. kg. 3. rem. 4. beeld. 5. draak. 6. urn. 7. re. 8. me. 10. aar. 13. dra. 15. eb. 17. ar. 18. aar. 19. mud. 21. aal. 22. mes. 23. kan. 25. takel. 27. tiran. 29. Asa. 30. rol. 31. bak. 32. ode. 35. bijl. 36. bes. 37. git. 39. boa. 40. lijk. 42. kraal. 43. pioen. 46. Ede. 47. A.P. 48. se. 50. run. 51. Oss. 53. ree. 54. la. 55. na. 58. ir. 59. de.

Dan heb ik deze keer het volgende voor jullie :

Op de kruisjes (18 staan er) komen woorden te staan, die herinneren aan een naderend feest. Ieder woord afzonderlijk bestaat uit zes letters.

Probeer maar in te vullen.

1. × . . . . . één van de twaalven (uit het bekende drietal).
2. . × . . . . . leefde aan het hof van Nebukadnezar.
3. . . × . . . . . profeet, leefde ten tijde van de koningen Jotham, Achaz en Hiskia.
4. . . . × . . . = Tabitha.
5. . . . . × . dit feest werd voor het eerst in Egypte gevierd.
6. . . . . × Op dit gebergt sneuvelde koning Saul met zijn drie zonen
7. . . . . × Het legerkamp van de Assyriërs lag in de stad . . . . . (2 Kon. 18).
8. . . . × . . . Meisje uit Sunem, die David in zijn ouderdom verzorgde.
9. . . × . . . . Paulus kwam op z'n laatste reis in Schone . . . . .
10. . × . . . . . Jozef vond zijn broers in het veld bij . . . . .
11. × = ... hofmaarschalk aan het paleis van Achab.
12. . × . . . . . Bij de dorsvloer van . . . . . hield de engel des verderfs stil.
13. . . × . . . . De bewoners van deze stad sloten listig een verbond met Jozua.
14. . . . × . . . De psalmen van David zijn o.a. in 1773 . . . . .
15. . . . . × . zonder . . . . . = zonder zijns gelijke.
16. . . . . × plaats in de woestijn, waar het volk Israël de Here verzocht.
17. . . . . × . regerend vorst.
18. . . . × . . De eerste plaats over de Jordaan, waar Israël zich legde na de woestijnreis.

Afrikaanse psalmen

VAN HET LIJDEN

van onze Here Jezus Christus. Ps 22 : 1

Mij God, mij God, waarom verlaat U mij
terwijl 'k alleen mij sware strijd moet strij,
Alleen moet kerm, wanneer 'k mij lijde lij?
Op al my vrae.
Kan ek van U, deur al my lijdens dae,
geen antwoord krij;
Deur donker lijdensnagte
bly ek niet stil;
Maar daar 's geen heil te wagte,
geen woord vir mij.

VAN DE OPSTANDING

van onze Here Jezus Christus. Ps 21 : 1

U maak, o Heer, die Koning blij,
omdat U arm so sterk is,
sy heil door U bewerk is.
Sy wens het hij van U verkrij:
U het wat hij begeer
geweer nog geweer.

VAN DE WEDERKOMST

van onze Here Jezus Christus. Ps 98 : 4

Laat al die strome nou die hande
in jubel saamklap van omlaag;
laat die gebergtes langs hul wande
die juigtoon altijd verder draag.
Hij kom, die Regter van die volke,
omstraal deur reg en majesteit:
Hij span sy vierskaar in die wolke
en oordeel in regmatigheid.

Uit: die berijmde psalms

Waar was dat handje nu zo-even? Met forse slagen zwent hij naar het punt van 't laatste levens-teken, duikt dan zo diep hij kan weg en zoekt en zoekt in 't gore water. Vergeefs. Niets te zien, niets te vinden. Hij móét even naar boven om lucht te happen. Maar weer schiet hij dan naar beneden voor een tweede poging. En wéér geen resultaat. Toch geeft Aart het niet op. 't Gaat om een mensenleven! Vooruit nog eens geprobeerd, ook al is-ie dood-op. Een derde duik — en ja, nu heeft

hij succes. Verder dan hij verwacht had, drijft het jongetje, snel meegevoerd door de sterke onderstroom, diep onder 't water weg. Met één greep heeft Aart de drenkeling te pakken, slaat een paar keer krachtig met zijn benen en is dan boven water. Nu snel naar de kant gezwommen!

Maar dat valt tegen. Want hij zit nu bijna midden op de rivier en 't is nog een heel eind naar de wal waar intussen een hele groep belangstellenden vol spanning zijn reddings-

pogingen volgt. Ook mijnheer Mulder is teruggekomen. Die staat op 't punt eveneens te water te gaan, als Aart het alleen niet af kan. Kijk 'm daar verbeteren worstelen met zijn zware vracht! Háált-ie het?

Jawel, Aart kan zwemmen als een otter en is sterk als een beer. Tactisch laat hij zich schuin naar de oever met de stroom meedrijven, zoveel mogelijk zorgend, dat het hoofd van de jongen boven blijft. Maar de afstand is groot, het slappe lichaam is zwaar en de stroom wil 'm telkens naar het midden trekken. Volhouden, vasthouden! Aart klemt z'n tanden op elkaar en zwoegt en zwoegt in het zuigende water. Nog even, hij is er bijna. Nog tien meters misschien, nog acht, zes, vijf. Wat gaat het langzaam en wat is -ie moe!

Nee, hij houdt het niet langer, hij haalt het niet. Hij zinkt weg, samen met de drenkeling, die zich aan 'm vastgeklemd houdt en 'm in zijn bewegingen belemmert. Langzaam zakt hij.... nee, nee, hij moet naar boven. En met 'n uiterste krachtsinspanning weet Aart zich weer naar de oppervlakte te werken. „Help!” brult hij angstig, „help!” Dan springt mijnheer 'm zonder aarzelen bij — maar het is eigenlijk niet meer nodig. Want nog net kan Aart het puntje van de uitgestoken hengelstok grij-

pen en zich zo naar de kant laten trekken. En stevig houdt hij de gerrede onder de armen vast!

Zo, hij voelt grond — hij is er. Dan trekken bereidwillige handen hem op de wal en nemen het vrachtje van hem over. Maar volkomen uitgeput laat Aart zich in het gras vallen, hij kan niet meer! Ook mijnheer is op de kant gekrabbeld en neemt direct zijn maatregelen. Opstaan Aart, in beweging blijven! Gauw naar 't café! Dan ontfermt hij zich over de drenkeling: een jochie van 'n jaar of acht. Hij is bewusteloos of.... Snel voelt mijnheer naar de ademhaling. Is er nog leven? Nee, het hart klopt niet meer.... Is Aarts dappere daad dan toch vergeefs geweest?

Tóch proberen! Mijnheer weet iets af van E.H.B.O. en past direct de kunstmatige ademhaling toe. Zo, de armen op en neer, op en neer. Nee, geen resultaat. De jongen blijft bewegingloos en met gesloten ogen liggen. Er is geen leven meer in te krijgen.... Toch geeft mijnheer zijn pogingen nog niet op. Dit kan soms lang duren en daarom zwengelt hij maar door met de armen. Mevrouw lost hem af en — aha, daar is de dokter al. Die neemt hun taak over en dan.... ja, er komt leven in. Plotseeling braakt het ventje een golf vuil water uit en nog één. Hij slaat zijn ogen op.... hij leeft, ja, Peter leeft! God zij gedankt!

Vlug, een ladder en dan naar huis! Hij woont hier vlakbij, op een boerderij aan de overkant van de weg. Zijn moeder, die er vertwijfeld bij gestaan heeft, snelt vooruit en maakt alles voor de ontvangst gereed. En dan is het aan de dokter wel tevertrouwd om verder voor de patiënt te zorgen.

De V.V.V.'ers gaan terug naar het café, waar anderen intussen voor Aart gezorgd hebben. Die lacht alweer in z'n vreemde, maar droge kleren!

Mijnheer Mulder is echter ook nog kletsnat, hij druipt aan alle kanten. Kan hij zich hier even verkleeden?

Natuurlijk — maar dan komt er een boodschap van Peters moeder: of zij direct allemaal naar de boerderij willen komen.

En dat doen zij dan. In de grote keuken brandt het fornuis zo fel, of 't hartje winter is. Heerlijk warm is het hier! Hoe is het met de geredde? Best gelukkig, zegt boerin. Van den Broek — en dan begint zij opeens zenuwachtig te huilen. Hoe kan zij Aart bedanken? Zij weet er geen woorden voor, maar zij omarmt hem als een echte moeder en zoent de verlegen Aart op beide wangen dat het klap! En mijnheer ook bedankt! Zonder die twee was Peter-tje.....

Nee, daaraan nu niet meer denken. Hij ligt veilig in z'n warme bed en maakt het goed, gelukkig. Dan zijn hier droge kleren voor mijnheer, ondergoed en het zondagse pak van de boer. In de bijkeuken kan hij zich wel verkleden.

Ah, daar is de baas zelf, zó inder-

haast van 't land weggelopen. En terwijl de natte plunje van Aart en van mijnheer snel boven het fornuis drogen, blijven zij nog 'n poosje napraten. De ruime keuken is propvol met de veertien onverwachte gas-

ten, die zich de hete koffie goed laten smaken en intussen óók lekker opdrogen bij de warme kachel!

Maar zij kunnen hier niet de hele middag blijven en, als mijnheer en Aart weer in de eigen kleren zijn gestoken, nemen zij node afscheid van Peter, van de boer en de boerin. Nee, die twee moeten hen niet blijven bedanken! 't Is nu mooi genoeg geweest! En toch laat Van den Broek de redders van zijn kind zó niet gaan. Mijnheer moet wat meenemen voor onderweg: hier, 'n kaasje, 'n paar flinke worsten en een halve ham. Moeten zij met elkaar maar opeten, onder voorwaarde dat Aart het mees'e krijgt!

En die wordt nog even apart genomen door de boerin. Zij wil precies zijn naam en adres weten, dan stuurt zij nog wel eens wat aan zijn moeder. En hij moet beloven terug te komen in de vacantie. Moeder mag hij meebrengen, z'n broertjes en zusjes ook. Plaats genoeg hier op de boerderij, de reiskosten zullen zij vergoeden!

„Hier, da's voor jou”, zegt zij bij het laatste afscheid en drukt Aart

een papiertje in de hand. En die weet niet of hij waakt of droomt: 't is een bankbiljet van honderd gulden! Nee, dat is te veel — hij heeft toch niet meer dan zijn plicht gedaan?

„Nee, méér dan je plicht jongen. Wij kunnen jou met geld nooit vergoeden wat je voor ons hebt ge-

daan. Zonder jou hadden wij geen Petertje meer. Praat er dus niet langer over, je mag met dit geld doen wat je wilt. En nou tot ziens hè? Kom maar gauw nog es terug! Doen hoor!"

Daar gaan zij dan, wuivend en zwaaiend. Wat 'n middag! Maar als Aart het briefje van honderd pop aan zijn leider wil geven voor de club, weigert deze dat. Geen sprake van, dit geld is voor hèm alleen en voor niemand anders. Mijnheer wil het waardevolle papiertje wel zolang voor hem bewaren, maar zaterdag krijgt hij het terug. Mag-ie z'n moeder gelukkig mee maken!

Door het mooie midden-Limburgse land trappen zij nu naar Roermond, gaan daar de Maasbrug over en zijn dan al spoedig in Beegden, dat op de linkeroever van de rivier ligt. En in dit kleine dorp vinden zij „'t Sangershoes", een oude, maar gezellige jeugdherberg, waar ze met echt-Limburgse hartelijkheid ontvangen worden en meteen aan tafel kunnen.

Van uitgaan komt die avond niets. Het is weer gaan regenen en dus blijven de V.V.V.'ers binnenshuis — zij hebben vandaag hun portie van de nattigheid wel gehad! Toch wordt het een fijne avond, want „'t Sangershoes" doet zijn naam eer aan: het is een echt zangershuis, vol vrolijke trekkers uit alle windstreken van Nederland. Maar er zijn ook

de dagverblijven klinken allerlei talen dooreen — waar men elkaar niet verstaat, is de gebarentaal internationaal!

Onder leiding van de herbergvader met zijn gitaar zingen de Nederlanders hun jolige trekkers- en kamp-liedjes; dan doen de Duitsers zich horen, helder en zuiver. Tweestem-mig nog wel! En de Franse meisjes krijgen ook een gul applaus voor hun mooie gevoelige chansons. Na het volksdansen van de levenslustige Vla-mingen, vertelt de herbergvader tij-dens de thee enkele oude Limburgse legenden en moeder draagt wat ge-dichtjes voor, waarbij ze zichzelf op de luit begeleidt. 't Is een fijn stel, die twee!

Buiten ruist de regen nog gestadig, maar de avond vliegt om. En het is een goede avond geweest. Ook voor de V.V.V.'ers, die voor het eerst in hun jonge leven iets verstaan heb-ben van wat internationale vriend-schap en saamhorigheid betekent. Ondanks de grenzen, ondanks ver-schil in taal en gewoonten horen zij als jeugd van Europa tóch bij elkaar. En die eenheid bezegelen zij met hun sluitingslied, dat zij staande en hand-in-hand zingen. Dan klinkt het: Wel-terusten, Gute Nacht, slaop wel, zul-le en bonne nuit....

VII.

Avond en nacht in Vught.

Alsof de zon wat goed wil ma-ken van gisteren, schijnt zij 's woensdagsochtends al vroeg door de ruiten van „'t Sangershoes". Dat be-looft wat voor vandaag!

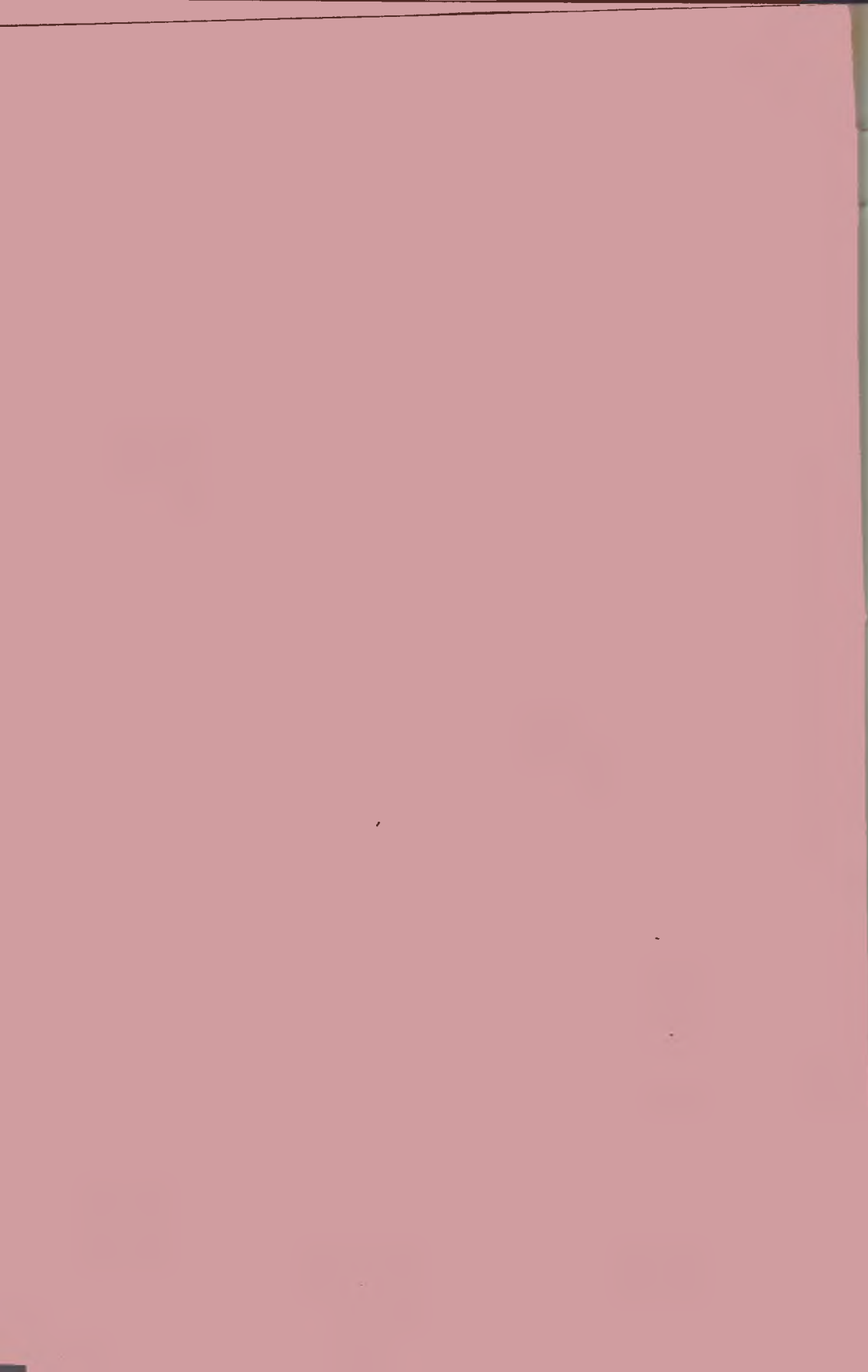
Zingend verrichten de V.V.V.'ers hun corvee — „piepers jassen" voor de nieuwe gasten — en laten daarna het zonnetje niet lang wachten. Een hartelijk afscheid van de herberg-ouders en de andere trekkers, een „Vaarwel", „Bon voyage" en „Auf wiedersehn" tot de buitenlandse vrien-den en vriendinnen — dan gaan ze weer vol moed op pad. Brabant wacht!

(Wordt vervolgd)

buitenlanders: twee Franse meisjes, een Belgische fietsclub en een groepje Duitse „Wandervogel". De vriend-schap is gauw gesloten en in de bei-

APRIL 1956 - 11e jaarg. no. 8

onze eigen krant

INHOUD:

1. Verjaardag H. M. Koningin Juliana.
2. Toch met vakantie.
3. Wereldgebeuren in 't kort.
4. Naar de bollen.
5. Een onbekende fam.
6. Allerlei.
7. Hersengymnastiek.
8. Ons werkhoekje.
9. Feuilleton.
De trektocht van de V.V.V.-ers.

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e jaarg. no. 8 - april '56

30 APRIL: VERJAARDAG H.M. KONINGIN JULIANA

Erik en Han, twee Deense jongens, hadden paasvakantie. Ze slenterden door de straten van de stad. „Zeg Han, wanneer ga je nu naar je oom

en tante? Je zou toch in de vakantie bij hen gaan logeren?”

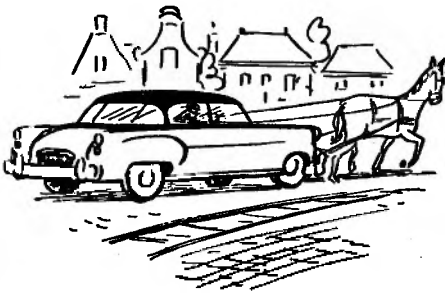
Hans gezicht betrok.

„Och jong, daar zal nu misschien wel

niets van komen. Je weet toch, dat er geen bussen meer rijden?"

Erik dacht eens even na. Zijn helderblauwe kijkers stonden ernstig. Jammer voor zijn vriendje. Hij had zich zoveel voorgesteld van die loggepartij bij zijn oom op de boerderij. Zou dat nu niet door kunnen gaan door die vervelende staking? Plotseling bleef hij staan. „Maar je kunt toch met de trein? 't Is wel een paar uur lopen van het station naar de boerderij van je oom, maar dat kan toch? Hé, kijk daar eens. Ha, ha een paard voor een auto! Zou dat ding kapot zijn?" „'k Denk het niet,” zei Han. „'k Heb er al meer gezien zo vanmorgen. Dat komt, omdat er geen benzine meer is voor de auto's. Nu rijden ze zo.”

't Was een vreemd gezicht, zo'n

oude knol voor een prachtige slee. Meer voorbijgangers bleven staan om het vreemde geval na te kijken, tot paard en auto een zijstraat indraaiden. Ook onze beide vrienden liepen door. „Kan dat nu niet, dat je met de trein gaat?” begon Erik weer.

„O ja”, zei Han, „dat eindje lopen had ik er graag voor over en misschien kon oom me met paard en wagen zelfs wel van 't station halen”.

„Nou dan, jo, doe het dan toch”.

„Ja, maar vader heeft gisteren aan 't station eens gevraagd en de lui van 't spoor vertelden, dat lang niet alle treinen meer gaan, misschien maar twee van de vijf. En nu met de paasdrukke zijn ze natuurlijk stampvol. Daarom blijven er heel wat mensen staan, die niet eens mee kunnen

en dan moeten ze soms uren wachten. 'En moeder zei, dat ze het niet vertrouwde, om met zo'n janboel mij alleen te laten reizen”.

Ja, dan wist Erik het ook niet. Hoe kun je nog meer reizen. Geen bussen, geen treinen, geen auto's. Maar wacht eens....

„Zeg, maar er rijden toch nog vrachtauto's? Zo juist ging er immers nog een voorbij? Als je nu eens ging liften, jo!”

Han begon te lachen.

„Vrachtauto's? Ja, je hebt gelijk. Sommige rijden nog. Maar dat zijn er niet zoveel meer. Alleen auto's, die voor de voedselvoorziening rijden, krijgen nog een beetje benzine. Maar heb je wel gezien, dat al die vrachtauto's passagiers meenemen? De **cabines** zitten vol en ook achterin, als er ruimte is, zie je telkens mensen zitten. Als ze zo'n jongen als ik aan de kant van de weg zien staan, rijden ze gewoon door. Nee, 'k zal die vakantieplannen maar uit mijn hoofd zetten.

Ga je mee naar de haven?”

„Ja, dat is goed. Daar is 't altijd een gezellige drukte”, zei Erik.

Samen liepen ze zo druk pratend verder. Toen ze de hoek van een straat omsloegen, hoorden ze plotseling een luidspreker, die krakend alle andere geluiden overstemde. Even luisterden de jongens. 't Was voor het gebouw van een krantendrukkerij. Door de staking verschenen er al een paar dagen geen kranten meer en mensen, die toch wilden weten, wat er op de wereld gebeurde, konden hier nu naar het nieuws komen luisteren.

De beide jongens luisterden mee. Wat hun van de berichten het meest interesseerde, was het nieuws, dat het einde van de staking nog niet in zicht was. Nog telkens breidde het aantal stakers zich uit. Het waren er nu al 60.000! Zeelui, arbeiders op de scheepswerven, **typografen**, electriciens, bakkers, schoenmakers, loodgieters, arbeiders in de zuivelfabrieken en havenarbeiders, allen hadden het werk neergelegd.

„Zeg, Erik”, zei Han, toen ze verder liepen, „weet jij eigenlijk, waarom al die mensen staken?”

„Nou, precies niet!”, antwoordde zijn vriendje, „maar 'k geloof, dat de arbeiders meer willen verdienen en korter willen werken. Nu willen de werkgevers het loon wel wat verhogen, maar lang niet zoveel als de arbeiders willen hebben. Nou en daarom willen ze niet eerder weer beginnen, voor ze hun zin hebben”.

„Ja, dat weet ik, maar 'k begrijp niet, dat de mensen dan niet met elkaar gaan praten. Dit kan toch niet altijd voortduren?”

„Och jo, ze praten wel”, zei Erik, „maar ze zijn allemaal te koppig om toe te geven”. „Rare mensen”, zei Han, „gister had onze bakker al veel te weinig brood. Zijn beide knechten staakten ook en hij alleen kon voor al zijn klanten niet genoeg klaar krijgen”.

Intussen waren ze bij de haven gekomen. Van de gezellige drukte

van altijd was nu niet veel te zien. De grote kranen en grijpers, waar de jongens zo graag naar keken, stonden nu stil. Geen ratelende kettingen, geen gillende stoomfluiten, geen bedrijvigheid. Hier en daar stonden groepjes zeelui en bootwerkers druk te praten over de staking.

Deense schepen, die binnengekomen waren, voeren niet meer uit. Buitenlandse schepen, die lading hadden aangevoerd, werden niet gelost.

Anders was het altijd een drukte

van belang als boter, kaas, **gecondenseerde** melk, spek en vlees ingeladen werden, maar nu niets van dat alles. Wat er in de boten lag of in de pakhuizen, werd niet verder het land ingevoerd, zodat er gebrek kwam aan benzine, steenkool enz.

Nee, bij de haven viel voor de jongens niet veel te beleven. Ze waren gauw uitgekeken en slenterden maar weer een zijstraat in.

„Kijk eens Han, wat 'en rij auto's! Wat moeten die daar? O kijk, ze staan bij een benzinepomp. Zouden ze hier nog benzine kunnen krijgen?”

„Laten we gaan kijken, Erik”.

Op een holletje liepen de jongens naar de pomp. Men was juist bezig een doktersauto benzine te geven. Daarna was een vrachtauto van de spoorwegen aan de beurt. Al gauw zagen de jongens, dat niet iedere auto benzine kreeg. Alleen auto's die reden voor ziekenhuizen, voedselvoorziening en spoorwegen, kregen wat, maar niet meer dan nodig was.

Daar stopte een grote vrachtauto bij de pomp.

„Waar rijdt u voor meneer?” werd aan de chauffeur gevraagd.

„Ik moet morgen een lading aardappels halen uit de buurt van Aarhus”, zei de man. „Hier heb ik de

papieren van het kantoor. Ziet u maar eens”.

ALGERIJE.

Rondom de Middellandse Zee is het nog een en al onrust.

Een van de voornaamste onrustgebieden is wel Algerije. In dit Franse gebied wonen ruim 1 miljoen Fransen en 8 miljoen inheemse Algerijnen, die voor 't grootste deel Mohammedanen zijn.

Zoals in zoveel landen, willen de Algerijnen onafhankelijkheid. Om die te krijgen, zijn op veel plaatsen in het land opstanden uitgebroken. Europese boeren worden overvallen en gedood, hun vee afgeslacht en de boerderijen platgebrand. Duizenden

wijnstokken en sinaasappelbomen zijn omgehakt, wegen worden opgebroken, telefoon- en telegraafdraden worden doorgeknipt en watervoorzieningen vernield.

De rebellen hebben het met hun guerillastrijd zover weten te krijgen, dat ze al het derde deel van het land in hun macht hebben, waaronder 'n deel van het belangrijke kustgebied:

De Franse regering heeft nu strengere maatregelen genomen. In de hoofdstad Algiers is een avondklok ingesteld, d.w.z. dat er tussen middernacht en vijf uur 's morgens geen mensen op straat mogen zijn. De

Han kreeg plotseling 'n kleur van verrassing. Aarhus? Maar dan ging die auto morgen vlak langs de boerderij van zijn oom! Die boerderij lag maar een honderd meter van de grote weg af! Als hij eens mee kon rijden! Zou hij eens vragen? Welja, waarom niet? Die chauffeur leek nogal een geschikte baas.

Hij kwam een stap naar voren.

„Mijnheer, mag ik morgen alstublieft meerijden?”

„Meerijden? Als dat maar niet te zwaar wordt, joggie. 't Zou te veel benzine kosten, denk ik. Wou je helpen aardappels laden?”

„Nee meneer, maar 'k wou zo graag meerijden naar mijn oom, ziet u. Anders ging ik met de bus, maar die rijdt niet”.

„Nee kerel, de buschauffeurs hebben ook paasvakantie. Maar vooruit, zo'n aardappel als jij, weegt ook zoveel nog niet. Toe dan maar”.

„Mag het mijnheer? O, wat fijn. 'k Ga het dadelijk thuis vertellen”.

„Ja, ja, maar wacht eens even. Wou je niet weten, hoe vroeg ik wegga?”

O ja, dat was waar ook. Dat zou hij van blijdschap bijna vergeten.

„Hoe laat dan mijnheer?”

„Hoe laat? Nee, ik zei toch: hoe vroeg?” plaagde de chauffeur. „Als je een langslaper bent, kun je niet mee. Als je morgenvroeg om zes uur niet bij de Grote Kerk staat, rij ik door. Ik ben geen taxi-chauffeur, die op zijn klanten staat te wachten”.

„'k Zal op tijd zijn mijnheer. Dank u wel”, zei Han en holde met Erik weg om thuis het blijde nieuws te vertellen.

VRAGEN :

1. Denemarken bestaat uit een s.... eiland en eilanden. De voornaamste eilanden zijn..., ..., .. en ..,
  2. Het schiereiland heet.... Han en Erik woonden in de havenstad van dit schiereiland, dus in ....
  3. De voornaamste uitvoerproducten van Denemarken zijn ....., ..., ..., ... en ....
  4. Er werd gestaakt, want de arbeiders vroegen ... .. en ... ..,
  5. Gecondenseerde melk is .....
- Typografen zijn ....

ALGIERS (GOVERNEMENTSGEBUW)

helft van 't Franse leger is nu al in Algerije en als er ergens wat aan de hand is, worden soldaten per **helicopters** en lichte vliegtuigen snel naar de plek van onrust gebracht om de schuldigen te straffen. De rebellen worden gesteund vanuit Egypte. Door de radio worden ze angevuurd tot verder verzet en langs allerlei wegen worden ze van wapentuig voorzien.

Behalve door geweld probeert de Franse regering ook de rust te herstellen door de Mohammedanen meer zeggenschap in 't bestuur te geven en verbetering te brengen in de armoedige omstandigheden van de Mohammedaanse pachters. Tot nu toe moesten die 't grootste deel van hun oogst aan de landeigenaars afstaan. Nu zullen ze een groter deel zelf mogen houden.

Toch ziet het er niet naar uit, dat de rust hier spoedig terugkeren zal.

MAROKKO. Hier gaat het beter dan in Algerije. Enige tijd geleden heeft Frankrijk aan Marokko onaf-

hankelijkheid verleend, sultan Mohammed Ben Joessef weer uit zijn ballingschap laten terugkeren en zo de rust daar hersteld.

Maar over Spaans-Marokko, het noordelijkste deel van het land, had Frankrijk niets te zeggen. En de Marokkanen daar wilden nu ook graag los van Spanje en deel uitmaken van 't gebied van Ben Joessef. Bij besprekingen tussen de sultan en generaal Franco in Madrid hebben ze nu hun zin gekregen. Spaans-Marokko wordt opgenomen in 'n onafhankelijke Marokkaanse staat.

Zolang het Marokkaanse leger niet sterk genoeg is om voor de veiligheid van het land te zorgen, zullen de Spanjaarden hun militaire steunpunten in Marokko blijven behouden.

ISRAEL. De spanning tussen Israël en zijn buurlanden (vooral Egypte) duurt nog steeds voort. Onophoudelijk melden de kranten **incidenten**, soms kleine, maar ook wel grote. Onlangs kwam het zelfs in de buurt van de vroegere Filistijnse stad Gaza tot een gevecht, waarbij van beide zijden de kanonnen een hartig woordje meespraken. 't Ge-

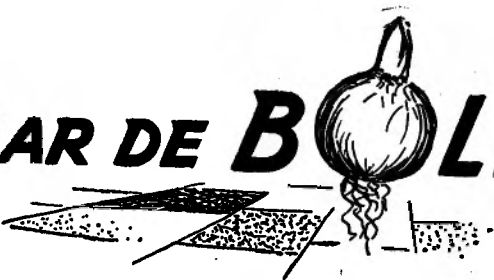

Hammar skjöld

vaar is groot, dat hier nog eens een oorlog uit voortkomt

Nu is de secretaris-generaal van de Verenigde Naties (Hammerskjöld

NAAR DE BOLLLEN

Dit zinnetje doet uit alle delen van Nederland duizenden mensen stromen naar het westen van ons land om te genieten van de wondere kleurenpracht van tulpen, narcissen, crocussen en hyacinten. De wegen zijn dan overvol van wandelaars, fietsers en automobilisten. Honderd-duizenden mensen zijn op weg naar het

tapijt van rood, geel wit, blauw, lila groen en rose.

Het zijn niet alleen Nederlanders, maar ook buitenlanders, die de reis naar de bloeiende bollenvelden gaan maken. Ze komen uit België, Frankrijk, Duitsland, Engeland en zelfs uit Amerika naar Lisse, Hillegom en Sassenheim voor het bloemenfeest

heet hij) er op uitgestuurd om in Israël eens poolshoogte te gaan nemen en te proberen een vreedzame oplossing voor de moeilijkheden te vinden. 't Zal hem niet meevallen. Daarvoor is de wederzijdse haat te groot.

RUSLAND. De Russische communisten hadden tot dusver twee grootheden, die ze als goden vereerden. Beide zijn ze al overleden, maar op elke grote vergadering prijken hun foto's (soms meer dan levensgroot) naast of boven het podium. 't Waren de afbeeldingen van Lenin en Stalin. Nooit zou een communist het gewaagd hebben één kwaad woord over Lenin of Stalin te zeggen. 't Zou gestraft zijn met verbanning naar Siberië of met de dood.

Maar nu heeft men één van die helden van zijn voetstuk afgehaald. De Russische leiders van nu gaan de daden van Stalin stuk voor stuk veroordelen. Hij was een dictator, die meer voor eigen macht en aanzien deed, dan voor de Sovjet-republiek. Hij was een massa-moordenaar, die duizenden onschuldigen liet vermoorden. Zo zeggen de Russische leiders het nu en hun volgelingen beamen dat gehoorzaam.

Wat er over Stalin nu gezegd

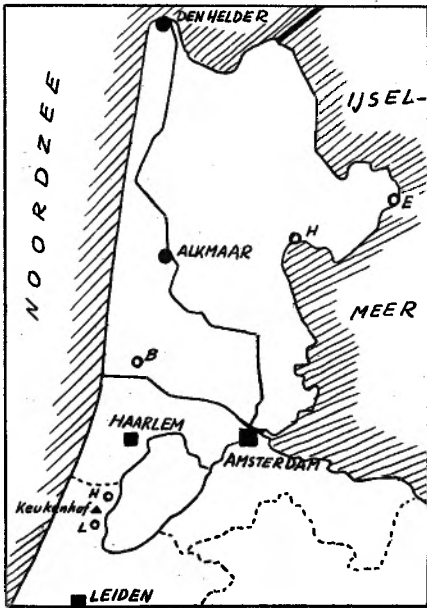
wordt, is waar, maar waarom hebben de leiders van nu hem bij zijn afschuwelijk werk van toen zo trouw geholpen? Zij zijn daarmee toch ook schuldig aan al die moorden en wreedheden?

Vragen en opdrachten :

1. Schrijf maar eerst weer de vreemde woorden op met hun betekenis.
2. Algerije behoort aan .... Er wonen ruim 1 miljoen .... en .... Algerijnen. De Algerijnen belijden de .... godsdienst. De opstandelingen willen voor Algerije ....
3. 't Noordelijke deel van Marokko behoort aan .... Dit deel van Marokko zal nu deel gaan uitmaken van 't vroegere Frans-Marokko, waarover sultan .... regeert. De Spaanse dictator heet ....
4. Nog steeds zijn er .... tussen Israël en Egypte. De secretaris generaal van de V.N. .... zal nu proberen een oplossing te vinden voor de moeilijkheden daar.
5. De communisten vereerden twee van hun vroegere leiders bijna als goden. Die twee waren .... en .... Maar nu worden er tegen .... allerlei beschuldigingen geuit. Men noemt hem nu een .... en ....

van het voorjaar.

Ik noem nu de streek ten zuiden van Haarlem, maar ook ten noorden van Beverwijk, ten zuiden van Den

Helder, De Streek en het westen van Schouwen worden bollen geteeld.

Dit jaar was het met Pasen koud. Duizenden mensen, die een kijkje kwamen nemen op de bollenvelden, waren teleurgesteld. Op de koude grond was alles nog groen. Maar de bloemen tentoonstelling: „Keukenhof”, waar bollen ook in kassen worden geteeld, was prachtig. Hier waren al de prachtig bloeiende bloemen een lust om te zien.

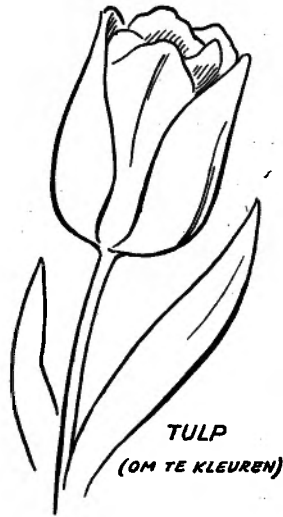
Het hoogtepunt van het bollenfeest is wel de komst van Jacoba van Beieren. Nu kijk je misschien wel even verwonderd! Jacoba van Beieren? Dat was toch een gravin, die leefde omstreeks 1425? Ja, dat weet je goed. En misschien weet je ook wel, dat zij woonde op het slot te Teylingen.

Je begrijpt wel, dat de komst van Jacoba een spel is. Toch prachtig! Het is net of je plotseling in de Middeleeuwen leeft. Je ziet Jacoba in haar prachtige kleding. Ze is omgeven door een stoet van hofdames en

heren. Van de ruïnes van het slot Teylingen komt ze een kijkje nemen op „Keukenhof”.

Nederland is beroemd om het kweken van bollen. Naar alle landen van de wereld worden bollen uitgevoerd. Het kweken is een hele kunst. Nederland heeft een ervaring van jaren op dit gebied. In vroeger eeuwen, vóór de zestiende eeuw, waren de tulpen hier onbekend. De narcis trof men in ons land wel aan, maar het was een verwilderd **exemplaar**.

De bakermat van de tulp is Klein-Azië. De eigenaardige manier van groeien wijst er al op, dat de tulp uit een gebied komt met een ander klimaat als het Nederlandse. Het in knop komen, bloeien en afsterven gaat in 'n zeer snel tempo. In Klein-Azië volgt op een korte periode van regen een langdurige periode van droogte. In de tijd van regen moet de tulp snel de prachtige bloemen vormen en in de bollen het reservevoedsel opslaan voor 't volgend jaar.

In de zestiende eeuw kwam de tulp via Constantinopel in ons land. Uit liefhebberij werd de **cultuur** van de tulp toen door onze voorvaderen ter hand genomen.

In de zeventiende eeuw onttaarde de handel in bollen in de z.g.n. windhandel of dwaze tulpenhandel.

Ieder wilde bollen kopen, om die met enorme winst van de hand te doen. Voor één bol gaf men duizenden guldens. Men verhandelde bollen, die men nog nooit had gezien. Toen de regering de handel verbood daalde de prijs plotseling. In enkele weken tijd van f 5000.— tot..... f 50.—. Heel wat bezitters gingen daardoor **bankroet**.

De bollenkwekers hebben ook tijden gehad van grote zorg. Een 40 jaar geleden dreigde de gehele narcissencultuur onder te gaan aan een ziekte. Microscopische kleine wormpjes, de „aaltjes” verwoestten de narcissen. De oogsten leverden niets op. Toen kwam een „bloemendokter”, Prof. Van Slogteren. De jonge dokter onderzocht de tuinen met **microscop** en **reageerbuisje**. Wijze kwekers schudden hun hoofd. Wat zou zo'n jonge man van de hogeschool nu aan de oude, ervaren kwekers kunnen leren? Spoedig echter wisten ze wel beter. De dokter schreef als

tuur was gered van de ondergang.

Later werden de hyacinten van 't „geelziek” afgeholpen. De bollenkwekers weten nu wel dat de rijkstuinbouwscholen te Lisse en Hoorn hen grote diensten bewijzen.

Het gebied, dat thans met bollen wordt beplant, bedraagt een oppervlakte van 6400 ha. Bijna de helft van alle bollen zijn tulpenbollen.

De bollen worden over de gehele wereld verhandeld. De **exporteurs** zenden reizigers uit, die persoonlijk in het buitenland met de afnemers gaan spreken en.... handelen.

Vrachten prachtige prijscouranten maken met de fraaie afbeeldingen **reclame** voor de Nederlandse bollen-cultuur.

Geen wonder dat in het buitenland : **HOLLAND** het **BOLLAND** heet.

OPGAVE :

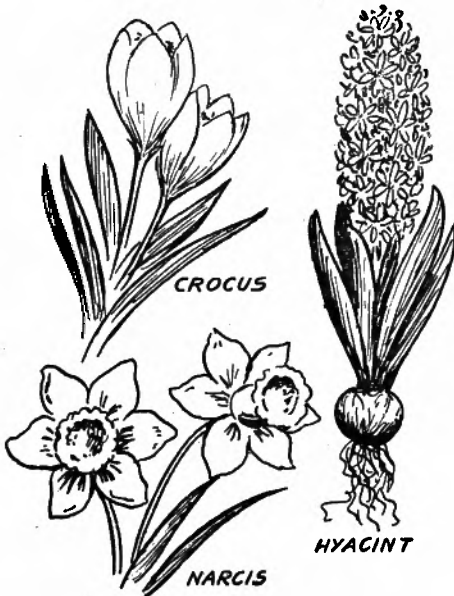
1. Kleur op het kaartje de bollenstreken.
2. De bloementoonstelling te Lisse heet ....

Jacoba van Beieren leefde plm. 't jaar .... Op het slot .... woonde ze met haar man .... Ze heeft haar landen verloren aan ....

De tulp komt oorspronkelijk uit... In de .... eeuw begon hier de bollen-cultuur. Een dwaasheid was de .....

Rijkstuinbouwscholen voor de bollen-teelt vinden we in ...., en .... Ze geven goede voorlichting aan... Prof. .... is bekend door het bestrijden van ....

Ongeveer .... ha. wordt gebruikt voor het kweken van bollen, z.a. t..., n..., c..., h..., gl...

geneesmiddel tegen de aaltjesziekte bollen voor: die een warmwaterbehandeling hadden gehad bij een temperatuur van 43½ graad Celsius, gedurende 3 à 4 uren. Aarzelend probeerde men het middel van de „bollenkokerij” en.... de narcissencul-

Een onbekende familie

Iéts van de grote verscheidenheid in de dierenwereld kun je zien, als je 'es een tijdje rondwandelt in een dierentuin.

Doch dat is maar .... iets.

Lang niet alle dieren van de wereld zijn b.v. ondergebracht in Artis. Heel wat zeldzame exemplaren leven nog in de vrijheid.

Daar is — om 'es eentje te noemen — de orde van de vogelbekdieren, waartoe twee families behoren, die der mierenegels en die der vogelbekdieren zelf.

Zelden tref je deze beesten in een dierentuin aan. 't Is nog niet zo heel lang geleden, dat dierkundigen in Europa niet geloofden in het bestaan van het vogelbekdier. Stel je ook vóór: een zoogdier, dat eieren legt en gedeeltelijk eend met snavel en gedeeltelijk bever is.

Beide genoemde families komen voor in Australië en naaste omgeving.

Het meest opvallende van deze dieren is dus wel, dat ze eieren leggen. Niet met een kalkschaal, maar met een perkamentachtig vlies omtrokken.

De mierenegel heeft een heel lange, ronde en dunne snuit, met een kleine bekopening. Hij kan dus z'n mond letterlijk overal insteken. Dat doet hij dan natuurlijk om insecten

MIERENEGEL

te zoeken: mieren, wormen en termieten. Kan hij niet diep genoeg komen, dan helpt zijn lange tong hem wel verder.

Dreigt er gevaar, dan kan hij zich, net als de egel, die in ons land voorkomt, oprollen. En je zult het wel laten je hand in de scherpe stekels te zetten. Omdat er in de winter weinig voedsel te vinden is, houdt de mierenegel een winterslaap.

Het vogelbekdier is op en top een waterdier. Het kan uitstekend zwemmen en duiken en blijft zonder bezwaar 5 minuten onder water om eten op te te scharrelen. Met z'n brede, eendachtige snavel zoekt..... en kauwt het z'n voedsel.

Heeft de mierenegel krachtige poten van scherpe graafnagels voorzien, het vogelbekdier heeft tussen de tenen zwemvliezen. De huid is met zachte haren bedekt en lijkt op het fluwelen jasje van de mol. De staart is kort en plat. Een prachtig roer dus.

In de steile oever van een rivier of plas graaft het wijfje een lange

VOGELBEKDIER

gang, soms wel twintig meter lang. Aan het eind komt de babykamer. Daar legt het vrouwtje 2 of 3 eieren, die zo'n dag of tien onafgebroken door haar bebroed worden. Na een maand of vier zijn de jongen zo groot, dat ze naar buiten mogen en hun eerste waterreis gaan maken.

Kort geleden waren wegwerkers,

LIEFHEBBERS VOOR HET BEROEP VAN SCHAAPHERDER.

Voor het beroep van schaapherder blijkt ook in Nederland meer belangstelling te bestaan, dan algemeen wordt aangenomen.

Op een **advertentie**, waarin het bestuur van de stichting „Edense schaap kudde” **sollicitanten** ocriep voor de betrekking van schaapherder, zijn meer dan 50 **sollicitaties** binnengekomen. De meeste kwamen uit Drente, Groningen, Friesland en Overijsel.

Onder de gegadigden zijn enkele **schepers in actie** en enkele herders

ergens in Queensland (Austr.) bezig met het verbreden van een rivierbedding en vonden heel toevallig 2 vogelbekdierbabies. 'n Pracht vondst, want deze dieren zijn erg schuw en laten zich overdag nooit zien.

De babies zijn meegenomen naar een dierentuin, waar men ze in 't leven hoopt te houden.

VRAGEN :

1. Tot de .... der Vogelbekdieren behoren 2 .... n.l.....

in ruste, maar tientallen sollicitaties kwamen van mensen, die nog nooit de kluitschop hadden gehanteerd.

GEKOELDE KLEDING.

Het is zeker geen nieuwtje meer voor jullie, als ik vertel, dat er kleren bestaan, die **electricisch** verwarmd kunnen worden. Al geruime tijd hebben piloten hiervan kunnen **profiteren**. Voor deelnemers aan **poolexpedities** zal dit een uitkomst betekenen.

Maar een Amerikaanse **ingenieur** heeft nu z'n gedachten eens laten gaan over de ondraaglijke hitte van de zomerse dagen en een jas en helm ontworpen met een ingebouwde koeling.

Het wordt ons al gemakkelijker gemaakt, zoals je ziet.

De jas heeft in de schouderstukken zakjes, waarin droog ijs kan worden gedaan. Dit moet hoofd en lichaam afkoelen.

Men is dus nu ook tegen een hittegolf opgewassen.

PLASTIC.

De mogelijkheden van **plasticfabrikaten** schijnen onbegrensd te zijn. Fietsen, auto's, telegraafpalen enz.

2. In Australië komen meer merkwaardige dieren voor: o.a. ....

3. Vogels leggen eieren met een .... schaal, de .... en de reptielen leggen eieren alleen door een .... omgeven.

4. In de grijze oudheid schreef men op ...., later op ...., nu meestal op ....

5. Perkament komt van de stad ...., papier is genoemd naar de ....

6. In ons land vind ik een dierentuin in : .....

zijn al geen onbekende dingen meer.

En nog telkens hoor je van nieuwe toepassingen.

In februari j.l. kwam b.v. in Parijs het eerste huis, geheel uit plastic opgetrokken klaar. Het huis is rond

en er kunnen naar believen zo kamers aangebouwd worden. Hard, buigzaam doorzichtig en ondoorzichtig plastic werd gebruikt. En het gewicht van het gehele huis is 7500 kilogram.

Een Engelse firma heeft van plastic een *couveuse* gemaakt. Niet om er te vroeg geboren babies in te leggen, maar voor.... kuikens. De *couveuse* heeft het model van een tent en een doorsnede van anderhalve

meter en biedt plaats aan 250 kuikens. De warmte komt van *infrarode* lampjes. Het aardige is, dat je door het plastic alles, wat er in de *couveuse* gebeurt, kunt zien.

Hersengymnastiek

61. Wat is een internaat ?
62. Geef 'es het verschil aan tussen peil en pijl.
63. Om iemand naar zijn ontwikkeling te onderzoeken, houdt men een test. Wat kan een test meer zijn ?
64. Aäron had vier zonen. Hoe heeten die ?
65. Christus is priester naar de ordening van Melchizedek. Wie was dat ?
66. tribune = zitplaats voor publiek. Wat is een tribunaal ?
67. Valparaiso ligt in.....
68. Wanneer sprong in deze winter jullie waterleiding, toen het geogon te vriezen of te dooien ?
69. Noem 'es 3 betekenissen van het woord : kapel.
70. Wat betekent in de muziek : pp en mf ?

ALS

je iets per telefoon opgeeft....

en je moet woorden spellen....

maak dan gebruik van....

onderstaande **tabel** :

a = Anna
b = Bernhard
c = Cornelis
d = Dirk
e = Eduard
f = Ferdinand
g = Gerard
h = Hendrik
i = Izaäk

j = Jan
k = Karel
l = Lodewijk
m = Marie
n = Nico
o = Otto
p = Pieter
q = Quotient
r = Rudolf

s = Simon
t = Teunis
u = Utrecht
v = Victor
w = Willem
x = Xantippe
y = Ypsilon
ij = IJmuiden
z = Zaandam

Tik het maar eens over
en hang het naast de

TELEFOON

Ons Werkhoekje

Hallo jongens en meisjes,

Dan vind je hieronder de oplossing van het raadsel uit het maartnummer.

Op de kruisjeslijn komt te staan:
Pascha is voorbijgang

De woorden apart zijn:

1. Petrus. 2. Daniël. 3. Jesaja. 4. Dorcas. 5. Pascha. 6. Gilboa. 7. Lachis. 8. Abisag. 9. Havens. 10. Dathan. 11. Obadja. 12. Arauna. 13. Gibeon. 14. berijmd. 15. weerga. 16. Meriba. 17. koning. 18. Gilgal.

Jullie zullen er wel niets op tegen hebben, dat we weer een wedstrijd houden. En ik geloof dat het deze keer niet een moeilijke puzzle is geworden.

Maar letten jullie nu eerst even goed op de afspraak, die we moeten maken.

1. de oplossing moet keurig met pen geschreven zijn.
2. naam, voornaam en adres duidelijk invullen.
3. **vóór 10 mei** a.s. opzenden naar de Weled. Heer L. Meijer

H.d.S.

Wilhelminalaan 7

B E D U M.

En nu het beste beentje maar voor.

Horizontaal:

1. maand.
5. jaargetijde
10. wat bij brand ontstaat
12. hier stierf Mozes
13. insekteneter
14. wees gegroet
16. vreselijk
17. lengtemaat
18. klasse, rang
20. koning van Basan
21. klein medicijnballetje
22. drinknap
24. gezinslid
25. oppervlaktemaat
27. voorzetsel
29. lichaamsdeel
30. godsdienstig lied
32. bijwoord
34. deel van een schip

35. maatstok
37. vrucht
38. jool
40. persoonlijk voornaamwoord
42. boom
44. twee, tweede
46. gevleugeld insect
49. reeds
50. landbouwwerktuig
52. samen
53. zoogdier
55. ieder
57. mannelijk schaap
60. overkleed
62. gebruikt een schoenmaker
64. per expres (afk.)
65. vrouw van Lamech
67. een tochtje
68. vorm v. h. werkwoord: handelen
69. laatst
71. een beetje
72. gereed
73. baljuw

Vertikaal:

1. tegengestelde van rijken
2. uiteinde van de aardas
3. stuk perkamentpapier
4. persoonlijk voornaamwoord
6. tegengestelde van even
7. honingwater
8. rivier in Spanje
9. graan
11. eerste vrouw
14. een van de halswervels
15. niet dubbel
18. zangnoot
19. zangnoot
21. gezinslid
23. zangnoot
24. persoonlijk voornaamwoord
26. knaagdier
28. voorzetsel
29. lidwoord
30. kraal
31. zangvogel
33. zangnoot
34. werktuig om te laten stoppen
36. oefening
39. water in Friesland
41. vóórnaam van een bekend voetballer uit deze tijd
43. jongstleden
45. voorzetsel
47. bijhouder
48. tegengestelde van laatst
49. spil

Vught is het doel van vandaag en dat is niet naast de deur. Maar de dag is nog lang en de lachende zomerzon gaat met hen mee. Na de regen van gisteren is de natuur als verjongd, de aarde geurt, bos en hei hebben een fris en kruidig arome de vogels jubelen — wat is het leven mooi en goed!

't Is heerlijk om nu buiten te zijn, om de longen vol te pompen met de zuivere lucht en dan met de vogels mee te zingen en te fluiten. Of stilletjes te genieten van deze schoonheid van de jonge dag, kijkend naar de druppels die als duizend diamanten flonkeren aan bloem en blad.

Wijd wordt het land, oneindig wijd en vlak. Dit is het Peelgebied, eens een woeste streek van moerassen en dorre grond; nu door noeste arbeid herschapen in vruchtbaar land.

Het goede Brabant doet zich op z'n mooist voor, ook als de trekkers door de Peel heen zijn en wat meer in de bewoonde wereld komen. Met een grote boog zwerven zij om de fabrieksstad Eindhoven heen en dan doet zich nieuwe schoonheid open. Dwars door de gloeiende Sonse hei — met haar vennetjes loopt een mooi fietspad; daarachter komen weer de weggetjes, die zich als glinsterende linten slingeren langs goudgele korenvelden, door bossen en langs verscholen boerderijtjes met hun typische Brabantse waterputten.

Op het erf van zo'n keuterboertje houden zij hun grote etensrust. Eigenlijk gedwongen, want Joke heeft pech gekregen: haar voorband is langzaam leeg gelopen. Maar in een emmer water is het lek gauw gevonden — een lapje er over en klaar is kees! Die reparatiekosten heeft mijn-

heer weer verdiend! En verdiend is ook de dagelijkse consumptie, want het water bij de boterham is gratis: zij mogen van de boer zelf zoveel putten als ze willen!

Ziezo, heerlijk uitgerust en met volle veldflessen trekken ze weer voort. Op naar Vught! De tocht verloopt verder voorspoedig en om half vijf arriveren ze, moe en stoffig, maar uiterst voldaan over de mooie rit door Brabant in „De Mijlpaal”, zoals de Vughter jeugdherberg heet.

Hè, nu een lekker bad! Dat kan: de herbergvader wijst hen de naaste weg naar het grote zwembad „De IJzeren Man”, midden in de bossen gelegen. Als ze maar om 6 uur terug zijn.

En de moeite van dit extra fiets-tochtje wordt dik beloond met een fijne zwempartij.

Veel te vlug naar hun zin geeft mijnheer het sein om aan te kleden, maar de maaltijd wacht. En ze hebben allemaal behoorlijk honger!

Die avond gaan ze nog eens, nu te voet, dezelfde richting uit. Nu echter niet om te gaan zwemmen, nee, zij hebben een ander doel. Want Vught heeft in de oorlog een beruchte naam gehad: buiten het villadorp lag in de bossen een groot concentratiekamp van de Duitse bezetters. Hier hebben in die bange jaren duizenden goede vaderlanders gevangen gezeten, hier werden zij gemarteld en.... vermoord.

Het kamp is nu opgeheven; in de kazernes zitten soldaten en in de barakken huizen Ambonnezen, maar er is nog één herinnering overgebleven aan het bitter lijden van zovelen die niet buigen wilden voor het bruto geweld. Dat is een grote open zandderige plek in het bos: de fusilladeplaats.

Tijdens de wandeling heeft mijnheer iets verteld van wat zich in de oorlogsjaren heeft afgespeeld in het kamp Vught en gezegd, dat Nederland nooit, nooit vergeten mag wat de dappere verzetsstrijders gedaan hebben. Zij zijn voor onze vrijheid gevallen — ook hier op deze fusilladeplaats, waar zij als honden werden neergeknald....

Het is er stil. Er klinken geen schoten meer en geen harde Duitse bevelen, geen jammerklachten van de gemartelden en geen gezang van hen die psalmzingend gelovig de dood ingingen.

Alleen de zomerwind suist zacht in de hoge toppen der dennen, ergens fluit nog een late vogel. En stil betreden zij de grond, die gewijd is met het bloed der dapperen.

Aan het einde rijst op de heuvel, die eens als kogelvanger dienst deed, het reusachtige ruwhouten kruis — symbool van het Leven op deze plaats van de dood....

En daaronder ligt het monument van blanke steen. Een monument met namen, alleen maar met namen van de honderden mannen en vrouwen die hier vielen. Vielen voor de vrijheid, voor het vaderland. En daarom staat met grote letters in de steen gebeiteld: „Den Vaderlant ghe-

trouwe blijf ick tot in den doet". Meer niet. Het is genoeg. Want zij maakten die woorden van de Grote Zwijger wáár en bezegelden hun trouw aan het vaderland met hun leven....

„Zullen we hier onze dagsluiting houden?“, stelt mijnheer voor. „In de jeugdherberg is maar één dagverblijf en daar gaat het misschien moeilijk; hier is het heerlijk stil en rustig“.

Dat is een goed idee. Onder de geurende dennen, terzijde van de gewijde plaats zetten zij zich in een kring neer — en zij voelen er zich als in een kerk....

Zacht zingen zij hun liederen, zacht ook leest en spreekt mijnheer. En in de stille avond stijgt zijn dankgebed tot God omhoog. Hij dankt voor deze mooie dag, voor de zon en de zegen van vandaag. Hij dankt ook voor de vrede en de vrijheid van het vaderland, het eigen mooie Nederland. En hij bidt voor hen die na de ongelijke strijd eenzaam zijn achtergebleven. Ook voor de duizenden jongens en meisjes, de oorlogswesjes, die geen vader of geen moeder meer hebben, zoals die ene in hun kring....

Na het „Amen“ blijft het lang stil. Want zij weten allemaal wie die ene is: Aart Roelofs, wiens vader in het verzet gevallen is. Zijn naam staat,

met nog enkele andere, vermeld op het bevrijdingsmonumentje in hun dorp.

Vanzelfsprekend is Aart het meest onder de indruk. De tranen branden in zijn ogen — en hij schaamt er zich niet voor. Hij heeft nu maar één verlangen: dicht, heel dicht bij moeder te zijn. Om, zo groot als hij is, even aan haar borst te kunnen uithuilen. En samen stil te kijken naar die grote foto op de schoorsteenmantel....

Dan zet, zonder aankondiging, mijnheer Mulder het slotlied in. Hier past maar één lied: de geloofpsalm van de eerste Oranje, het oud Wilhelmus. En als één man rijzen ze allemaal overeind en zingen het mee. Zó hebben zij nog nooit het volkslied gezongen; nooit eerder hebben zij de diepe betekenis van die woorden verstaan, als hier op de fusilladeplaats, waar mannen en vrouwen gevallen zijn met dezelfde woorden op hun lippen. „Het vaderland getrouwe blijf ik tot in de dood”. En: „Mijn schild en mijn betrouwen zijt Gij, o God, mijn Heer”.

Stil, zoals zij gekomen zijn, gaan ze dan heen, mijnheer met Aart voorop. En in de zachte schemer van de vallende avond blinkt wit en helder het hoge kruis op de heuvel. Het Kruis, teken van de Overwinning op de dood....

Deze stille avond, dit samenzijn, dit samen-bidden en samen-zingen zullen de V.V.V.'ers niet licht vergeten. Aart niet en de anderen evenmin. Het is goed, dat zij hier geweest zijn....

Maar die nacht in „De Mijlpaal” zullen zij ook niet gauw vergeten.

Volgens de voorschriften zijn ze om 10 uur naar de slaapzalen gegaan en een half uur later was het stil in 't grote huis. De herbergouders deden hun gebruikelijke ronde en gingen eveneens te ruste. De nacht legde zich over Vught en over de jeugdherberg. Alleen 'n grote volle maan waakte, temidden van ontelbare sterren, stralend en glanzend aan de

diep-donkere hemel.

Zo gaat de voornacht in alle rust en stilte voorbij. In de slaapzalen van „De Mijlpaal” staan, wegens de warmte, alle ramen wijd open en als het maantje eens naar binnen gluurt en luistert, hoort hij niets dan de regelmatige ademhaling van de slapers. Soms kraakt ergens een bed, als één van de meisjes of jongens zich eens omdraait, maar verder verstoort geen geluid de stilte van deze zomernacht.

Moeder Luna, de nachtvorstin, kan tevreden zijn — alle trekkers slapen gerust en dromen van nieuwe tochten, nieuwe ontdekkingsreizen door het onbekende land, als het weer dag geworden is.

Slapen alle trekkers? Nee, toch niet. Op de meisjes-slaapzaal, aan de achterzijde van het huis, ligt Ank Mgerman wakker. Zij is wel even onder zeil geweest, maar blijikbaar is ze ergens van geschrokken en kan nu de slaap niet meer vatten. Komt het door de warmte of is er een andere oorzaak? Zij weet het niet. Wel tien en meer keren heeft zij zich om — en omgedraaid — het helpt geen sikkepit. Ze krijgt het er alleen maar warmer en benauwder van. Pff, wat een hitte! De dikke wollen deken heeft zij al op 't voeteinde gegooid, dan kruipt zij voorzichtig uit de slaapzak. Zal 't nu beter gaan?

Niks hoor, zij blijft maar woelen en de slaap komt niet. Met wijd-open ogen ligt ze naar de zoldering te staren, telt nóg eens tot honderd, tot tweehonderd — en blijft klaarwakker. Hoe laat zou het zijn? Geen idee van. Ja, toch. Hoor, in de verte slaat een torenklok: één, twee, drie.... twaalf slagen klinken helder door de stille nacht. Twaalf uur al. Hoe moet het nog 7 uur worden?

Vanuit haar bed op de „tweede verdieping”, kan Ank juist door het open venster naar buiten kijken. Mooi is dat, die zilverenen maneglans op de donkere dennentoppen! Zal ze eens uit het raam gaan kijken?

(Wordt vervolgd).

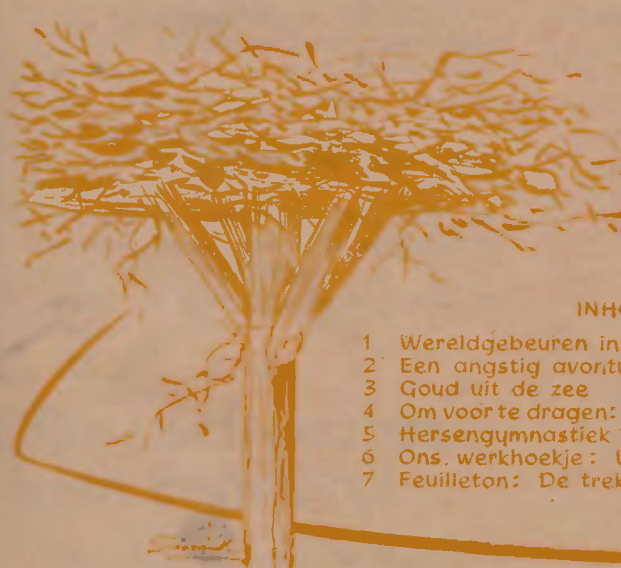

Onze eigen krant

INHOUD:

- 1 Wereldgebeuren in 't kort
- 2 Een angstig avontuur
- 3 Goud uit de zee
- 4 Om voor te dragen: Annunciatie (metbeschr.)
- 5 Hersengymnastiek
- 6 Ons. werkhoekje: Uitslag kruiswoordpuzzel
- 7 Feuilleton: De trektocht van de V.V.V.'ers

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e jaarg. no. 9 - mei '56

Wereldgebeuren ^{in't} KORT

De reis van Hammarskjöld.

De secretaris-generaal van de Verenigde Naties Hammarskjöld heeft zijn reis er op zitten. En is het hem gelukt voorgoed een oorlog tussen Israël en zijn buurlanden te voorkomen?

Dat zou ik niet graag willen zeggen. Maar weet je, wat hij met zijn reizen en praten in Israël, Egypte, Syrië, Libanon en Jordanië wel bereikt heeft? Het stond zó in de krant: „De regeringen van Israël en zijn vier Arabische buurlanden hebben toegestemd in een onvoorwaardelijk staken van het vuren. Ze hebben alleen voorbehoud gemaakt voor het geval ze worden gedwongen zich te verdedigen”.

Ja, als nu maar niemand zich gedwongen voelt om zich te verdedigen, dan.... wie weet.

Maar de spanning is nog niet geweken.

Russisch bezoek aan Engeland.

De Russische leiders Boelganin en Kroestsjef hebben een bezoek ge-

bracht aan Engeland. Met een Russische kruiser kwamen ze in de haven van Portsmouth aan. Door de Engelse regering werden ze beleefd en met eerbetoon ontvangen. Maar het grootste deel van het Engelse volk gaf duidelijk blijk, dit bezoek niet op prijs te stellen. Als de voorname gasten ergens langs reden, zwegen de mensen aan de kant van de straat. Nergens een juichend publiek, nergens hoera-geroep, behalve dan van een enkele communist.

Nog bijna nooit waren er in Engeland zulke uitgebreide veiligheidsmaatregelen genomen. Overal zag

BOELGANIN

Een angstig avontuur

„Moe, mogen we vanmiddag naar Jacques en Marie Blanc”, vroegen Pierre en Jeannette. „Wij zijn er zo lang al niet geweest”.

„Maar jongens, dat is toch veel te gevaarlijk? Je weet toch wel, dat er hier in de buurt opstandelingen bezig zijn? Bruggen, elektriciteitspalen, scholen en boerderijen van de Franse kolonisten, niets is veilig voor die Algerijnse rebellen. Heb je niet van vader gehoord, dat ze onlangs nog drie dorpen hebben uitgemoord, omdat de mensen daar Fransgezind waren?”

„Jawel, moe”, zei Pierre, „maar vader zei ook, dat de opstandelingen in deze buurt nog niet zo brutaal waren, dat ze die overvallen op klaarlichte dag deden. En nu er de vorige week weer nieuwe Franse troepen aangekomen zijn, is er nog niets weer gebeurd”.

Maar moeder gaf zich zo gauw niet gewonnen. Enkele jaren terug was haar man als ambtenaar overgeplaatst naar Algiers. Zij wist, hoe groot de haat van sommige Algerijnen tegen de Fransen was.

„Maar wat moeten jullie dan bij Jacques en Marie?”

„O, moe, we hebben die boeken nu al bijna een maand in huis en Jacques had ze graag zo gauw mogelijk weer terug”.

„Vraag eerst je vader dan maar. Hij moet het dan maar weten”.

Flug gingen ze nu vader opzoeken. Ze vonden hem op zijn kantoor. Vader keek ook wel even bedenkelijk. Hij gunde zijn robbedoelen graag een pleziertje, maar zou het niet te gewaagd zijn?

„'k Weet het niet, jongens, 'k weet het niet”, zei hij.

„Maar vader”, zei Pierre, die het

---

men afzettingen, afgesloten toegangswegen, enz. De heren hadden twee kogelvrije auto's ter beschikking.

Wat kwamen Boelganin en Kroest-sjef dan toch in Engeland doen, als ze daar toch zo weinig welkom waren?

't Was hun er vooral om te doen de handel tussen Engeland en Rusland uit te breiden. Verder hebben ze gepraat over ontwapening en over de spanning rondom Israël. Welke resultaten ze bereikt hebben is nog niet bekend.

't Speet het Engelse volk en vooral de Engelse politie niets, toen de Russische kruiser de Engelse wateren weer verlaten had.

VRAGEN :

1. Wie is Hammarskjöld?
2. Het doel van zijn reis naar het Midden-Oosten was om ....
3. Hij bezocht de landen ..., ..., ..., ..., en ...
4. Deze landen hebben toegestemd in .....
5. De beide Russische staatslieden, die Engeland bezochten, heetten : .... en ....
6. Ze kwamen praten over uitbreiding van de ..., over .... en over de spanning in het ....
7. Waarom zouden de Engelsen niet op hun bezoek gesteld zijn, denk je?

zó vlug niet opgaf, „belt u dan mijnheer Blanc eens op en vraag hem, wat hij er van denkt”.

Mijnheer Blanc was de vader van Jacques en Marie. Hij was chef van politie in hun district en een groot vriend van mijnheer Pollet, de vader van Pierre en Jeannette.

„Ja, dat kon ik wel eens doen”, zei vader. „Wacht dan maar even”.

Na enkele ogenblikken had hij mijnheer Blanc aan de telefoon. De kinderen wachtten in spanning af. Wat er aan de andere kant van de lijn gezegd werd, konden ze niet verstaan. Wel, wat vader zei. Na zijn vraag, of mijnheer Blanc het vertrouwd vond, dat zijn kinderen naar Pierre en Marie gingen, hoorden ze aan de geluiden uit de telefoon, dat de politiechef antwoord gaf. Wat zou hij zeggen?

„Dus u vindt het niet te gevaar-

lijk?” .... „Alles is rustig, zegt u?” .... „De hele week al?” ....

„O fijn,” .... „Ja, ik denk ook, dat de rebellen bang worden voor onze versterkingen. Nu dan zal ik ze maar laten gaan. Dank u wel en tot ziens”.

Vader legde de hoorn neer.

„Nu, jongens, je hebt het gehoord, denk ik. Ga dan maar, maar.... vóór zes uur thuis en als je iets ver-

dachts bemerkt, kom je onmiddellijk terug. Begrepen?”

„Ja, vader. Fijn, dank u wel”.

Vlug vertelden ze moeder nog even, dat vader goed vond, dat ze gingen, pakten de boeken en zetten er meteen een stevige pas in. Hoe eerder ze bij hun vriendjes waren, hoe langer ze konden spelen.

„Zeg, zullen we het bergpad nemen?” stelde Pierre voor. „Dat gaat nog iets vlugger dan langs de grote weg en dan kunnen we meteen nog even in onze grot kijken”.

Onze grot, zo noemden ze een hol, dat ze op een van hun tochten toevallig ontdekt hadden. De ingang van die grot kon je vanaf het bergpad niet zien, die zat verborgen achter een groot rotsblok. Pas als je daar omheen liep, kon je in de grot komen. Ook kon je om die rots heen langs een tamelijk steil paadje bij de zee komen.

Jeannette vond het goed. „Maar niet te lang hoor. Ik vind het maar griezelig in die donkere grot”, zei ze.

„Meisjes zijn ook altijd bang”, zei Pierre. Maar dat liet zijn zusje zich niet zeggen.

„Ik ben helemaal niet bang, ik vind het alleen maar griezelig. 't Is er binnen zo pikdonker. Alleen als je naar de opening kijkt, zie je licht”.

„Nou ja, wat hindert dat? Kom maar gauw”. „Zeg Pierre, zouden de Algerijnse zeerovers vroeger dat pad gebruikt hebben om hun geroofde spullen in de grot te verstoppelen?” „Dat kon best zijn”, zei Pierre, „want tegenwoordig wordt dat pad nooit meer gebruikt. Maar 'k heb ook wel eens gelezen, dat die zeerovers gewoon de haven van Algiers invoeren, en hun buit daar aan wal brachten. Dan hadden ze zo'n grot niet nodig”.

„Nee”, zei Jeannette, „maar waar zou die grot dan voor gediend hebben?” „'k Weet het niet, misschien bewaarden ze hier wel hun gevangenen, de slaven”. „Brr. Wat eng! Die arme stakkers. Kijk, daar zie ik dat rotsblok al”.

Op een holletje renden ze er naar toe. „Als er nu maar geen mensen in zitten”, schrok Jeannette plotse-ling.

„Haha”, lachte Pierre, „zie je wel, dat je toch bang bent? Malle meid, niemand weet van die grot dan al-leen wij”.

Vlug glipte hij het donkere gat in. Zijn zusje volgde.

't Was daarbinnen werkelijk zo donker, dat je niet eens de wanden kon zien. Zelfs onze Pierre werd er stil van.

Onwillekeurig begon hij te fluiste-ren. „Geef mij maar een hand, dan blijven we beter bij elkaar. Jammer, dat ik mijn zaklantaarn niet meege-nomen heb. Kom maar”.

Tastend langs de wand liepen ze verder. Opeens stootte Pierre met zijn voet ergens tegen aan.

„Wat is dat?” fluisterde Jeannette.

„'k Geloof haast, dat het een soort kist is, ja, voel maar”.

„Wat zou er in zitten? Die kist stond hier de vorige keer nog niet hè?” — „'k Voel hier nog meer kisten. Kom eens. Ja, één, twee, drie op elkaar. En hier een heel grote”. Al tastend en voelend schuifelden ze verder. De hele achterwand van de grot leek wel vol te staan.

„Kom Pierre, laten we maar gauw weg gaan. 'k Vertrouw het hier niets meer. Als er eens iemand komt, om die kisten weg te halen”.

„Ja meid, zo direkt. Nog even in die zijgang kijken, hé?”

„Nou heel eventjes dan. Ik wil hier weg”.

Voetje voor voetje schuifelden ze verder. Daar voelde Pierre de hoek van de zijgang. Nu stonden ze met 't gezicht naar de ingang van de grot. Dat gaf tenminste nog een beetje licht in dit angstige duister..

Maar opeens was het, of hun hart stil stond van schrik.

Daar buiten hoorden ze stemmen! En een ogenblik later werd de lichte opening verduisterd door een ge-stalte, die in gebukte houding naar binnen kwam, even later gevolgd door een tweede.

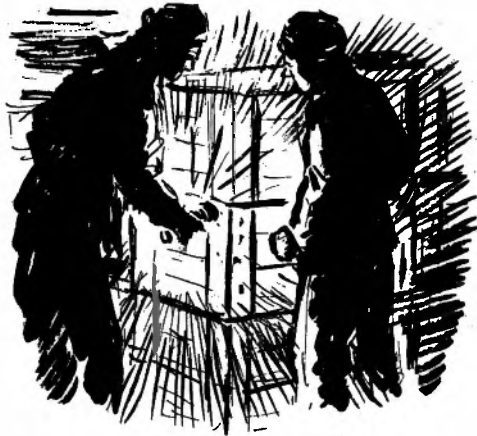
Pierre kreeg het eerst zijn tegen-woordigheid van geest terug. Vlug, zonder praten, trok hij zijn zusje mee de zijgang in. Daar drukten ze zich zo stijf mogelijk tegen de wand. 't Was geen ogenblik te vroeg, want een van de twee mannen liet het licht van een zaklantaarn door de grot schijnen.

„Zie je Foesal, daar staan de kisten. Gisternacht hebben we die uit de boot gehaald en hier naar toe ge-bracht. Tel ze maar na. Kijk, in deze tien grote kisten zitten zware **mi-trailleurs**, en in deze dertig kleine zit **munitie**”.

„Prachtig, Benkar. 'k Zal ze van-nacht laten weghalen en verdelen. Vannacht tussen twaalf en één uur komen hier vijftig van mijn man-nen dwars door de bergen naar de grot. Wij willen een plan opstellen om de Fransen op verschillende punten aan te vallen. Die Franse ko-lonisten hebben we hier lang genoeg gehad. We zullen ze opruimen, net zo goed als de ambtenaren. Al ge-bruiken de Franse soldaten **helikop-ters**, we zullen op zoveel plaatsen tegelijk beginnen, dat ze niet zullen weten, waar ze 't eerst of 't laatst moeten zijn”.

„Prachtig Foesal, dat is taal naar mijn hart. Wij hebben nu tenminste wapens om die Christenhonden te bestrijden. Fijn, dat alle Arabische landen ons steunen met wapens of met geld”.

„Ja, en nu pochen die Fransen wel, dat ze al meer dan 6000 van onze mannen gedood hebben, maar ze weten niet, dat we al veel meer vrijwilligers er voor in de plaats gekregen hebben. En over hun eigen verliezen praten ze liever niet”.

„Nee, die Fransen hebben hier nu al meer dan 300.000 soldaten. En toch krijgen ze ons er niet onder. Wij willen onafhankelijk zijn, zolang zullen wij onze **guerilla**-strijd voortzetten. Met Allah's hulp zullen we de laatste Fransoos verdrijven of doden. — Maar die vijftig man van jou komen toch niet tegelijk?”

„Nee, dat is te gevaarlijk. Om de zes minuten komen er vijf tegelijk, zodat ze om één uur allemaal kunnen zijn. Om één uur dragen we dan onze voorraad langs het geheime bergpad naar de grote weg. Daar laden we het in een vrachtauto en de chauffeur weet de adressen, waar hij af moet leveren. De open kant van de auto zetten we vol met kisten sinaasappelen. Kom jij ook vannacht?”

„Ja, dat is goed. Maar dan moeten we nu opstappen. Kom we gaan

maar weer het paadje af naar de boot”.

Met bonzende harten hadden de kinderen alles aangehoord. Ze hadden geen vin durven verroeren. Jeannette beefde als een riet. O, als die man met zijn zaklantaarn eens in de zijgang zou kijken.... Maar in haar angst bad ze zacht: „Lieve Heer, help ons alstublieft. Laat die mannen ons niet zien. En wilt u ze vlug doen weggaan?” Toen werd ze wat rustiger.

De beide Algerijnen waren misschien nog geen kwartier binnen geweest, maar voor de kinderen was het, alsof het uren geduurd had.

Maar gelukkig, daar gingen ze, zonder in de zijgang te kijken. Eén voor één verdwenen ze in gebukte houding door de lichte opening.

Pierre was de eerste, die fluisterde: „Gelukkig, die zijn weg. Wat ellendelingen hè? Maar goed, dat wij het net gehoord hebben. Kom, we gaan dadelijk naar huis om vader alles te vertellen. En mijnheer Blanc moet het weten. En.... O, kom vlug, er is een heleboel te doen”.

Nog even gluurden ze om 't hoekje of alles veilig was. Ja, de beide rebellen waren achter de rotsen verdwenen. Zo hard ze konden holden ze naar huis terug.

***

Vader en moeder schrokken erg, toen ze 't verhaal hoorden.

„O, kinderen, wat vreselijk! Wat heeft de Here je toch wonderlijk bewaard. Wat zullen jullie bang geweest zijn!”

„Ja, jongens”, zei vader, „wij zullen er samen de Here voor danken. En dan blijven jullie verder in huis vandaag. Ik zal zorgen, dat mijnheer Blanc alles te weten komt en die zal de militaire commandant wel waarschuwen”.

Nu kon Jeannette zich niet langer goed houden. De angst en de spanning waren te groot geweest. Ze barstte in schreien uit. Ook moeder had tranen in haar ogen. Maar toch

GOUD UIT DE ZEE.

De Noordzee is heel rijk aan vis. Dat vindt zijn oorzaak in de geweldige hoeveelheid voedsel die het zee-water bevat. Het water is rijk aan heel, heel kleine diertjes. Zo klein, dat je een **microscop** moet hebben om ze te zien. Dit voedsel noemen we **plankton**. De vissen leven er van.

Een tweede reden voor de rijkdom van vis in de Noordzee is de geringe diepte, n.l. gemiddeld 100 meter. De

ondiepte plek is de Doggersbank. Er staat daar slechts 12 meter water. Dit is de plaats waar de vissen komen om kuit te schieten. Paaiplaatsen worden deze ondiepten ook wel genoemd.

Heel veel soorten vis kunnen we in de Noordzee vinden. De meest bekende is echter de haring. De haring houdt van gezelligheid, vooral in de maanden mei tot december. Dan vormen ze grote scholen en trekken

wist ze haar meisje te troosten en te kalmeren. Ze gingen vroeg naar bed die avond. Maar erg rustig slapen ze niet. Geen wonder ook!

***

De volgende morgen stopte er een politieauto voor het huis. Mijnheer Blanc stapte er uit en begroette allen hartelijk.

„Ik moet even mijn jonge vrienden de hand drukken en ze wat nieuws vertellen”, zei hij.

„Zijn ze gepakt, mijnheer, die schurken?” vroeg Pierre.

„Ja jongen, allemaal. Zo gauw als het donker was gisteravond zijn er twintig soldaten naar jullie grot gegaan. Honderd anderen hebben zich in de buurt verborgen gehouden.

Precies om twaalf uur kwamen de eerste vijf rebellen de grot binnen. Voor ze tijd hadden om te beseffen, wat er gebeurde, waren ze geboeid. Dat spelletje gebeurde tien keer achter elkaar. Ook Foesal en Benkar zijn gesnapt.

Een paar politieagenten hebben de chauffeur en de vrachtauto ingerekend. Dank zij jullie inlichtingen hebben we zo in één slag de hele bende onschadelijk gemaakt. En zo hebben jullie er aan meegewerkt, dat

er heel wat Franse levens en bezittingen gespaard zijn. Jullie zullen er nog wel meer van horen, denk ik”.

Natuurlijk hadden allen nog veel te vragen, zodat de tijd omvlog.

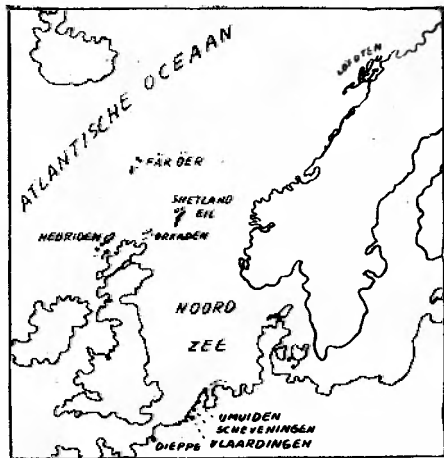
Maar eindelijk zei mijnheer Blanc: „En nu neem ik Pierre en Jeanette mee naar Jacques en Marie. Gister is de pret niet doorgegaan, maar vanmiddag zullen we de bloemetjes eens buiten zetten, vind je niet?”

„Graag, mijnheer!”

OPDRACHT :

Noteer de vreemde woorden en neem de vragen over Algerije uit het vorige no. nog eens door.

van de ene plek naar de andere om een geschikte plaats te vinden waar ze het kuit kunnen schieten.

Het haringkuit zweeft niet los in het water, maar wordt op een zandige of steenachtige bodem vastgekleefd. Heel wat kuit wordt verslonden door andere vissen. Toch blijft er nog genoeg over, want elk jaar worden ontzaglijke hoeveelheden haring gevangen.

Het eerste halfjaar lijkt de jonge haring veel op een larve. Na één jaar wordt ze „blik” genoemd. Het zijn dan kleine visjes. Gerookt eten we ze als „sprot”.

Na drie jaar is de haring volwassen. De ouderdom van een haring kan men aflezen van de schubben. Net als bij een boom, kan men dit zien aan de jaarringen. Ouder dan 18 jaar wordt een haring zelden.

Er zijn verschillende soorten haringen en hun trektochten door de zee zijn altijd min of meer geheim geweest. Men heeft de laatste jaren proeven genomen om de tochten van de haringen te kunnen nagaan. Gevangen haringen werden gemerkt met 'n kleine plastik knoop of een rood speldje, waarop het adres van het **laboratorium** stond. Met een zilveren speld werden knoop of speldje door de rug van de haring vlak bij de rugvin gestoken. Deze operatie is pijnloos. De gemerkte vissen werden in de zee terug gelaten, in de hoop,

dat sommige vissers ze later weer zouden vangen.

Van de 700 gemerkte haringen werden 112 door treilers later opgevist. En wat bleek nu? Eén van de haringen, te Aberdeen gemerkt, was de Noordzee overgestoken en werd negen maanden later in het Skagerrak, bij de Deense kust, gevangen. Op deze manier komt men meer te weten van de trektochten van de haringsscholen.

In een van de laatste weken van de maand mei vaart onze haringvloot uit. Dat is elk jaar weer een gebeurtenis in de havens van IJmuiden, Scheveningen en Vlaardingen.

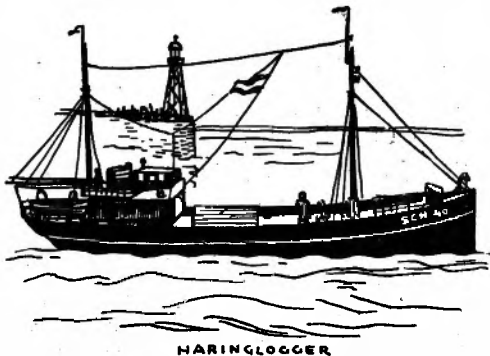
Enkele dagen vóór de vloot uitvaart is het vlaggetjesdag. Alle vissersschepen zijn dan met vlaggetjes versierd en veel mensen komen een kijkje nemen.

Dagen te voren hebben de vissers geverfd en geteerd, gezwabberd en gepoetst. Ieder schipper stelt er prijs op, dat zijn schuit er proper uitziet. In de ruimen liggen de netten en tonnen. Alles in orde. De schipper **inspecteert** nauwkeurig.

De morgen van de uitvaart is het al vroeg zwart van mensen op de kade. Vrouwen en kinderen lopen over de dekken van de nog lege schepen. Vaders, zonen en broers sjouwen de volgestopte plunjezakken naar de kajuiten. Nog een ogenblik en dan gaan de trossen los. Er wordt afscheid genomen. Hier tilt een jonge visser zijn klein zootje nog even boven zijn hoofd. De kleine baas kraait van pret en wil vaders nieuwe pet grijpen. Daar geeft een moeder nog een laatste vermaning aan haar jongen, die vandaag voor het eerst mee de wijde plas op

gaat. Heel trots heeft hij zijn plunjzak aan boord gesjord. Hij mag mee, de wijde zee op. Visser wil hij zijn, net als vader en grootvader.

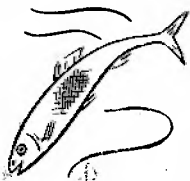
De trossen worden losgegooid... De vloot vaart de haven uit... Vanaf de kade wuift men naar de voorbij varende schepen. Een heldere jongensstem schalt: „Goeie vangst, vaderrrr!” Een zware, oude stem bast nog: „Goeie vaart, mannen!”

Het ene schip na het andere vaart voorbij. Telkens klinkt een laatste groet. Moeders tillen de kleinen omhoog. „Kijk, daar gaat vader, daar gaat Kees”. Straks is de gehele vloot buiten de pieren en zet koers naar de visgronden.

Behouden vaart!

Tegen de horizon zijn straks nog maar enkele stippen zichtbaar....

De eerste dagen zitten de vissers in grote spanning. Want ieder jaar is het een wedstrijd onder elkaar, wie de eerste „Hollandse Nieuwe” in het vaderland zal brengen. Het wordt een ware race om de eerste te zijn. Daar zit meer aan vast, dan alleen de eer. Het is een heel oud gebruik de eerste haring de koningin aan te bieden. De eerste haring van het seizoen wordt, keurig verpakt in tonnetjes met rood-wit-blauwe lin-

ten, op een versierde auto geladen en naar Soestdijk gebracht. Een kleine deputatie, waaronder natuurlijk ook de schipper en zijn vrouw, biedt H.M. de eerste haring als geschenk aan.

De schipper, die de best verzorgde haring levert, mag een jaar lang de „bedrijfswimpel” op zijn schip voeren.

Het is geen gemakkelijk werk, dat werk van de vissers. De dagen zijn lang, de nachten kort.

Als men op de visgronden is aangekomen is het geregeld de netten uit zetten, het „schieten” en het inhalen, het „halen”. Alle hens moeten hierbij aan dek zijn. Het is geen kleinigheid een honderd netten van ieder ongeveer 30 meter lengte te schieten. Daar zijn twee uren mee gemoeid. Dan gauw een „bakje doen” en naar kooi. Heel dikwijls worden de kleren niet eens uitgetrokken.

Want na een korte poos slaap klinkt de stem van de schipper: „Halen”.

Met een lier wordt de kabel, de reep, binnengehaald en de reephouder moet al maar rondlopen, om de dikke kabel netjes in het ruim te leggen. De netten worden leeggeslagen en de vakken vullen zich met blanke haringen. Nog is er geen tijd voor rusten. De haringen moeten worden geakaat en gezouten.

BEDRIJFSCHAPSWIMPEL IN TOP

Het beroep van visser is geen gemakkelijk beroep. En dan hebben we nog niet eens gesproken over de gevaren bij storm en noodweer, als de zee dreigt de schepen te verdrinken. Toch houdt de visser van zijn moeilijke werk.

Met de haringvloot vaart ook het hospitaal-kerkschip „De Hoop” uit. Het vorig jaar is een nieuw schip gereed gekomen. Het is een prachtig schip, geheel ingericht voor de taak waarvoor het is gebouwd.

Aan boord zijn, behalve de bemanning, een dominee en een dokter met enkele verplegers.

De dominee bezoekt zoveel mogelijk de bemanning van de vissersschepen. Bovendien heeft hij contact met zijn vissers door de radio. Hij verspreidt **lektuur** en brengt op de wijde zee het evangelie.

In het kerkzaaltje van het schip is plaats voor 42 personen. 's Zondags is het zaaltje meestal gevuld door vissers, die het dichtst bij „De Hoop” varen. Dan klinkt daar, en van honderden schepen mee, 't lied tot eer van God.

Als er een ongeluk gebeurt, is de schipper wat blij, als hij door de radio „De Hoop” kan bereiken. De dokter komt. Het is vaak een moei-

lijk karwei een patient van de logger over te brengen op het hospitaal-kerkschip, als de zee niet rustig is. Onze vissers zijn gelukkig niet erg kleinzerig. Heel ernstige zieken worden door „De Hoop” met de grootste spoed naar de dichtstbijzijnde haven gebracht.

In onze „twaalfde provincie” verlicht „De Hoop” een mooi en onmisbaar werk.

OPGAVEN :

1. Na goed lezen, deze invuloefening maken :

De Noordzee is rijk aan vis door het vele .... en door de geringe .... De plaatsen waar de vissen het kuitschieten noemen we .... Een harinkje van 1 jaar heet .... Onze voornaamste vissershavens zijn : ..., ... en ... Vóór de vloot uitvaart is het .... Bij de „haringrace” tracht men ..... De schipper, die de bestverzorgde haring levert, mag de .... voeren.

Het uitzetten van de netten heet ....; het inhalen heet .... De uitvinder van het haringkaken was ... „De Hoop” is het .... en voert een (kleur ?) wimpel. De vissersvloot noemen we wel : ....

2. De zwart gedrukte woorden zijn ...

3. Een bekende uitdrukking voor het moeten meehelpen van allemaal is : .....

4. In dit artikeltje vind ik de volgende voltooide- of verleden deelwoorden: genoemd, vastgekleefd ..

ANNUNCIATIE.

1. Ik hoorde uw voetstap naad'ren op het pad,
Ik wachtte, en zag u na een korte poze,
- Hoe geurden 't dennenbosje en de rozen!
Toen gij mijn open woning binnentradt.
5. Gij waart dien avond, toen gij tot mij kwaamt,
O Dood, niet overmoedig, niet vermetel,
En toen gij plaats naamt in mijn zachten zetel,
Gelijk een knaap zo schuchter en beschaamd.
„Ik kom misschien wat laat en ongelegen?
10. Maar God heeft mij gezonden met een last”.
Ik sprak: „Wie tot mij komt van Zijnentwege
Is mij ten alle tijde een lieve gast”.
Ik bood u spijze, ik dronk met u de wijn.
Toen spraakt gij vragend, en uw ogen zagen
15. De mijne niet, naar de uwe opgeslagen,
Maar staarden peinzden in de avondschijs:
„Ik weet, dat ge u een woning hebt gebouwd,
Die gij zo juist van plan waart te betrekken?
Dat gij de taak, door God u toevertrouwd,
20. Ten laatste aan uzelve woudt ontdekken,
Als gij u eigen leven leven zoudt?....”
Maar met een glimlach sprak ik snel en stil:
„Kwaamt gij, o Dood mij van mijn plannen spreken,
Spreek en verkondig mij des Meesters wil.”
25. Toen stondt gij op, toen gaaft gij mij het teken,
Waarmede gij de uwen wijdt, o Dood -
Ik deed u even later uitgeleide,
Ik zag u duister in het avondrood
Verdwijnen in de duisternis der heide
30. En keerde huiswaarts langs het kiezelpad,
Ik sprak niet „goede Dood“, ik sprak niet „boze“,
Maar 't dennenbosje geurde en de rozen,
En 'K had het leven nooit zo lief gehad.

Jacqueline E. van der Waals.

Zie voor de beschrijving pagina 141.

Jacqueline E. van der Waals

1868–1922

Jacqueline E. van der Waals heeft heel fijne gedichten geschreven. De meeste zullen jullie ook wel mooi vinden; jullie kennen toch: „Het Geiteweitje” en „Kastanjes” en zeker: „Najaarslaan”.

Haar vader was professor in de Natuurkunde en ik denk, dat ze van hem haar liefde voor de natuur heeft geërfd. Ze woonde op 't laatst van haar leven in een stil huisje op de hei. In haar tuin bloeiden de rozen en dichtbij geurden de dennen. Ze was daar gelukkig en héél tevreden. Maar op een dag voelde ze zich niet goed. De dokter onderzocht haar. Het bleek, dat ze aan een ongeneeslijke ziekte leed. Dat was een droeve boodschap. Ze zou dus afscheid moeten nemen en dat valt hard. Ze heeft de natuur, ze heeft het leven zo lief gehad.

In dit gedicht vertelt ze dat; maar nu is het niet de dokter, maar de Dood zelf, die haar de tijding brengt.

De Dood aarzelt het haar te zeggen; hij spreekt over haar werk, dat ze hoe langer hoe volmakter denkt te kunnen doen. Maar moedig zegt ze: „Zeg nu maar, wat God wil”.

Als de Dood weggaat, vergezelt ze hem een eindweegs.

Het is avond; de heide is duister; in de verte nog een streep rood van de ondergegane zon. Alléén gaat ze terug; ze berust in Gods wil; maar zo heel natuurlijk vertelt ze, hóe

graag ze nog zou willen blijven leven en hoe mooi ze het leven vindt, juist nu ze weet, dat ze afscheid moet nemen.

Je begrijpt nu zelf wel, hoe je het gedicht moet voordragen: stil, rustig; als je je goed indenkt, wat de dichteres heeft doorgemaakt, als je met haar lot meevoelt, en vooral als je je zelf ééns een ogenblik in hãàr plaats denkt, zal je stem vanzelf, vooral aan het slot ontroerd klinken.

Je begint gewoon. Bij regel 9, waar de Dood begint te spreken, laat je je stem wat dalen. Dus ook bij regel 17.

Zodra de dichteres zelf spreekt, is je toon weer hoger; het is immers een vrouwenstem.

In regel 22 staat: sprak ik snel en stil. Laat je niet verleiden om regel 23 en 24 heel snel te zeggen. Het mag ièts, maar een heel klein ietsje sneller dan de rest, maar toch zó, dat het ritme van het hele gedicht niet verbroken, niet uit elkaar wordt gerukt.

Elk woord heeft zijn eigen klank. Wil je daaraan denken, b.v. bij woorden als: schuchter, peinzend, duister, geurde enz.

Een veel voorkomende fout is, dat de voordrager te snel spreekt. Voor je eigen gevoel moet het te langzaam zijn, dan is het meestal juist goed. In dit gedicht zijn niet zo heel sterke verschillen in klemtoon; toch moet er afwisseling zijn; 't moet niet saai klinken. Wil je er bij regel 28 aan denken, dat je bij avondrood niet direkt doorgaat, maar heel even een adempauze neemt. We moeten nl. laten uitkomen, dat dit woord rijmt op: Dood, uit regel 26.

Ik hoop, dat je dit vers mooi vindt, en mooi voordraagt.

T. C. VAN DORP.

HERSEN GYMNASTIEK

Hier volgen nog de antwoorden op de vragen no. 41—50.:

41. 21. 42. schaakmat, hangmat, vloermat. 43. Tegenligger moet stoppen, zelf voorrang. 44. Izebel. 45. Stadhouders Koning Willem de Derde. 46. zakken voor een examen. 47. een wijnmaat van ong. 250 l. 48. ruim 250 jaar; in 1684 uitgevonden door een nederlandse goudsmid. 49. Irak. 50. gat in je kous of sok.

Dan de antwoorden vr. 61—70 uit het vorig nummer:

61. school met kost en inwoning voor kinderen. 62. peil is stand, b.v.

N.A.P. pijl = wapen 63. 'n aarden vuurpot. 64. Nadab, Abihu, Eleazer, Ithamar. 65. Koning van Salem en priester des Allerhoogsten Gods. 66. tribunaal is rechtbank. 67. Zuid-Amerika, in Chili. 68. te vriezen. 69. kerk-

je, vlinder, orkest. 70. piano-pianissimo is heel zacht en mezzo-forte is middelmatig sterk.

Hier volgen de nieuwe:

71. Wie richtte de Raad van State op en wanneer?
72. Hoeveel leden telt de Raad van State?
73. Noem 'es een paar grote natuurreservaten in ons land.
74. Wat is een leeperd?
75. Wat is kinine?
76. Wat betekent bij het verkeer: een driehoekig bord met de punt naar beneden?
77. Wat is het zwaarste metaal?
78. Van wie is het gezegde: De helft werd mij niet aangezegd?
79. Wie worstelde met God?
80. Wie zei: De eer is gevankelijk weggevoerd?

DE KRUISWOORD-PUZZEL.

'k Had niet gedacht, dat er zo veel meisjes en jongens in Nederland van puzzelen houden. De post bracht de week voor de 10de mei stapels en stapels oplossingen.

Toen begon voor mij de „puzzel”. Ik begrijp best, dat elk meisje en elke jongen graag een prijsje wil hebben. 'k Zou jullie ook graag alleen een prijsje sturen, maar.... wie

moet dat betalen?

Er zijn meer dan duizend goede oplossingen. Fouten zijn er bijna niet gemaakt. Wel was er een groot verschil in netheid. Er zijn veel scholen die de gehele klas prachtig werk hebben laten maken. Uit die inzendingen heb ik, met de ogen dicht, een blaadje getrokken. De oplossingen, die afzonderlijk in een enveloppe zijn binnen gekomen, heb ik

in dezelfde verhouding een prijsje toegekend.

Zo kreeg ik het volgende lijstje :

Manna Bosch te Hellendoorn.
Piet van Lune te Spijk.
Henk v. Herwijnen te Lichtenvoorde
Sieb Muller te Zuidhorn.
Dirk Prins te IJmuiden.
Leo Lagendijk te Kampen
Dina Wakker te Onstwedde.
Anna Dorresteijn te Valkenburg Z-H.
Gerrit v. Minnen, Joh. Sticht., Arnh.
Akke van der Wal te Wartena.
Bepy van Leerdam te Asperen.
IJtje Faber te Winsum (Fr.)
Johannes Ernsten te Garderen.
Douwe de Bruin te Twijzelerheide.
Wulf van Leuveren te Zwartebroek
Arie Jan Vellinga te Leeuwarden.
Gerrie v. d. Brink te Kootw.broek.
Henk Kasius te Kamerik.
Fr. Hoekstra, Zw.w.einde (sch. Tw.h.)
Geertje Posthumus te Minnertsge.
Jacomina Otten te Nieuweroord Dr.
Iede Roukema te Oudega (W.)
Geurt Staal te Nijkerk.
Nol Sturm te Koudekerke (W.)
Harmen Wiegiersma te Zw.westeinde
A. Steen te Westbroek (U.)
Hennie v. d. Worp, Uithuizermeeden
Albert Wemmenhove te Pesse.
Herman Moes te Dedemsvaart.
Freddy Luimes, Kl. Bredenbroek.
Arie van der Weerd, Kampereiland.
Klaas Kits te Doezum
Klaasje Boer te Staphorst.

Rinse Haarsma te Harkema-Opeinde
Freddy Zwagers te Utrecht.
H. Meijerman te Schoonoord.
Andre Nawijn te Leeuwarden.
Klara Grinwis te Ouddorp (Z.H.)
Lijsbeth Tijsma te Dronrijp
Durk Koops te Oudega (Small.)
Anneke Francke te Vlissingen.
Trijnie de Vries te Stadskanaal.
Rudij van Ginkel te Zeist.
Gielie Houtman te Boerakker.
Erna Hogeveen te Zaandam.
Alie van der Plas te Giesendam.

De prijsjes worden zo spoedig mogelijk aan de gelukkigen toegezonden.

De oplossing was :

Horizontaal : 1. april. 5. zomer. 10. rook. 12. nebo. 13. mol. 14. ave. 16. erg. 17. el. 18. stand. 20. og. 21. pil. 22. kom. 24. ma. 25. are. 27. in. 29. dij. 30. psalm. 32. af. 34. ra. 35. el. 37. kers. 38. pret. 40. me. 42. es. 44. et. 46. libel. 49. al. 50. eg. 52. mee. 53. os. 55. elk. 57. ram. 60. pij. 62. leest. 64. pe. 65. ada. 67. rit. 68. doe. 69. lest. 71. iets. 72. klaar. 73. drost.

Vertikaal : 1. armen. 2. pool. 3. rol. 4. ik. 6. on. 7. mee. 8. ebro. 9. rogge. 11. eva. 14. atlas. 15. enkel. 18. si. 19. do. 21. pa. 23. mi. 24. mij. 26. rat. 28. na. 29. de. 30. parel. 31. merel. 33. fa. 34. rem. 36. les. 39. ee. 41. abe. 43. j.l. 45. te. 47. imker. 48. eerst. 49. as. 51. ge. 53. om. 54. spalk. 56. l.l. 58. at. 59. beest. 61. ijd. 63. eik. 64. pots. 66. asa. 68. deo. 70. t.a. 71. ir.

Welja, waarom niet ? Misschien dat zij na de frisse lucht beter kan slapen ! Zij bedenkt zich niet lang, laat zich zonder gerucht uit het hoge bed glijden en sluipt voorzichtig op haar tenen naar het raam. Ha, hier

kan ze goed zien.

Wat is het helder buiten ! Beneden ligt de tuin te glanzen in het bleke maanlicht, zij ziet duidelijk het pad dat naar de schuur voert, de bomen er achter en nog verder de donkere

contouren van het bos. Niets beweegt zich, alles is doodstil. Ook de natuur slaapt. Alleen zij niet.

Komaan, ze moet het nog maar eens gaan proberen; ze kan hier toch niet de hele nacht voor 't raam blijven kijken.

En juist wil Ank zich voorzichtig terugtrekken, als zij opschrikt. Hoort zij daar iets, ziet zij wat in de tuin? Of verbeeldt zij 't zich? Ja natuurlijk misschien is 't een konijntje of een late vogel, die zijn nest zoekt.

Toch blijft ze nog even wachten. En luisteren. Hoor, daar is 't weer. Er kraakt wat daar beneden, er beweegt iets. Wat kan dat nou zijn?

Ank bukt zich wat dieper uit het raam — en dan is 't of haar hart stilstaat van schrik. Want zij ziet iemand heel voorzichtig over het tuinpad sluipen. Een man is het.... en nóg één. Kijk, kijk, achter elkaar

schuifelen zij naar de schuur. Nu zijn zij er en verdwijnen in de schaduw.

Wat moet dat betekenen? Zijn het dieven, inbrekers? Maar wat zoeken zij dan bij de schuur? 't Hart klopt Ank in de keel — wat moet zij doen?

Instinctmatig heeft zij zich wat van het raam teruggetrokken, zodat niemand haar zien kan. Maar zij ziet vanuit haar hoekje zoveel te meer van wat er in het spookachtig maanlicht gebeurt.

Kijk, daar zijn ze weer, die twee kerels. Ze morrelen wat aan de schuurdeur, openen die heel voorzichtig en.... gaan naar binnen. Dat is niet pluis!

Ank zou willen roepen, schreeuwen, gillen. Ze doet het niet. 't Is of zij verlamd is van schrik, of de angst haar de keel dichtknijpt. Als vastgenageld staat zij achter het venster en staart en staart....

Het is weer stil geworden — Ank hoort alleen het heftig bonzen van haar eigen hart. Dan ziet zij, trillend op haar benen, hoe in de schuur een lichtje heen en weer flitst. Telkens glijdt er een schijnsel door de ramen — zijn ze daar binnen bezig met een zaklantaarn? Wat zoeken zij daar dan?

Ineens begrijpt Ank het: de fietsen!

VIII.

Ank maakt een beste beurt.

Is zij wel wakker? Of slaapt zij nog en is dit een boze droom? Ank drukt haar nagels diep in het vlees, zij knijpt zich venijnig in haar armen. Au! Nec, ze is wakker, klaarwakker! Dit is geen droom, maar vreselijke werkelijkheid: er zijn dieven in de schuur. Fietsendieven!

Maar in hevige tweestrijd weet zij niet wat ze doen moet. Zal zij zich ver uit het raam buigen en 't die kerels toeschreeuwen: „Dieven! Gemeene dieven! Laat die fietsen staan! Blijf er af! Help, help, politie!” Zal zij.... nee, nee, ze durft het niet, ze durft het niet. Dieven zijn altijd gewapend en als ze gaan schieten....

Maar wat dan? Zij alleen ziet dit en ze kan toch maar niet rustig de fietsen uit de schuur laten gappen? Haar eigen nieuwe fiets en die van de anderen? Kijk, ze rijden er al één naar buiten....

Duizend gedachten flitsen door Ank heen — en dan ineens weet zij het: mevrouw Mulder roepen, de herbergvader waarschuwen.

Gauw, gauw, vóór het te laat is!

Gelukkig weet zij het bed van de leidster: het eerste bij de deur, het

onderste. „Mevrouw, mevrouw, word es wakker !”, hijgt zij en trekt haar aan de arm. „Kom, gauw, er zijn dieven buiten. Fietsendieven !”

Meteen zit mevrouw Mulder recht op. „Ank, kind, wat is er, wat zeg je ? Dieven ? Waar ?”

„Buiten, in de tuin, in de schuur ! Ik heb ze gezien. Kom mee, dan kunt u 't zien, daar bij het raam !”

Dan sluipen zij samen gehaast naar het venster. En mevrouw, die dacht dat Ank een nachtmerrie had, slaat nu ook de schrik om 't hart. Geen twijfel mogelijk — daar beneden, op 25, 30 meter afstand, slaan twee dieven hun slag. Drie fietsen staan al klaar, een vierde wordt juist voorzichtig naar buiten gereden.

Maar dat mag niet gebeuren, ze moeten het verhinderen ! Alarm ! En mevrouw, niet bang, schreeuwt in de stilte van de nacht : „Halt ! Laat staan die fietsen ! Laat staan zeg ik ! Wacht, ik waarschuw de politie !”

Zij smijt het raam dicht en rent de slaapkamer uit, met Ank op haar

hielen. Dan staan zij in het donker van de gang. Waar is de schakelaar van 't licht, waar slaapt de herbergvader ? Beneden, boven ?

Het duurt even voordat zij in het onbekende huis de deur met het bordje „Privé. Geen toegang” gevonden hebben. Ah, hier zal 't zijn. Een roffel, een heftig gebons op het

hout — en daar verschijnt de man al die zij zoeken. Net zoals zij, ook in pyama !

Gejaagd verklaart mevrouw hun vreemde verschijning midden in de nacht en die paar woorden zijn voor de kordate herbergvader voldoende om direct poolshoogte te gaan nemen. Hij grijpt voor alle zekerheid een stevige wandelstok, stapt naar buiten, de tuin in... te laat ! Het is er stil — de vogels zijn gevlogen. Maar niet zo heel ver weg klinkt nog gerucht : er rinkelt iets, er valt wat. Zijn ze daar nog ?....

Gereed om toe te slaan, gaat de moedige man in de richting van waar het geluid kwam. Niemand te zien, niets te horen. Maar opzij van de weg ligt blinkend in het maanlicht, een fiets....

Met die buit in de hand keert hij terug in de jeugdherberg en dan is zijn eerste werk: de politie opbellen.

Die arriveert, twee man sterk, korte tijd later — het onderzoek kan beginnen.

Inmiddels zijn alle slapers door het lawaai gewekt en naar beneden gekomen.

En als de politie er is, weet de herbergvader precies hoeveel fietsen er moeten zijn. Nu maar tellen !

Zij missen er drie ; die van mijnheer Mulder is zoek, die van Ab en nog één van een andere trekker. 't Zijn de drie mooiste en duurste — de dieven hebben er wel de beste uitgepikt !

De zaak is duidelijk : zij hebben er vier meegenomen, maar zijn hals over kop gevlucht toen zij op 't laatste nippertje betrapt werden. En kennelijk moesten zij er één laten vallen, toen zij op de weg waren en 't gerucht van de herbergvader achter zich hoorden.

De politiemannen schrijven alles nauwkeurig op en dan moet Ank er bij komen. Zij is de kroongetuige van dit nachtelijk drama ! En zij moet precies vertellen wat zij gezien en gehoord heeft. Waren die kerels klein of groot, jong of oud en hoe zagen ze er uit ?

Een lange en dikke, weet Ank heel zeker, zo te zien een jonge en een oudere man met een pet op, maar verder kan zij geen signalement geven. Daarvoor was het te donker!

Enfin, de politie heeft in elk geval enkele gegevens. De brigadier vindt het jammer dat zij niet iets eerder alarm geslagen heeft, maar prijst haar toch voor haar moedig optreden. Dank zij haar waakzaamheid kunnen zij nu direct gaan speuren naar de daders!

Na het vertrek van de politiemannen keert de rust in „De Mijlpaal” terug. Nu zij de zaak in handen hebben, heeft opblijven geen zin en dus zoeken alle gasten de bedden weer op. Maar bij de meesten komt van slapen niet veel meer, zeker niet bij de 3 bestolenen. En Ank ligt alwéér lang wakker! Hu, wat 'n avontuur — zij rilt nog als ze er aan denkt!

Al vroeg is 't hele spul in de jeugdherberg present. En vóór achten is alles reeds aan kant, is er ontbeten en gecorveerd — zij kunnen vertrekken! Als... ja, als de fietsen terecht waren. Maar de drie karretjes zijn weg en blijven weg. Dat ziet er lelijk uit voor de V.V.V.'ers! Hoe moet het nu verder met hun tocht?

De stemming zakt met de minuut, maar leeft weer 'n beetje op als de herbergvader het politiebureau opgebeld heeft. Nee, de fietsen zijn nog niet gevonden; echter wel een pet in de tuin. En dat hoofddeksel heeft de politie, die al bepaalde vermoedens had, een zeker spoor gewezen. Dat spoor wordt nu gevolgd — moed houden dus!

Dan komt om 9 uur een telefoontje: of de drie fiets-eigenaars direkt naar het politiebureau willen komen. Mevrouw Mulder en Ank moeten daar ook verschijnen.

Goed, dan gaat de hele club naar 't dorp. En terwijl de anderen buiten vol spanning wachten, verdwijnt het vijftal naar binnen.

Het duurt vrij lang, maar eindelijk gaat de deur open en.... daar komt

mijnheer Mulder. Mèt zijn fiets! Hoe-ra! Ab en de andere trekker voeren ook in triomf hun karretje mee en

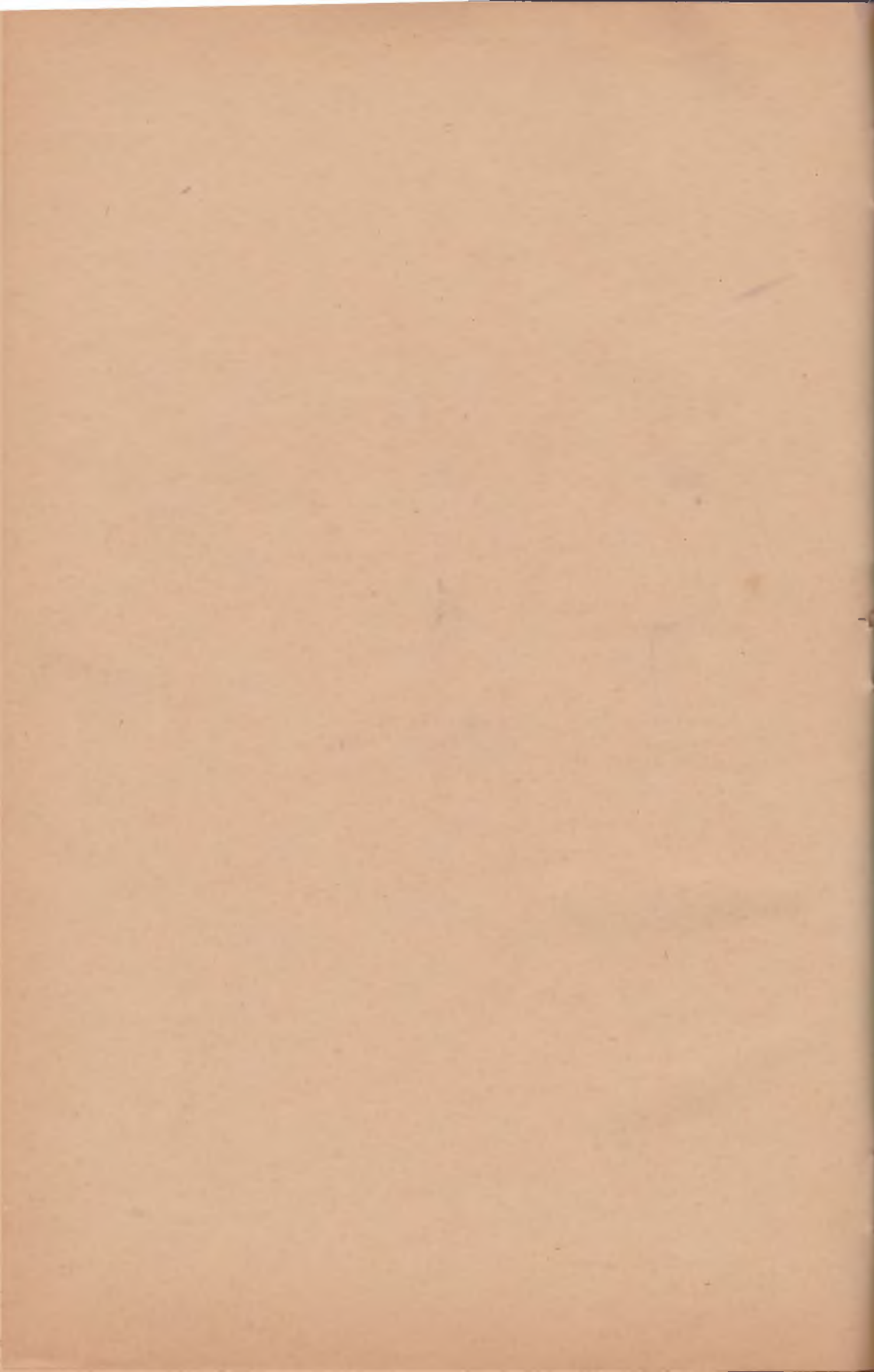

mevrouw en Ank sluiten de rij. 't Is voor elkaar!

In triomf gaat het hele stel terug naar de jeugdherberg en daar horen zij het naadje van de kous. Bij het eerste ochtendlicht was de politie met een speurhond op stap gegaan en het eerste wat men vond was de pet. Dat gaf al een zekere aanwijzing in welke richting men zoeken moest. Bovendien werden op een bospad naar een verdacht buurtje verse sporen van fietsbanden ontdekt. Toen was de zaak gauw rond en bleef er nog één vraag over: in welk huisje moest een inval gedaan worden? Het tweede was al meteen raak: in het schuurtje stonden de gestolen fietsen! Vader en zoon bleken de daders en ontkennen baatte dus weinig. De politiemannen deden toen meteen maar eens grondig huiszoeking en ontdekten tal van voorwerpen, die afkomstig waren van diefstal. Het edele tweetal had dus blijkbaar méér op zijn kerfstok; vrij zeker had men met hen de inbrekers te pakken die al maanden lang Vught en omgeving onveilig maakten.

(Wordt vervolgd).

JUNI 1956

11e jaarg. no. 10

ONZE EIGEN KRANT

INHOUD:

- 1 Wereldgebeuren in het kort
- 2 Luxemburg-Nederland
- 3 Na lijden verblijden
- 4 Om voor te dragen: „Het mezenestje” [met beschr.]
- 5 Ons werkhoekje.
- 6 Hersengymnastiek en de antwoorden v. h. vorig no.
- 7 Feuilleton: „De trektocht van de V.V.V.'ers”

„Onze eigen krant“

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFIJL - Telef. No. 547 - Girorok. no. 139559

11e jaarg. no.10 - juni '56

Wereldgebeuren ^{in't} WORT

VOORNAME VISITE. De laatste tijd zijn er heel wat voorname personen op reis geweest om een bezoek aan 't buitenland te brengen.

Niet altijd zijn de gasten even welkom. Denk maar aan de ontvangst van Boelganin en Kroestsjef aan Engeland. (Zie vorig no.)

Maar bijna altijd worden de hoge bezoekers met veel eerbetoon officieel verwelkomd.

Zo ging het bijv. met president Soekarno van Indonesië, die een bezoek bracht aan de U.S.A. en aan Canada. 't Deed ons Nederlanders wel even pijn, dat men hem in Amerika vergeleek met de grote Amerikaanse vrijheidsheld Washington. Soekarno was immers het hoofd van de opstand tegen het Nederlandse gezag, wat eindelijk uitliep op een volkomen scheiding tussen Nederland en Indonesië. Gelukkig hebben de Amerikanen niet beloofd, dat zij de Indonesiërs zullen steunen

In de maand juli begint de zomervakantie. - „Onze eigen krant“ verschijnt dan niet.

D.V. tot na de zomervakantie, meisjes en jongens!

in hun aanspraken op West Nieuw Guinea.

Na Amerika stond een bezoek op 't program aan West-Duitsland, Zwitserland en Italië. Maar Soekarno wilde toch maar niet in een K.L.M.-vliegtuig naar Europa vliegen. Zou hij 't niet vertrouwd hebben?

Alle voorname visites kunnen we niet opnoemen. Als van elk bezoek een beetje verteld werd, zou O.E.K. veel te klein zijn.

Zo bezochten de Franse premier en zijn minister van buitenlandse zaken Moskou.

President Tito van Joego-Slavië, die vroeger door de Russen verafschuwd en verstoten werd, werd nu met gejuich in Moskou begroet.

In ons land verwelkomden we de Groothertogin v. Luxemburg en haar gemaal. En zo maar verder. En nog meer visites staan er voor de toekomst op het program.

Eén ding hopen we: dat het resultaat van al deze bezoeken en besprekingen mag zijn, dat de vrede er door gediend wordt!

VRAGEN:

Noem eens de naam van de president van: Amerika (U.S.A.); Indonesië; Rusland; Joego-Slavië.

En nu nog eens de hoofdsteden van deze vier landen.

Hoe heette de vrijheidsheld van de Verer... taten?

LUXEMBURG / NEDERLAND

Op dinsdag 5 juni is er een bijzondere drukte op Schiphol. Geen wonder. Het Luxemburgs Vorstenpaar zal straks **arriveren**. Koningin Juliana en Prinses Beatrix zijn gekomen, om op het vliegveld de hoge gasten te verwelkomen. Prins Bernhard is door ziekte er niet bij.

In hun mooiste uniform gekleed, heeft de Koninklijke Mareschausee de wacht betrokken.

Onberispelijk staat de erewacht van een compagnie Limburgse jagers opgesteld.

Dicht opeengepakt staan honderden toeschouwers op de **dakterrassen** om Groothertogin Charlotte van Luxemburg en Prins Felix van Bourbon-Parma te zien.

Wild wapperen de vlaggen in de felle wind.

Daar komen ze! Twaalf thunderjets schieten pijlsnel, met oorverdovend lawaai, over Schiphol. Ze begeleiden de dakota, waarmee 't vorstenpaar reist.

Na een korte tijd **taxiet** de dakota naar het platform. De muziek speelt het Luxemburgs volkslied. De vorstelijke bezoekers zijn uitgestapt en worden hartelijk begroet door koningin en prinses.

De kijkers juichen, maar de stemmen gaan grotendeels in het rumoer van de wind verloren.

Per auto begeven de vorstelijke personen zich naar 't met vlaggen en wimpels versierde Amsterdam, waar door in rijuigen een tocht wordt gemaakt.

Aan de voet van het Nationale Monument op de Dam hebben de Groothertogin en de Prins een krans gelegd.

Vier dagen is het Luxemburgs vorstenpaar in ons land gebleven. Het heeft een bezoek gebracht aan de

Rembrandt-tentoonstelling aan het Maurits huis, aan de bloemenvelling te Aalsmeer etc. Ook Nederlands nieuwste stad, Lelystad werd met 'n bezoek vereerd. Prins Bernhard kon twee dagen van het bezoek weer meedoen.

Groothertogin Charlotte

Vrijdag zijn Groothertogin Charlotte en Prins Felix van Soesterberg weer per vliegtuig naar Luxemburg teruggekeerd.

Jullie weten, dat België, Nederland en Luxemburg samen de Benelux vormen. Het is een verbond van de drie landjes om elkaar te helpen. Luxemburg is wel verreweg 't kleinst van de drie. Het is bijna zo groot als onze provincie Drenthe. Het aantal inwoners is dicht bij de drie miljoen.

Luxemburg is een mooi land. Het trekt elk jaar heel veel toeristen. Churchill heeft er van gezegd: „Onder alle landen, die ik bezocht, was Luxemburg het kleinste, maar het

heeft mij het meest bekoord."

In vroeger jaren was dit landje veel groter dan nu. Frankrijk, Duitsland en België hebben er in vorige eeuwen stukken van gekregen. Het kleine kaartje maakt jullie dit wel duidelijk. Luxemburg is bekend door verschillende wijnsoorten. Langs de Moezel vinden we prachtige wijngaarden. Ook zijn er veel bierbrouwerijen. Het bier van Diekirch is wereldberoemd.

De bodem is niet vruchtbaar genoeg om aan de bevolking een bestaan te verschaffen. Het land moest ook aan industrie gaan doen.

De grootste industrie vormen de hoogovenbedrijven met de metaalwarenfabrieken. Het is onze Prins Willem van Oranje geweest, die deze industrie op gang heeft gebracht. Hij liet in 1564 arbeiders uit Duitsland komen, die hier de eerste smeltoven voor ijzer bouwden.

De leisteen van onze kerktorens komt voornamelijk uit Luxemburg. Verder vind je in dit landje fabrieken voor het maken van handschoenen. Je hebt al gelezen, dat het land veel toeristen trekt. Het toerisme is ook mee een bron van inkomen.

't Bezoek van Groothertogin Charlotte en Prins Felix was niet alleen dat van een goede buur. Ons vorsten-

huis en dat van Luxemburg zijn nog familie: het zijn twee takken van het Nassause Huis, n.l. Oranje-Nassau en Nassau-Weilburg.

In Vianden staat, hoog op een berg, nog de ruïne van een oud slot. In de vroege middeleeuwen regeerden hier de machtige graven van Vianden. Toen in het jaar 1331 de enige dochter van de graaf van Vianden, Adelheid, trouwde met Otto, graaf van Nassau, kwam de bezitting aan de Nassause graven.

Prins Willem van Oranje erft in 1544 o.m. Vianden van zijn neef René van Chalons. Hier is dus het begin van de band tussen Nederland en Luxemburg.

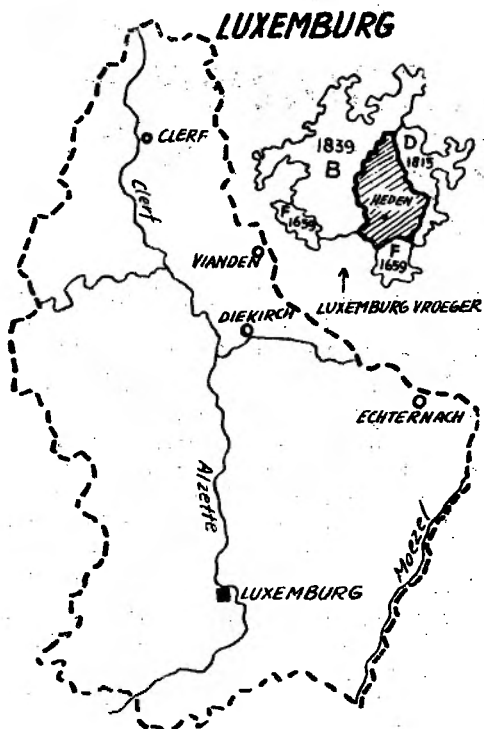
Toen de tachtigjarige oorlog begon, nam Filips II ook het slot Vianden de Prins af. Later kreeg zijn zoon Filips Willem, die immers aan het Spaanse Hof was opgevoed, het eigendom terug. Deze oudste zoon van Oranje s'ierf kinderloos. Zo kregen Prins Maurits en Frederik Hendrik het oude slot. Het is later opgeknaapt en verkocht.

Tegenwoordig kunnen de toeristen de resten van de oude ringmuren, de wapenkamers, de kelders en..... de folterkamers nog bezien. In de rotsen uitgehouwen ziet men nog de gevangenis, waarin de heksen werden opgesloten.

In de 80-jarige oorlog koos Luxemburg de zijde van de Spanjaarden. Filips II gaf het in 1598 cadeau aan Albertus van Oostenrijk en Isabella. Omdat de Luxemburgers zulke trouwe onderdanen waren geweest, behoeften ze de eed van trouw maar met één vinger te zweren.

In de loop van de geschiedenis heeft Luxemburg veel moeten verduren van de grote landen. Toen Lodewijk XIV zijn droom van een groot Frankrijk wilde verwezelijken, werd ook Luxemburg bezet. Na de negenjarige oorl. kwam Luxemburg weer aan Spanje. Na de Spaanse successieoorlog kreeg Oostenrijk het, met de gehele Zuidelijke Nederlanden.

De Oostenrijkse vorsten hebben

Luxemb. vooruit geholpen. Er kwam 'n postkoetsverbinding tussen de stad Luxemburg en Brussel. Het platteland, dat zo dikwijls onveilig werd gemaakt door vagebonden, werd meer beschermd. De deugnieten werden één keer gewaarschuwd. Bij 'n twee keer werden ze gemerkt, door hen een stuk van het oor af te snijden.

In 1795 trekken de soldaten van de Franse revolutie ook Luxemburg binnen. De Luxemburgers hebben 'n hartgrondige hekel aan de **sansculotten**. Als de boeren een opstand beginnen worden er velen bij Clerf doodgeschoten. De geraamten van deze vrijheidsstrijders werden in 1913, bij het graven van een kanaal gevonden:

Evenals Nederland heeft ook Luxemburg gezocht onder de dwinglandij van Napoleon.

Maar: „deez' ellenden gaan volenden en verbrijzeld wordt het juk”.

Op het Congres van Weenen in 1815 springen de grote landen wonderlijk om met de kleine. Luxemburg raakt een stuk kwijt aan Duits-

land. Nederland en België worden één koninkrijk onder koning Willem I. Omdat Willem I Graaf van Vianden is, wordt hij Groot-Hertog van Luxemburg.

Als Nederland en België in 1839 scheiden, moet Luxemburg een stuk afstaan aan België, maar Willem I blijft Groot-Hertog van Luxemburg.

Dit was ook het geval met koning Willem II en koning Willem III.

Op de gulden en rijksdaalders uit die tijd, lees je op het randschrift: G.H.V.L.

In Luxemburg mocht alleen een man de Groot-Hertog opvolgen. Toen dan ook Willem III stierf, mocht koningin Wilhelmina geen Groot-Hertogin van Luxemburg zijn. Het was Adolf van Nassau, die onze koning opvolgde. Hij stamde uit een andere tak van het huis Nassau. Later heeft men toch het erfrecht moeten veranderen, zodat thans 'n vrouw Groot-Hertogin is, n.l. Charlotte.

Met Nederland is ook Luxemburg (en België) onder de voet gelopen door de Duitsers in 1940.

Bij de bevrijding is er heel erg gevochten door het Amerikaanse derde leger. Bij de stad Luxemburg liggen generaal Patton en 8700 soldaten begraven!

Dit, misschien voor jullie taaië stukje geschiedenis, laat zien hoe nauw Luxemburg en Nederland verbonden zijn geweest. Je begrijpt nu ook hoe koningin Juliana zich mag noemen: Gravin van Vianden?

OPGAVE I:

1. Over Luxemburg regeert....
2. Haar man is .....
3. De naam Bourbon komt in „onze” geschiedenis ook voor n.l. Ch... de B..., vrouw van....
4. Parma ook, n.l. M... van P... Zij was l.... voor F.... en dan nog de .....
5. De Benelux zijn: .....
6. Luxemburg is ong. zo groot als.... en telt .... inwoners.
7. Luxemburg levert: .....
8. De Nassauers werden graaf van...
9. Willem van Oranje erfde het slot

NA LIJDEN VERBLJDEN

Joekow is een Poolse jongen. Hij woont met zijn moeder en twee zusjes in Warschau. Zijn vader is in 1948 door de geheime politie opgehaald, omdat men hem verdacht van **sabotage**. In de fabriek, waar hij werkte als **ingenieur**, werd een kostbare machine **defect**, doordat iemand zand in de smeerolie had gedaan. Joekows vader werd hiervoor verantwoordelijk gesteld, omdat hij de leiding had van die afdeling.

Onverwacht was die **arrestatie** niet gekomen. De ingenieur had al heel wat moeten horen over zijn christen-zijn en wat was er gespot met zijn achterlijkheid om nog te bidden en in de Bijbel te lezen! Geduldig en kalm had hij die spot verdragen, al viel het soms wel zwaar om bij de kwellingen van de communistische fabrieksdirekteuren je kalmte te bewaren. Maar had zijn Heiland het al niet voorspeld: „Zij hebben mij vervolgd, ze zullen ook u vervolgen?”

't Was alleen om zijn grote bewaamheid, waardoor men hem eigenlijk niet kon missen, dat hij niet veel eerder gevangen was genomen. Nee, onverwacht was het niet, maar

toch waren ze thuis ontzettend geschrokken die avond, toen de geheime politie hem had weggehaald.

Joekow was toen 7 jaar en zijn tweelingzusjes 4. 't Was heel moeilijk geweest voor moeder om haar drie kinderen het nodige te geven en als buurman Zoporski niet in stilte telkens weer geholpen had, zou ze het niet hebben kunnen bolwerken. Eén ding had moeder de kinderen ingeprent, dat zouden ze ook nooit vergeten: elke avond te bidden voor vader.

Joekow was nu een flinke jongen van vijftien jaar. Hij werkte nu ook op de fabriek, waar vroeger zijn vader had gewerkt. Nu alles zo duur was, kwamen zijn verdiensten goed van pas.

Van vader hoorde men zelden iets. Eén maal had moeder bericht gehad, dat hij te werk was gesteld in het **concentratiekamp** Workoeta, in het uiterste noorden van Europees Rusland. Joekow had eens gehoord, dat de mensen daar hard moesten werken en dat er velen van honger omkwamen. 't Moest een hele barakkenstad zijn met een bevolking van

van... in... Hij erfde toen ook het ....

10. Drie zonen van Prins Willem ver-toefden wel op Vlaanden, nl. ....
  11. L... nam 'n stuk v. Luxemburg.
  12. Oostenrijk kreeg het in .... na de S.....
  13. In... werd kon. Will. I G.H.V.L.
  14. Koningin Wilhelmina mocht niet opvolgen, want .....
  15. Lux.b. is in 19... bevrijd door...
  16. Koningin Juliana heet ook: .....
- Als H.M. „incognito” reist, noemt

ze zich: .....

OPGAVE II : (Mondeling)

Als je een geheugen voor jaartallen hebt, probeer dan eens in te vullen: 1331, 1544, 1598, 1688-97, 1702-1713, 1795, 1815, 1839. Koning Willem I... Willem II..., Willem III..., Wilhelmina.... 1940, 1945.

OPGAVE III :

Dicteer elkaar eens de moeilijke woorden.

wel 120.000 man.

Zou vader nog wel leven, of zou hij ook van hongersdood zijn omgekomen? O, als de Here hun gebed maar verhoorde!

Op zekere avond liep hij met buurman Zoporski van de fabriek naar huis. Buurman scheen iets op zijn

hart te hebben, wat hij bijna niet durfde te zeggen. Soms deed hij zijn mond open, maar sloot hem onmiddellijk weer en schudde zijn hoofd.

Joekow zag het wel en eindelijk vroeg hij: „Had u iets buurman?”

„Ja, jongen, maar laten we er hier maar niet over praten. Ga je even mee naar mijn huis? Daar kunnen we praten, zonder bang te zijn, dat iemand ons hoort”.

Zonder te praten kwamen ze zo bij buurmans huis. Toen ze binnen waren, stak Zoporski direkt van wal.

„Kijk eens Joekow, allereerst moet je me beloven, tegen niemand iets te zeggen van wat ik je ga vertellen. Mag ik je hand er op?”

Even aarzelde Joekow. Tegen niemand iets zeggen? Ook niet tegen moeder, voor wie hij nooit geheimen had?

„Mag moeder het ook niet weten, buurman?”

Nu weifelde Zoporski. Na even na-

gedacht te hebben, zei hij: „Als 't nodig is, toe dan maar. Ze is een flinke vrouw en ze zal ons niet verraden”. Met een handdruk beloofde Joekow toen te zullen zwijgen.

„Hoor eens Joekow. Vanavond tegen acht uur komen hier drie kameraden van de fabriek. Je mag het wel weten. Wij helpen mensen, voor wie het leven hier te gevaarlijk wordt, vluchten naar de andere kant van het IJzeren Gordijn, naar West-Duitsland. Daar is natuurlijk groot gevaar aan verbonden. Nu schijnt het, dat de geheime politie iets vermoedt. Soms krijg ik de indruk, dat er van die lui zijn, die bijzondere aandacht aan mijn huis besteden. 't Was daarom misschien verstandiger, om met dit werk op te houden. Maar we hebben net een gezin, dat zo spoedig mogelijk over de grens moet en we willen hen niet in de steek laten. Nu wou ik graag, dat jij vanavond hier in de straat wat uit wou kijken. Als je wat verdachts ziet, schop je maar even tegen het ijzeren hek voor het huis. Dan zorg ik wel, dat mijn kameraden ongemerkt verdwijnen. Kan ik op je rekenen?”

„Ja buurman, 't komt in orde. Om acht uur dus?”

„Afgesproken en al vast bedankt voor de hulp”.

***

Prompt om acht uur stapt Joekow de straat op. 't Is er niet erg druk. De enkele mensen, die hij ziet, kent hij wel. Allemaal lui, die bij hen in de straat wonen. Ze kennen hem ook en de meesten groeten hem.

Maar wat is dat voor een dikke mijnheer, die daar aan komt? Dat is er niet één uit zijn straat. Joekow wandelt zo onopvallend mogelijk naar het hek voor buurmans huis. De mijnheer komt ook die richting uit. Joekow vertrouwt die kerel niet. Kijk, zonder zijn hoofd te draaien, gluurt hij met schuine ogen naar 't huis van Zoporski.

Wat moet ik nu, denkt Joekow, moet ik nu al vast tegen 't hek schoppen? Nee, even wachten nog.

Daar is de kerel naast hem. En o,

hij blijft staan ook ! Hij gaat met Joekow praten.

„Zo jongeman, wou je ook nog wat genieten van de mooie avond ?”

„Och ja”, zegt de jongen onwillig.

„Woon je hier ?” vraagt de man

verder, terwijl hij naar buurmans huis wijst.

„Nee,” is 't antwoord, „ik woon hier naast”.

„O juist, dan ken jij je buurman zeker wel goed ?”

„Och ja”, zegt Joekow, „zo'n beetje wel”.

De man komt een beetje dichter bij. Bijna fluisterend vraagt hij :

„Komt je vader vaak bij deze buurman ?”

„Mijn vader zit in een concentratiekamp”, flapt Joekow er uit. Hij weet bijna zeker, dat deze kerel in dienst is van de geheime politie en door dit laatste antwoord zal de man wel begrijpen, dat hij niet van plan is om zich gewillig te laten onderwerpen. Hij heeft zich niet vergist. De man mompelt nog zo iets als : „Jammer voor je” en loopt door.

Een uurtje later kan Joekow ook naar huis. Er is geen enkel verdacht persoon meer voorbijgekomen en als Joekow buurmans gasten ziet vertrekken, begrijpt hij, dat zijn taak voor die avond is afgelopen. Even

nóg vertelt hij zijn moeder, wat er gebeurd is en dan gaat hij naar bed.

De volgende dag brengt nieuwe schrik. Als Joekow thuis komt van de fabriek, vertelt zijn moeder hem met tranen in de ogen, dat er een boodschap gekomen is van de politie, dat Joekow Larinski zich om half acht heeft te vervoegen in die en die straat op nummer zoveel. En ze weten het allebei, op dat adres is het hoofdbureau van de geheime politie.

„Je hebt gisteravond toch niets tegen die man gezegd ?” vraagt moeder.

„Nee, moeder, heus niets bijzonders. Alleen dat mijn vader in een concentratiekamp zit. Maar dat weten ze toch wel ?”

„Ja, jongen, 'k weet het niet, wat dit te betekenen heeft. Is er op de fabriek ook niets gebeurd ?”

„Voorzover ik weet niet, moe”.

„Nu ga dan maar jongen. Maar pas op en zeg niet te veel. En de Here beware je”.

Om half acht meldt Joekow zich op het aangegeven adres. Hij wordt door een lange gang naar het kamertje van de chef gebracht. Tot zijn verbazing is deze man één en al vriendelijkheid.

„Zo, jonge kameraad”, zegt hij, „neem maar plaats daar”. Joekow gaat zitten.

De chef staat op, gaat naar een kast en komt met een grote map terug. Die legt hij op zijn bureau en neemt er na wat geblader een bedrukt vel papier uit.

„Hier heb ik het”, zegt hij. „Jij bent toch Joekow Larinski, zoon van de ingenieur Larinski, die acht jaar geleden naar een kamp is gebracht ?”

„Ja, mijnheer”.

„Juist. Dan heb ik goed nieuws voor je, kameraad. Je weet misschien, dat onze vrienden in Rusland, o.a. partij-sekretaris Kroestsjef, ons er over hebben ingelicht, dat er tijdens het bewind van Stalin en zijn medewerkers heel wat fouten zijn gemaakt. Stalin en zijn vrienden hebben te veel om zich zelf en niet genoeg om het volk gedacht. Zo zijn

er heel wat onschuldigen in de gevangenis en in een kamp terechtgekomen. Wij willen proberen dat onrecht weer ongedaan te maken”.

Joekow luistert met open mond. Waar wil de chef naar toe?

„Ik heb de papieren, die betrekking hebben op de zaak met je vader nog eens doorgenomen”, gaat de chef verder, „en.... misschien zou ik kans zien, om hem vrij te krijgen”.

„O, alstublieft mijnheer, wilt u het proberen?”

„Dus jij zou dat wel graag willen?”

„Nou en of!”

„Goed dan. Ik zal het proberen. Maar.... onder één voorwaarde. En dat is deze. Jij moet mij een dienst bewijzen. Wil je dat?”

„Zegt u maar, wat ik moet doen, mijnheer”.

De chef streek even met zijn hand over het haar. „Is helemaal niet moeilijk, hoor”, zei hij. „Heel gemakkelijk zelfs. Naast jullie woont een zekere Zoporski. Wij verdenken die man er van, dat hij vluchtelingen voorthelpt. Maar we kunnen dat nog niet bewijzen. Nu zouden we hem wel kunnen arresteren en ondervragen, maar dan ruiken zijn helpers lont. En wij willen het hele stel graag in eens te pakken hebben. Alles wat jij te doen hebt, is goed uitkijken. Zo gauw je ziet, dat er een paar mannen bij Zoporski op bezoek komen, waarschuw je ons. Als je

goed met hem kunt opschieten, mag je ook proberen de namen en adressen van zijn vrienden te weten te komen. Als je ons die kunt opschrijven, zou het ook prachtig zijn. Zo gauw als wij het stel hebben ingerekend, zorg ik, dat je vader thuis komt”.

Joekow kan van verbijstering geen woord zeggen.

„Dus, je hebt me goed begrepen? In ruil voor de vrijheid van je vader help jij ons om Zoporski en zijn helpers onschadelijk te maken. En graag zo vlug mogelijk. Des te eerder is je vader terug”.

„Ja, mijnheer”.

Met dit „ja, mijnheer”, bedoelde Joekow, dat hij begrepen had, wat de chef van hem wilde, maar deze valte het zo op, dat de jongen beloofde op zijn voorstel in te gaan.

De chef stond op en liet de jongen gaan.

„Veel succes, kameraad”, riep hij hem nog na.

Joekow beefde van opwindning, toen hij weer op straat liep. Vader kon vrij! Vader kon naar huis! Dat was het allereerste wat door zijn gedachten hamerde. Vader kon vrij, als.... Ja, als hij, Joekow meehielp. Als hij buurman Zoporski, hun vriend verraden wilde. Op eens bleef hij staan van schrik. Buurman Zoporski verraden? Maar dat.... dat kon hij niet, nooit. Een verrader wilde hij niet zijn. Wat dacht die chef wel van hem?

Ja, maar als hij het niet deed, kwam vader niet vrij, nooit misschien. Als een schok ging het door hem heen, dat de chef blijkbaar wist, dat vader nog leefde. Anders zou hij niet met zijn voorstel gekomen zijn!

O, wat verlangde hij naar vader! En hij kon helpen vader thuis te krijgen. Hem bewaren voor veel lijden, voor een ellendige hongerdood misschien! Maar buurman verraden?

Maar vader ging toch boven buurman?

O, wat was 't moeilijk!

In heftige tweestrijd kwam hij thuis. Daar wachtte moeder in grote onrust. Wat zou haar nu boven het

hoofd hangen? Telkens had zij al uitgekeken. Er waren zovelen al naar dat bureau gegaan om nooit weer terug te keren.

Maar gelukkig, daar kwam Joekow aan! Ze hadden hem niet vastgehouden! Maar wat stond zijn gezicht donker! Wat zou er zijn?

Snikkend viel hij haar in de armen. Ze liet hem uitschreien al brandde ze van nieuwsgierigheid.

Toen vertelde hij alles. Ze voelde aan zijn woorden, welke strijd hij voerde van binnen.

„En wat doe je nu Joekow?”

Zacht en vriendelijk vroeg ze het, hoewel ook haar gezicht wit was geworden, toen ze 't verhaal hoorde.

„Ja moeder, wat moet ik doen? Soms denk ik: vader gaat toch vóór buurman? Maar een verrader wil ik ook niet zijn. Ik weet het niet”.

„k Begrijp het best, jongen. Maar eerst moet je vragen: „Here, wat wilt U, dat ik doen zal?” Me dunkt, dan weet je het al wel, hé? We bid-den elke dag om vaders vrijlating, maar we mogen geen zondige mid-delen gebruiken”.

Beschaamd boog Joekow zijn hoofd. Moeder had groot gelijk. Maar als vader nu niet thuiskwam?

Moeder zei nog meer.

„Heb je je al afgevraagd, wat vader zeggen zou, als hij thuiskwam en hoorde, dat jij voor hem buurman en zijn helpers verraden had?”

Nu wist Joekow het helemaal zeker. „Moeder, ik ga buurman waar-schuwen. Misschien kan hij dan tege-lijk met dat gezin naar het westen vluchten”.

„Dat is goed, jongen. Zo zou vader het willen en zo vraagt de Here het ook van jou”.

***

't Is twee dagen later. De „zuivering”, die de Russen onder Stalins vrienden hebben gehouden, heeft zich ook voortgeplant naar Polen. De gevreesde chef van de geheime politie wordt ontslagen en door een nieuwe vervangen en daardoor wordt Joekow niet opnieuw naar het bureau geroepen.

Ook Zoporski kan vrijer ademhalen. Hij besluit voorlopig nog niet te vluchten.

En een maand later... Dan is de vreugde niet te beschrijven! Dan staat daar plotseling vader voor de

deur! Vermagerd en verzwakt, maar vrij! Tegelijk met tientallen anderen, ook slachtoffers van Stalins **terreur**, is hij vrijgelaten. 't Is beurtelings schreien en lachen van blijdschap.

Wat is er veel te vertellen! Maar vader is nog te vermoeid om lang op te blijven. Al vroeg gaat 't gezin naar bed, maar niet dan na eerst de Here te hebben gedankt voor deze onverwachte verlossing!

VRAGEN EN OPGAVEN :

1. Wat betekent :

- iets niet kunnen bolwerken;
- iets op zijn hart hebben;
- van wal steken;
- in de steek laten;
- lont ruiken;
- boven 't hoofd hangen?

2. Noteer de vetgedrukte woorden met hun betekenis.

OM VOOR TE DRAGEN:

Het mezennestje

Een mezennestje is uitgebroken
dat in de wilgentronk
gedoken
met vijftien eitjes blonk;
ze zitten in den boom te spelen,
tak-op, tak-af tak-uit tak-in tak-om,
met velen,
en 'k lach my, 'k lach my, 'k lach my bijkans krom.

Het mezenmoertje komt getrouwig,
komt op den lauwen noen,
al blauwig
en geluwachtig groen;
het brengt hun dit en dat om te azen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in,
ze razen,
en kruipen vlug het mezennestje in.

Het mezenvaærtje, zit - de loveren
verduiken 't voor 't Gestraal
te toveren,
al in de mezentaal;
daar vliegen ze, al med'een, te zamen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-in, tak-uit
en amén
het mezennestje is weerom ijle en uit.

Guido Gezelle

GUIDO GEZELLE.

Vondel is de Prins der Nederlandse dichters. Guido Gezelle zou je de Prins der Vlaamse dichters kunnen noemen. Hij hield heel veel van de natuur. De meeste van zijn gedichten zijn „natuurgedichten”. De bekendste zijn wel: „Het Schrijverke”; „O, 't ruisen van het ranke riet”.

Guido Gezelle

Hier is nu „Het Mezenestje”.

Gezelle wandelde veel buiten. Op een dag komt hij langs een rij knotwilgen en uit één ervan vliegt een meesje weg. Hij kijkt en vindt in de half uitgeholde stam (de tronk) een mezenestje met één eitje erin. Elke dag komt hij er langs: telkens is er een eitje bij. Op 't laatst zijn er vijftien blinkende eitjes.

Als echt natuurvriend laat hij nu het nestje met rust, want de vogeltjes zullen gaan broeden.

Hij is het hele geval al zowat vergeten. Maar na een paar weken komt hij weer langs dat slotje met wilgestammen en zowaar, de vogeltjes hebben hun schaaltje open gepikt (het nestje is „uitgebroken”) en de kleine mezepropjes buitelen zó grappig om de takjes, dat Gezelle er om moet lachen, lachen.

Maar daar komt de moeder aanvliegen. Het is nu twaalf uur (noen) en lekker warm (lauw). Wat een pracht-beestje met die blauwe en

geelachtig groene veertjes! Maar ze pronkt niet met haar mooie pakje, ze doet trouw haar werk: zorgen dat de kindertjes wat te eten krijgen (azen).

Roets... de meesjes kruipen vlug in het nestje. Hoor, wat is dat? Een prachtig fluitconcert. Waar komt het vandaan? Gezelle kijkt en tuurt. Aha, daar zit papa Mees. Zeg, die weet waar het goed is. Hij heeft geen last van de hete zonnestralen, hij zit half weggedoken onder de bladeren (de loveren). Moeder zorgt wel voor de kindertjes: hij zingt zijn wondermooie mezenliedje.

Maar ineens is de betovering voorbij. Het eten is op; de kleine meesjes gaan weer spelen en... het nestje is weer leeg (ijl) en de vogeltjes zijn er **ult**!

Let bij het uit het hoofd leren op de volgorde van dat: tak-op, tak-af enz. In het eerste couplet is het laatste woord tak-om; in het tweede tak-in; ze vliegen immers het nestje in; in het derde eindig je met tak-ult. Hoe aardig klinkt dat woordje: amen hier; het eten is gedaan.

De regel — de loveren... verduiken 't voor 't gestraal — is een tussenzin: die zeg je op wat lager toon. Bij „te toveren” neem je weer dezelfde hoogte als bij: Het mezenvaartje.

Denk je er aan, dat je in te zamen, de z als een s uitspreekt?

Zie dit gedicht als een fijn schilderijtje. Leef het mee. Wees net zo blij verrast om wat je ziet, als Gezelle dat was. Als je het hard op leest, moet je dat hippetrippen van die mezepropjes horen! Als je een woordje als **razen** zegt, moet het net zijn of je dat gevlert en dat veertjes geruis werkelijk hoort. Achter elke regel, ook al staat er geen komma, eventjes, heel eventjes wachten; alleen maar 'n heel korte adempauze. En dan dat tak-om, tak-op enz., staccato zeggen, d.w.z. of het kleine hamertjes op koperen plaatjes zijn.

Wat zou ik het jullie graag eens allemaal voordoen!

FRANS C. VAN DORP.

Hallo, jongens en meisjes,

Jullie krijgen nu eens van mij een „spinnewebradsel”.

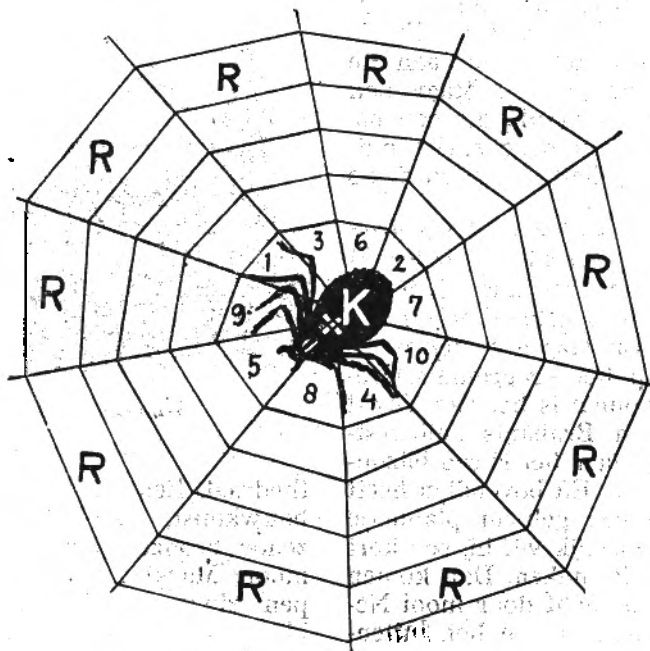
Let maar 'es op. In het hartje zit de kruisspin. De eerste letter is de beginletter van alle woorden. Ieder woord bestaat uit 6 letters. Alle eindigen op een r.

En nu maar aan de slag.

1. ondergrondse ruimte.

2. gevangenis.
3. coiffeur.
4. vis.
5. een amfibie.
6. venter.
7. deel van vulkaan.
8. tonnenmaker.
9. leren harnas.
10. vlinderbloemige plant.

Jullie behoeven niets in te zenden.

Hersengymnastiek

Nu geef ik jullie eerst de antwoorden op het tiental vragen uit het mei-nummer :

71. Karel de Vijfde, in 1531. 72. 15 leden. 73. o.a. Beer (Rozenburg) en Naardermeer. 74. een slimmerd. 75. middel tegen koorts, getrokken uit

de bast van de kinaboom. 76. pas op, u nadert een voorrangsweg. 77. platina. 78. van de koningin van Scheiba. 79. Jacob. 80. de vrouw van Pínehas.

Dan volgen de nieuwe :

81. Noem 'es 3 woorden die eindigen op scoop.
82. Wat is een veenmol ?
83. Noem 'es 3 belgewassen.

De trektocht van de V.V.V.'ers

door Wim Broos

Zij zaten nu in 't cachot — zou Ank ze nog herkennen? Brr, ze bibberde wel 'n beetje, toen zij samen met mevrouw tegenover de twee kerels stond. Gelukkig waren er 'n paar stevige agenten bij! Ja, dat moeten ze zijn: die lange, de zoon, zag zij het eerst en daarachter kwam de korte dikke vader. Maar vannacht had die een pet op!

Toen mochten ze, met een bedankje van de commissaris, gaan. En de fietsen gingen mee! Hulde aan de knappe Vughter politie! Maar ook een hoeraatje voor Ank, die een belangrijk aandeel in deze snelle ontknoping heeft gehad. Even goed als mevrouw Mulder!

Dan laden zij kwiek de bagage op de fietsen en vertrekken. Onder al deze bedrijven is het knap laat geworden, maar één geluk hebben ze: er staat voor vandaag geen bijzonder lange tocht op het programma. Hemelsbreed genomen is het van Vught naar Chaam, in Brabants zuidwesthoek niet ver, maar het is een bijzonder mooie streek. En bovendien heeft mijnheer nog een geheim plannetje in petto: zo mogelijk wil hij een kort ritje door België maken. Dan komen ze op hun zwerftocht door mooi Nederland toch ook nog in het buitenland!

Met gejuich wordt die verrassing ontvangen, maar eerst gaan de V.

V.V.'ers 'n andere kant uit: Noordwaarts inplaats van naar het zuiden. Want een bezoek aan Brabant is niet compleet zonder de hoofdstad gezien te hebben. En daarom: dat gaat naar Den Bosch toe, zoete lieve Geritje!

Daar bewonderen zij Neerlands mooiste kerk, de R.K. Sint Jans Ka-

's-Hertogenbosch

St. Janskerk.

thedraal. Een wonder van Gothische bouwkunst. Dan laten zij de peinzende bronzen Jeroen Bosch op de mooie Markt hun rug zien en trappen zingend zuid-westwaarts. Over binnenweggetjes en fietspaden, langs beekjes en stille vennen, door de bossen: richting Tilburg! Maar de minder mooie textielstad laten zij wijse-

84. Waar staat in ons land een hoogovenbedrijf?
85. Wie heeft het boek van de Handelingen der Apostelen geschreven?
86. Noem de bergen, waarop Aäron en Mozes stierven.

87. Wat versta je onder „blik“ en wat is dan spröt?
88. Wat betekent A.D. 1956?
89. Wat versta je onder Prinsjesdag en wat onder vlaggetjesdag?
90. Wie werd in Judas' plaats gekozen?

lijk liggen, in de vrije natuur van 't onvolprezen Brabant is 't beter!

Hun doel is 't merkwaardige tweeling-grensdorp Baarle-Nassau en Baarle-Hertog, het eerste op Nederlands, het tweede op Belgisch grondgebied. Het is hier een wonderlijke situatie, want de twee dorpen zijn in werkelijkheid één. Nergens staan grenspalen, nergens vinden de V.V.V.'ers een verbod om België binnen te gaan! En toch is het best mogelijk dat zij niet in een Nederlandse, maar in een Belgische straat lopen! Slechts aan de huisnummers is te zien in welk land men is: een wit nummer op zwart is Nederlands, 'n zwart-op-wit Belgisch! Maar er staat één huis met twee nummers, een Nederlands en een Belgisch — de grens loopt er midden door de gang....

Op 't gezellige pleintje, dat vreemd genoeg de Singel heet, vertelt mijnheer iets van deze merkwaardigste grensplaats ter wereld. Die grillige grens dateert al uit de middeleeuwen en zij is altijd zo gebleven. Zelfs bij de afscheiding van België bleven de beide Baarle's wat zij waren. Het hoofddorp is 't Nederlandse Baarle-Nassau, maar hierin liggen talrijke Belgische gebieden, zgn. enclaves, en zo komt het dat de onzichtbare grens soms dwars door huizen en tuinen loopt. Er is zelfs een café, waar de ene helft van het biljart op Nederlandse grond, het andere deel op Belgisch gebied staat!

De bevolking is één, al zijn er ook twee gemeentehuizen, twee postkantoren en tweërlei politieagenten. De Nassauers en de Hertogenaren willen niet anders; zij leven broederlijk naast en met elkaar en het is om 't even of men in de winkels met gulden of met francs betaalt.

Een gek wereldje hier; vinden de V.V.V.'ers, maar machtig interessant. En natuurlijk sturen ze allemaal van hieruit een kaart naar huis, beplakt met een Belgische postzegel. Die gaan op het Belgische postkantoor in de bus! Zo, dan zijn ze tóch in het buitenland geweest!

Want van een werkelijk tochtje

door België kan helaas niets komen — er is geen tijd meer voor. Jammer! Maar meneer verzekert dat het land daar precies hetzelfde is als aan deze zijde. Er is geen verschil!

Nee, er is zeker geen verschil. Dat merken zij later pas, als zij een Belgische douanier ontmoeten, die hen wegens „illegale grensoverschrijding” zes dagen op water en brood wil zetten. En de fietsen in beslag wil nemen....

IX. Op de reeënjacht.

Het is vanuit 't Nederlandse Baarle-Nassau nog een halfuurtje zuidwaarts fietsen naar de eigenlijke grens en dat punt willen de V.V.V.'ers toch wel graag zien. Veel te bekijken valt er niet, 't is een stille rustige douanepost aan de weg naar Turnhout — dus wenden zij het stuur en trekken in de richting van Chaam.

't Is een schaars, bewoonde streek met hier en daar 'n vergeten gehucht of wat eenzame boerderijtjes; verder vinden zij hier slechts bos en hei, doorsneden van kronkelende binnenweggetjes en paadjes. Wel een ideaal smokkelgebied!

Onbezorgd peddelen ze door dit uithoekje van Nederland. Wat is 't hier mooi! En stil! Ze ontmoeten geen levend wezen — het lijkt wel uitgestorven!

Alleen de man-aan-de-kop is niet erg gerust. Hij trapt maar door — en toch is hij niet helemaal zeker van de juiste richting. Wegwijzers en paddestoelen zijn hier blijkbaar onbekend en hij ziet niemand om de

weg te vragen. Als ze maar niet te ver afdwalen van Chaam!

Aha, eindelijk nadert in de verte iemand op een fiets. Die zal hier de weg wel weten! Maar hé, wat vreemd: het is een man in een onbekende uniform. Een Belgische grenswacht? Doet er niet toe. Afstappen en vragen!

„Awel, ge moet naar Kaam”, zegt de dikke douanier. „Ge komt zeker uit 'Olland? Wel, dan moet ge nog wijd omrijden, in Strijbeek is de naaste grenspost. Ge hebt toch wel een pas of een bewijs van Nederlandschap en die jongelui ook?”

„Ja, ik wel”, zegt mijnheer Mulder, „maar zij niet. We hadden geen tijd meer voor een tochtje door België”.

'Ebben zij geen pas? Ook geen dagpasje? Maar hoe komt ge dan hier in België?”

„In België?” stamelt mijnheer....

Maar we zijn toch in Nederland?”

„Welnee meneer, hoe komt ge er bij, dit is hier Belgisch grondgebied! Dus deze jongelui hebben geen pas? Nee? Dan is dat dus illegale grensoverschrijding en daar staat 'n strenge straf op!”

De douanier trekt een bars gezicht en strijkt z'n knevel op. Grimmig monstert hij het troepje, dat met benauwde gezichten het gesprek gevolgd heeft. „Smokkelaars misschien? Koffie? Boter?” zegt hij streng.

Nu krijgt mijnheer het ook te kwaad. Wat 'n dienstklopper! „Dan zijn we per ongeluk over de grens gegaan. Heus meneer, we konden er niets aan doen. 't Is mijn schuld, maar ik heb nergens een bordje gezien. Werkelijk niet!” pleit hij.

Het helpt niet. De grenswacht is onvermurwbaar. „Illegale grensoverschrijding”, gromt hij nogmaals. „En dat kan gestraft worden met zes dagen in 't cachot op water en brood. Met verbeurdverklaring van de fietsen! Tja, wet is wet. Ge zult allen mee moeten naar Turnhout!”

Wat 'n schrik!! Moeten zij de gevangenis in? Zijn ze de fietsen kwijt? En dat alleen, omdat.....

Dan barst plots de douanier in 'n bulderend lachen uit. „Awel, die is

goed! Welnee mennekes, wees maar gerust. Ik meende 't niet zo erg. Wij Belgen houden van een grapke, weet ge? 'k Begrijp het wel ge zijt per ongeluk in België verdwaald, dat kan hier makkelijk. En smokkelaars zijt ge niet, dat zie ik zo wel. Alla, kom mee, dan zal ik jullie weer over de grens brengen en de naaste weg naar Kaam wijzen”.

Nu is de man de gemoedelijkheid zelf. Nog grinnikend om de betueterde gezichten stapt hij op en trapt dan, naast mijnheer Mulder, gezellig babbelend, mee. Hij kent de weg hier op een prik, paadje hier, weggetje daar — en dan zegt hij eindelijk: „Ziezo, ge zijt weer op eigen grond. Nou gaat ge hier het fietspad af en dan komt ge vanzelf bij de jeugdherberg uit. 'n Goeie reis en veel plezier samen!”

„Hartelijk dank, hoor”, zegt mijnheer uit aller naam. „Hier, kan ik u daarmee dienen?”

„Hm! 'k Mag geen fooien aannemen, weet ge? Maar 'n goeie 'Ollandse sigaar staat niet in de wet! Merci en adieu!”

Nou, dat is me een olijkerd!

En zo zijn ze spoedig aan de prachtige splinternieuwe jeugdherberg „Het Putven”, midden in de dichte Chaamse bossen gelegen. Nog juist op tijd! Ondanks hun dwaaltocht!

Wat is dit een mooi tehuis! Groot en ruim en modern, maar toch gezellig in zijn soberheid. Een echt „home” voor jonge trekkers! En die zijn er heel, wat vandaag.

Na de maaltijd komt nog de grote verrassing van deze toch al zo veelbewogen dag. De V.V.V.'ers hebben gezwommen in het achter de jeugdherberg gelegen ven, waaraan het huis zijn naam ontleent. Als daarna plechtig de vlag op 't voorplein is gestreken, vraagt de herbergvader of er liefhebbers zijn om met hem de bossen in te gaan.

Er zit hier veel wild, niet alleen klein wild, zoals vossen, fazanten, konijnen en eekhoortjes, maar ook reeën. En die kunnen zij zien, als ze 'n beetje geluk hebben!

Elke avond tegen zonsondergang komt namelijk een kleine kudde naar de vaste drinkplaats in het „Vogelven”, iets verderop in het bos gelegen. Wie zich daar dan verdekt opstelt en héél stil is, kan de schuwe dieren in 't wild bekijken!

Dat is een buitenkansje! En dus gaat een hele troep trekkers, onder leiding van de herbergvader, op pad. Hij is een voortreffelijk natuurkenner, die alles afweet van bomen en bloemen, planten en dieren.

Zo herkent hij direkt elk vogelgeluid en wijst hij de meisjes en jongens op het bijna onzichtbare nest — een gat in een boom — van de zeld-

KLEINE GROENE SPECHT

zame kleine groene specht. Zelfs weet hij 'n vossenhol te zitten en, al laat Reintje zich natuurlijk niet zien, fijne sporen in het zand verraden toch zijn nabijheid! Maar om die te ontdekken moet de herbergvader als 'n speurhond over de grond kruipen — dan pas zien de trekkers ze ook!

„En nu allemaal mondje dicht”, zegt hun gids na een fikse wandeling. „En heel voorzichtig lopen, achter elkaar. Denk er om dat je niet op een tak trapt of je op een andere manier verraad, anders krijgen we niets te zien. We gaan aan deze kant langs de rand van het Vogelven lig-

gen, hier dicht bij. De drinkplaats is aan de overkant, houdt die dus goed in de gaten”.

Zo, nu hier zo gemakkelijk mogelijk gaan liggen, vooral niet praten, niet bewegen, alleen maar wachten!

't Is uitgezocht weer voor zo'n expeditie. Geen blaadje beweegt, roereloos ligt het rimpelloze ven tussen de donkere dennen. De schemer hult alles in een geheimzinnig waas; heel de verstilde natuur ademt vrede en rust. Romantisch is het, zo'n „jacht” op reeën in 't avondlijk donker aan het water!

Ze wachten vijf minuten, tien minuten, een kwartier — niets beweegt zich aan de overzij. Zouden de dieren iets gemerkt hebben van hun verspieters? Geduld maar, geduld!

En ja, eindelijk, na lang wachten, horen zij ginds een licht gerucht. Dus toch? Ieder kijkt gespannen, maar bewegingloos toe... ja, ze zien iets. Het is een forse reebok, duidelijk herkenbaar aan zijn gewei, kennelijk de aanvoerder van de kudde. Fier staat het dier even aan de oever van het ven, wendt de kop naar rechts en naar links — nee, geen onraad te bespeuren.

Dan breekt het hele roedel door 't struikgewas, drie, zes, zeven, acht ranke reeën, enkele met kleine kalfjes aan hun zij. En rustig stappen zij naar het water, drinken er en dartelen onbezorgd rond.

Ademloos kijken de jongens en meisjes vanuit de verte toe. Zó iets moois, zo iets edels hebben zij nog nooit gezien! De maan is nu boven de bomen uit en speelt met haar helder zilverwit licht over het vredig natuurtoneel, zodat zij alles duidelijk kunnen onderscheiden. Het is een sprookje, haast te mooi om waar te zijn!

(Wordt vervolgd).

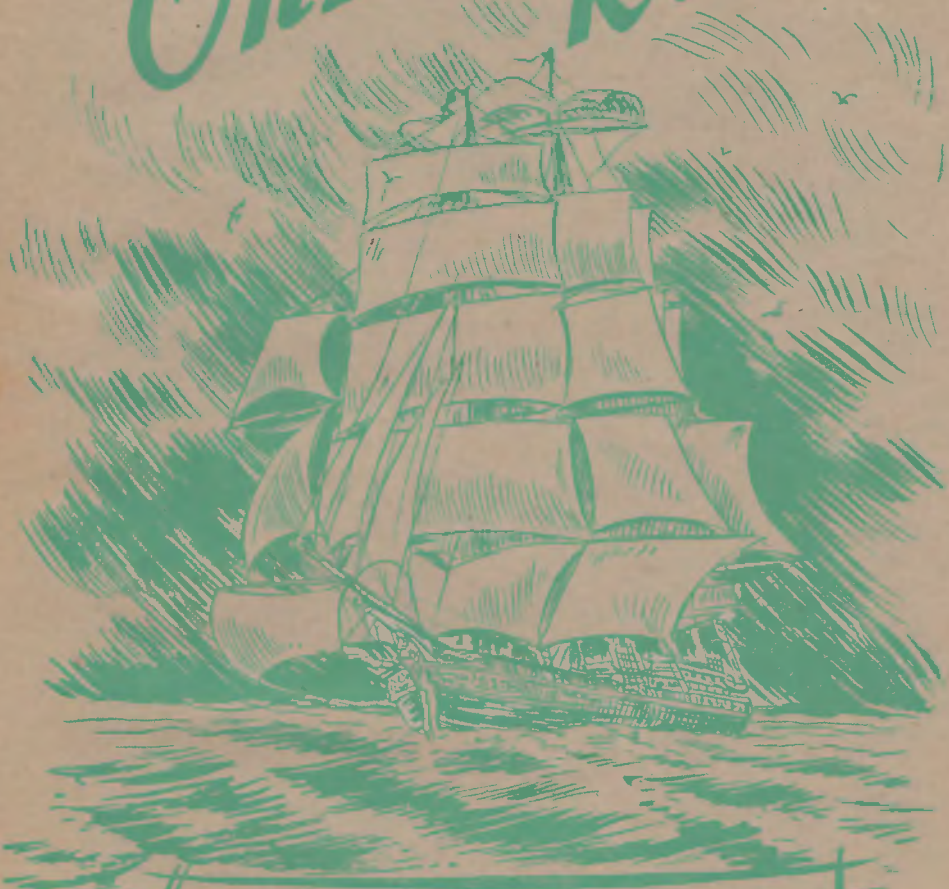

AUGUSTUS '56 - 11e jaargang no. 12

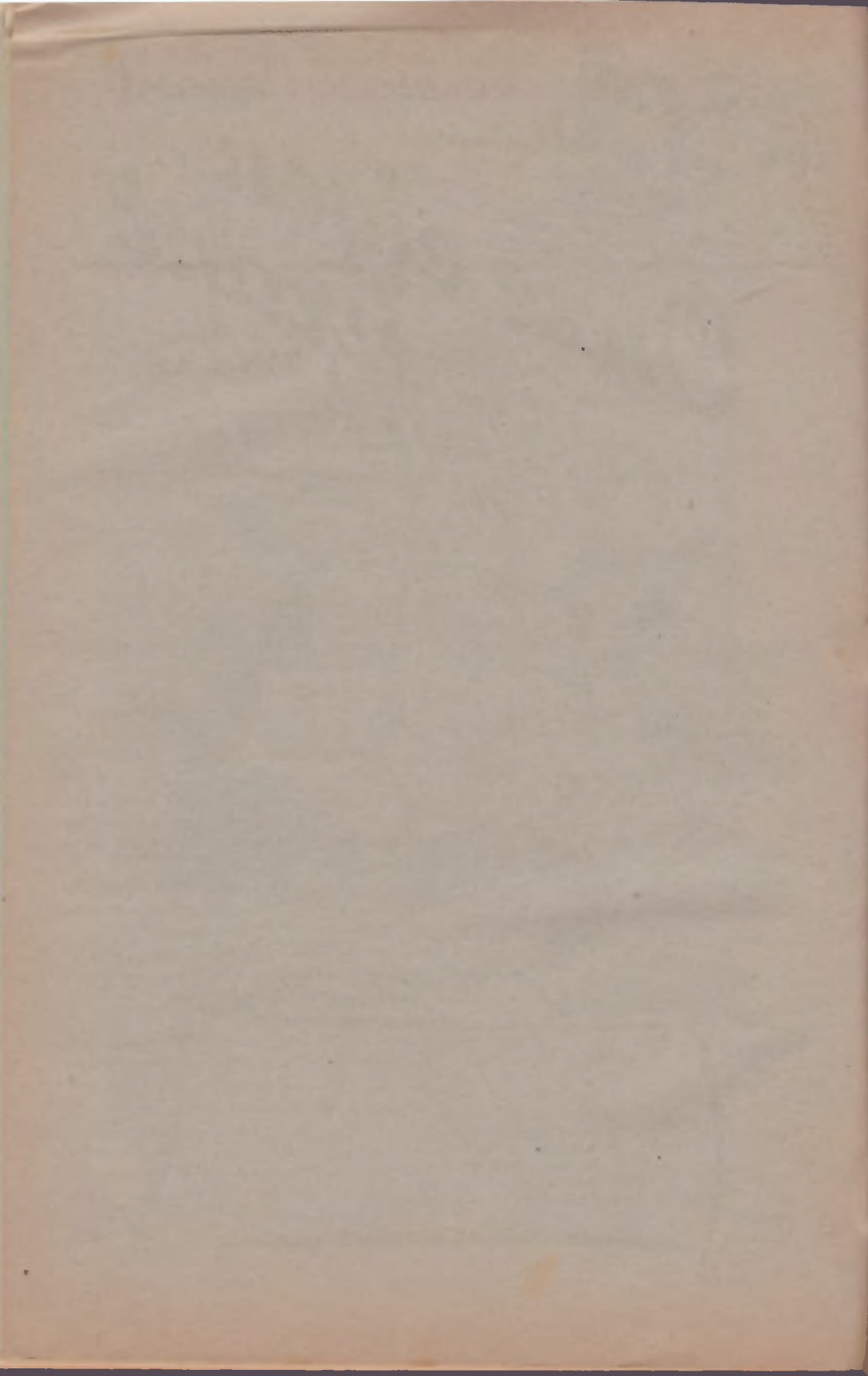

Onze eigen krant

INHOUD:

- 1 De dijk om Oost-Flevoland gesloten
- 2 Een nieuwe regering
- 3 wereldgebeuren in 't kort
- 4 't Gevaar ontkomen
- 5 iets over elektriciteit
- 6 Hersengymnastiek
- 7 Ons werkhoekje
- 8 Feuilleton [slot]

„Onze eigen krant”

Voor de hoogste klassen der Christelijke Scholen
Verschijnt de 20ste van de maand

Red.: L. Meijer, H.d.S., Bedum, J. Bulthuis, ond.
B.L.O. Veenendaal, Tj. Schaafsma, H.d.S. Kampen
Administratie-adres: "DRUKKERIJ DE VRIES"
DELFTZIJL - Telef. No. 547 - Girorek. no. 139559

11e jaarg. no.12 - aug.' 56

DE DIJK om Oost-Flevoland

GESLOTEN

De plannen voor het droogmaken van de Zuiderzee zijn al heel oud. Reeds in het jaar 1667 stond in een Nederlands boek:

„Men sal eerst de Noortsee van de Suydersee afscheyden, dammende alle gaten.....”

Toen leefde dus al de gedachte om van de ondiepe Zuiderzee land te maken. Maar aan het uitwerken van plan-

nen kwam men toen nog niet toe. Veel mensen vonden het een dwaasheid zelfs er over te praten.

In 1886 kwam er meer beweging in. Toen werd de Zuiderzeevereniging opgericht. Acht plannen waren te voren al gemaakt. Nu werd de jonge Ir. Cornelis Lely in dienst genomen. Hij moest maar eens proberen wat hij met de bestaande plannen kon. Vijf jaren heeft de knappe ingenieur zitten zwoegen over het probleem.

In 1891 was hij klaar met een geheel nieuw plan. En... het bleek een uitstekend plan.

Een dijk van Friesland naar Noord-Holland maakt een scheiding tussen de Waddenzee en de Zuiderzee. Het is de tegenwoordige afsluitdijk, 30 km lang en 90 m breed. Door deze stevige dijk behoeven de dijken om de vier stukken niet zo zwaar te zijn. Met de afsluitdijk zal het werk minder kosten dan er zonder.

Ja, het plan lijkt heel goed! Dan maar dadelijk aan de slag, denk je. Mis, het duurde nog 25 jaar voor de regering het ontwerp aannam.

Van 1920 tot 1932 is er gewerkt aan de grote afsluitdijk. In die zelfde tijd was

Lely

~~Men~~ ook al begonnen met de Wieringermeerpolder. Deze kwam in 1930 droog. Wat een trieste aanblik! Zover je kon zien was het één uitgestrekte modder-vlakte.

Maar... in 1934 kwamen de eerste kolonisten in de polder.

Enkele jaren later kon je de torens van de dorpen: Sloodorp, Wieringerwerf en Middenmeer in het wijde landschap zien.

Toen kwam 1945. De Duitsers vernielden in wilde woede de dijken. De gehele polder stroomde vol. De boerderijen stortten in.

Na de bevrijding werd met kracht gewerkt en nu is er van de ramp bijna niets meer te zien.

In 1942 viel de Noordoostpolder droog. Weer een onafzienbare verlaten vlakte van slib en modder. Bij het zien hiervan kwam mij het Woord van Genesis in de gedachte: „De aarde nu was woest en ledig“.

Kerels met vereelte handen werkten dag in dag uit. Ploegen en kunstige machines vochten met de aardbodem. In de wijde landen klonk het lied van de ar-

kan moeilijk geloven, dat hij zich op de bodem van de vroegere Zuiderzee bevindt. Dat in vroeger jaren hier de schepen voeren. De stormwind hier de golven hoog opjoeg en scheepjes in nood verkeerden.

Op het stille Schokland golven nu de korenvelden. Geen begerige zee, die nu meer knaagt aan de kusten.

Urk is geen eiland meer. Vissers hebben geprobeerd in Zuid-Amerika hun oude beroep voort te zetten. De tocht is een mislukking geworden.

Weer is een gedeelte van het plan volvoerd. De vorige maand werd het laatste gat in de dijk om Oost-Flevoland gesloten. Vermoedelijk kan in september het laatste sluitgat in de dijk van de gehele Flevo-polder worden gedicht. In het voorjaar van 1957 kan dan de polder droog vallen.

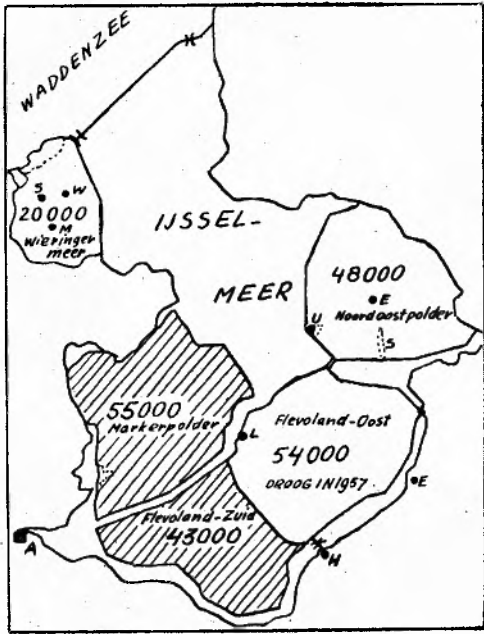
Voor de vissers van Elburg betekent het het einde van hun werk. In de nieuwe polder zal Lelystad de hoofdstad worden. Nu is het nog een „stad“ van enkele huizen, barakken en loodsen. In de toekomst een stad met brede straten en ruime pleinen.

Zo vordert gestaag het werk van Nederland: „Land uit water“.

Het monument op de afsluitdijk zegt het mooi: „Een volk, dat leeft, bouwt aan zijn toekomst“.

Opgaven:

1. Plak het kaartje van de droogmaking van de Zuiderzee in je schrift. Schrijf de namen en de grootte van de polders er onder. Klopt je optelling met die van mij: 220.000 ha.?
2. In 1886 werd de ..... opgericht. Ir. .... heeft het tegenwoordige plan ontworpen. De afsluitdijk is ..... km lang. Er is ..... jaren aan gewerkt. Op het monument van de afsluitdijk staat: ..... De eerste polder, die gereed kwam heet ..... De Duitsers lieten ze in ..... weer volstromen. In de Noordoostpolder liggen de vroegere eilanden ..... en ..... De hoofdplaats is E..... De hoofdstad van de Flevopolder wordt .....

heid... Een schoon lied door God gegeven.

Wie nu in de Noordoostpolder komt,

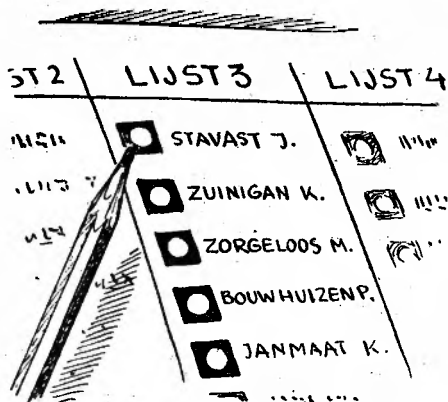
EEN NIEUWE REGERING

In de maand juni zijn in ons land de mannen en vrouwen boven de drie en twintig jaar naar de stembus geweest.

Weken te voren hebben jullie op borden, ramen en muren **propaganda**-biljetten zien prijken. Alle partijen wekten op om te stemmen op no. 1 van hun lijst.

Dat stemmen gaat heel snel en is erg gemakkelijk. Men behoeft maar het witte cirkeltje van het zwarte hokje voor de naam van zijn **candidaat** rood te maken.

Zullen wij ook eens even gaan stemmen? Hier heb je een lijst van kandidaten.

Je maakt het eerste hokje rood, vouwt het stembiljet op en werpt het in de stembus. Klaar!

Toch zijn er bij een verkiezing nog heel veel ongeldige stemmen.

Men maakt dan een hele rij hokjes rood. Er wordt een extra streep onder de naam gezet. Of er komt nog een kruisje voor de naam.

Als het stembureau is gesloten komt er werk aan de winkel. De stembus wordt geopend en alle stemmen moeten worden geteld. Heel nauwkeurig moet alles

worden aangetekend op lijsten. Deze lijsten worden naar centrale bureaux gezonden. Daar wordt geteld en gerekend. De radio begint al te vertellen over de ingekomen cijfers. De gehele nacht wordt gewerkt en de volgende morgen staat de uitslag in de kranten.

De laatst gehouden verkiezing was voor de leden van de Tweede Kamer van de Staten-Generaal. De Tweede Kamer bestaat uit 100 leden. (Wordt misschien over enige tijd 150). Deze Kamerleden worden voor de tijd van vier jaar gekozen.

Nu moesten we de zaken niet gaan verwarren, hoor! De Tweede Kamer is niet de regering, maar behoort tot de Volksvertegenwoordiging.

Even in het kort voor herhaling:

Ons land wordt geregeerd door de koningin. Zij is bij de gratie Gods Koningin der Nederlanden. Alleen kan onze koningin deze taak niet verrichten. Zij wordt bij het regeren geholpen door de ministers. Elke minister heeft een bepaald stuk. Denk maar aan: financiën, binnenlandse zaken, buitenlandse zaken, onderwijs, waterstaat, enz.

Koningin en ministers regeren. Maar het volk, waarover ze regeren, mag wel vertellen wat het graag wil. Dat mag bij een **dictator** niet. Daar mag het volk één ding: mond houden.

Nu wordt het wel lastig voor de regering om met het hele volk te praten. Dat gaat niet! Het volk kiest nu mannen en vrouwen, die ze vertrouwen. Deze mensen gaan voor het volk het woord voeren. Ze vertegenwoordigen het gehele volk. Zo vormen de Tweede- en Eerste Kamer onze Volksvertegenwoordiging. Samen heten ze de Staten-Generaal.

De Eerste Kamer wordt niet rechtstreeks door het volk gekozen, maar uit de leden van de provinciale staten. De

Wereldgebeuren ^{in't} KORT

Egypte. De Egyptenaren willen een grote stuwdam bouwen in de Nijl bij Assoean. Het opgestuwde Nijlwater wil men gebruiken om grote gebieden van de woestijn te bevoeien en om een grote voorraad elektriciteit op te wekken.

Zo'n stuwdam kost miljoenen dollars en Egypte zelf kan dat niet betalen. Het Westen hoefde op te bieden, scheen het moet hulp hebben van het buitenland. Amerika wilde helpen en Engeland ook wel. Ook kwam er een aanbod van Rusland om de bouw te financieren.

President Nasser van Egypte probeerde om het Westen (Amerika en Engeland)

tegen het Oosten (Rusland) uit te spelen. Het Westen wilde immers niet graag, dat Egypte zich nauwer aansloot bij Rusland en omgekeerd deed Rusland zijn best om de westelijke invloed in Egypte tegen te gaan. Nasser wilde hiervan gebruik maken om van twee wallen te eten. Als hij vriendelijk deed tegen Rusland zouden Amerika en Engeland nog wel gunstiger voorwaarden stellen en omgekeerd.

Daarbij heeft Nasser toen een grote fout gemaakt. Omdat Egypte met de staat Israël op erg gespannen voet leeft, kocht Nasser van Rusland en Tsjecho-Slowakije

Eerste Kamer telt 50 leden.

De provinciale staten en de gemeenteraad worden ook door het volk gekozen.

Na de verkiezing verzoekt de koningin aan een knap man uit de grootste partij ministers te zoeken. De ministers moeten het natuurlijk samen goed kunnen vinden over de manier waarop ze zullen regeren. Deze man heet de **Kabinetstformateur**.

De koningin heeft aan Dr. Drees de opdracht gegeven, omdat zijn partij de meeste stemmen behaalde. Nu is Dr. Drees bezig met verschillende partijen te spreken om te proberen het eens te worden over het maken van allerlei wetten. Dat is geen kleinigheidje. Het duurt nu al weken. De kabinetstformateur probeert klaar te komen met de mannen die nu demissionair zijn. Lukt dit niet, dan moeten andere mannen worden gevraagd. Is een kabinetstformateur klaar gekomen, dan biedt hij de namen van zijn gekozen mannen de koningin aan. De ministers worden dan door de koningin benoemd. Ze beginnen hun werk als ze de eed hebben afgelegd.

Op de derde dinsdag in september begint het nieuwe werkjaar. Dan komen beide kamers met de regering samen in

de Ridderzaal, waar de koningin met de troonrede de zitting opent. Je weet wel, dat deze dag „Prinsjesdag” wordt genoemd?

Bij de verkiezing om de vier jaar treden ministers en kamerleden af. De ministers blijven het werk nog wel doen tot er een nieuw ministerie is gekomen. Tussentijds heten de ministers dan: **demissionaire** ministers.

Opgave:

1. Plak het overzicht in je schrift.
2. We mogen stemmen als we.....
We hebben te stemmen voor de leden van: de ....., de .....
en de .....
De Eerste Kamer wordt gekozen uit de .....
De Eerste- en Tweede Kamer vormen de S..... en is onze V.....
De k..... en de m..... vormen de regering.
Op de .... dinsdag in de maand ..... is het P.....
Dan begint het werkjaar van de.....
De koningin spreekt in de ..... de ..... uit.
De man die voor de koningin de ministers moet zoeken heet de .....
De tijd tussen de verkiezing en het nieuwe ministerie zijn de ministers d.....

't GEVAAR ONTKOMEN

Leuk had Jack Smith het helemaal niet gevonden, toen de luitenant verteld had, dat hun afdeling overgeplaatst zou worden naar Cyprus.

Hij was liever in Engeland gebleven. Maar soldaten hebben te gehoorzamen en zo was ook Jack ingezet in de strijd tegen de opstandelingen op Cyprus. Zc

(ook een communistisch land) veel en zwaar oorlogsmateriaal. Ook stookte hij de Arabieren in Jordanië op tegen de Engelsen en tegen Israël. Bovendien steunde hij de opstandelingen in Algiers met geld en wapenen.

Amerika en Engeland namen dat niet. Zij willen het **militair evenwicht** in het nabije Oosten bewaren en zo oorlog voorkomen.

't Gevolg van Nasser's optreden was, dat Amerika en Engeland hun aanbod om te steunen bij de bouw van de stuw-

dam introkken.

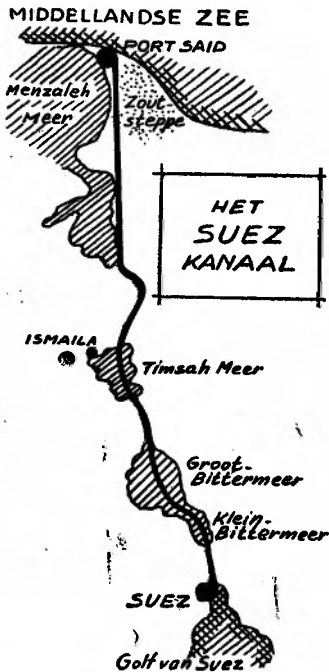
En nu Rusland niet meer tegen het voor **financiële** steun aan Egypte ook niet meer te voelen. Nasser wilde het onderste uit de kan en kreeg het deksel op de neus!

Maar Nasser dacht: Wacht maar, wie het laatst lacht, lacht het best.

Geheel onverwacht ging hij het Suezkanaal **nationaliseren**. Voortaan zouden alle inkomsten van het kanaal voor Egypte zijn en niet langer voor de Suezkanaal maatschappij. (Deze maatschappij is voor meer dan de helft Engels).

Zo denkt Nasser aan geld te komen. De tolgelden zijn nogal hoog. Onze mooie „Oranje" betaalt voor één doorvaart bijv. f 60.000,—!

Toen kwamen de **protesten** van de wereld los. Engeland en Frankrijk stuurden oorlogschepen naar 't oosten van de Middellandse Zee. Amerika wilde sussen, maar Nasser geen gelijk geven. Er zal nu een **conferentie** worden gehouden om de moeilijkheid te bespreken. O.E.K. hoopt over die Kanaalkwestie de volgende keer meer te vertellen.

Vragen en opdrachten:

1. Noteer de vreemde woorden en hun betekenis.
2. Schrijf eens een paar spreekwoorden en moolde zegwijzen uit dit stukje op.
3. President van Egypte is .....
4. De te bouwen stuwdam moet dienen voor ..... en voor .....
5. Het Suezkanaal verbindt de ..... Zee met de ..... Zee.
6. Ken je nog zo'n belangrijk kanaal?

„Jongens“ dacht Jack, „er schijnt iets belangrijks aan de hand te zijn. Er kon wel eens werk aan de winkel zijn vandaag.“

„Jongens“ dacht Jack, „er schijnt iets belangrijks aan de hand te zijn. Er kon wel eens werk aan de winkel zijn vandaag.“

En hij had zich niet vergist. Even later was 't een en al beweging in 't soldatenkamp. Commando's klonken, motoren werden aangezet, soldaten klommen in volle gevechtsuitrusting in de auto's en voor een uur verstreken was, waren allen op weg naar.....

Ja, waar naar toe?

Griekenland. Hun leider, aartsbisschop Makarios, was door de Engelsen verbannen en dat had veel kwaad bloed gezet. Maar op Cyprus woonde ook een Turkse minderheid en die wilde van geen aansluiting bij Griekenland weten. De Turken waren bang, dat zij in dat geval door de Grieken verdrukt zouden worden.

Onderhandelingen hadden tot dusver niets opgeleverd. Engeland wilde veel toegeven, maar de Cyprioten eisten alles.

Zo was de toestand nu. Overal en altijd moest je uitkijken als Engels soldaat. Onder elke brug kon een bom liggen. In elk portiek kon een Cyprioot staan om je neer te schieten. De **gouverneur** van Cyprus, veldmaarschalk Harding, was niet gemakkelijk en vast van plan alle opstand neer te slaan, maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. De opstandelingen gaven je handen vol werk.

Jack was bezig een legerauto schoon te maken, toen er met razende snelheid een jeep kwam aanstormen. Voor 't bureau van de commandant kwam de wagen met een schok tot stilstand en op 't zelfde ogenblik sprong een **ordonnans** er uit om met haastige stappen in 't bureau te verdwijnen.

Jack had opdracht gekregen, om met zijn auto vol soldaten de jeep te volgen, waarin zijn luitenant reed. 't Ging in westelijke richting met grote snelheid. Aan de rand van een groot bos werd gestopt. De luitenant verzamelde zijn manschappen en vertelde kort wat er er ging gebeuren.

Men was er achter gekomen, dat het hoofdkwartier van de rebellen in dit bos gevestigd was. Zeer waarschijnlijk bevond de Griekse kolonel Grivas zich er ook. Men vermoedde, dat hij de geheimzinnige aanvoerder van de rebellen was. Nu werd het hele bos omsingeld en men zou van alle kanten oprukken en de ring steeds nauwer maken om zo de rebellen, en als het kon ook de Griekse kolonel, in handen te krijgen. De auto's moesten op grote afstand volgen.

„Voorwaarts, mannen“, klonk het en de tocht door het bos begon.

't Was een paar uur later. Van alle kanten waren de Engelsen opgerukt. Slechts af en toe klonk er een schot, dat echode tussen de bomen. Jack was met zijn auto, zo goed en zo kwaad als het ging, door het moeilijke bosterrein mee opgerukt. Een paar kisten met munitie, die achter in zijn wagen stonden, moesten bij de hand zijn, als het nodig was. Maar eindelijk kwam er een ordonnans met het bevel, dat de auto's moesten blijven, waar ze waren.

Nu werd het schieten heviger. 't Was te merken, dat de rebellen steeds meer in 't nauw gedreven werden.

Gespannen tuurde Jack het bos in, maar van het gevecht was vanuit zijn auto niets te zien. Geen wonder, want hij had de wagen zo verdekt mogelijk tussen bomen met laaghangende takken **geparkeerd**. Hij zou er maar eens voorzichtig uitgaan om op een geschikter punt eens uit te kijken. Maar zo gauw hij zijn hoofd buiten de **cabine** stak, rook hij een scherpe brandlucht. Wat was dat? Het bos zou toch niet in brand staan?

Vlug sprong hij op de grond en leinig klom hij in een hoge boom. Van-

daar uit had hij een goed uitzicht. En meteen zag hij het gevaar.

Op verscheidene plaatsen stegen don-

kere rookwolken omhoog. Het bos stond in brand! De wind joeg het vuur met grote snelheid in de richting van hem en zijn vechtende makkers. Hij moest de commandant waarschuwen!

Zo vlug hij kon, klauterde hij naar beneden en sprong de auto in. Hij startte en toen.....

Nog nooit had hij zoveel van de motor gevraagd. 't Ging door struiken, rakelings tussen de bomen door, over dikke boomwortels en door diepe kuilen. Jack sprong soms haast van zijn zitplaats op, zo schokkend en slingerend ging het, maar voort moest hij, zo snel mogelijk! In zijn hart was een gebed, dat hij niet te laat mocht zijn.

Daar zag hij de eerste soldaat achter een boom liggen. Hij stopte en vroeg naar de commandant. De man wees links vooruit. „Daar ergens.“

Niet denkend aan 't gevaar, door de vijand te worden gezien, snelde hij verder. Daar floot een kogel rakelings langs zijn hoofd.

„Kerel, kijk uit“, klonk een stem. Ha, 't was de commandant. Hijgend liet Jack zich naast hem neervallen en vertelde, wat hij gezien had.

„Dat is natuurlijk het werk van die ellendige Cyprioten“, gromde de officier. „Probeer je wagen te draaien en houd hem startklaar.“

Geen tien minuten later reed Jack met de auto vol soldaten terug in de richting van de brand. Ook van andere legerafdelingen kwamen soldaten aanrijden. Met man en macht begon toen de strijd tegen het vuur. De soldaten zwoegden om deze nieuwe vijand tegen te houden. En..... het scheen te lukken, vooral toen plotseling de wind draaide. Verbeteren werkten ze door.

Plotseling hoorden ze achter zich geschreeuw.

't Klonk boven het geknetter van de vlammen uit.

Jack keek om en toen was het, of zijn hart bleef stilstaan van schrik. Ook van die kant kwamen dikke rookwolken! Ze zaten nu letterlijk tussen twee vuren in. Als ze niet maakten, dat ze wegwamen, zouden ze hier levend verbranden.

„Vlug, in de auto, jongens!“ schreeuw-

de hij zo hard hij kon. Zijn makkers begrepen hem en snelden naar de wagen. En toen begon de rit op leven en dood. Nu eens gingen ze naar links, dan weer naar rechts, maar nergens vonden ze een doorgang. Overal een muur van rook! Zouden ze moeten omkomen?

„Here, help ons”, bad Jack, terwijl hij opnieuw zijn stuur omgooide. Ondertussen was het in de cabine en in de auto bijna niet uit te houden van de hitte en de verstikkende rook.

„Gooi die munitiekisten er uit,” brulde Jack plotseling. Als die ontploffen...

Overal zag Jack rennende soldaten en auto's, die een goed heenkomen zochten, en nergens vonden. Door het vuur rijden, betekende een zekere dood. De benzinetanks zouden door de grote hitte ontploffen. Wat moest hij doen?

Daar was hij plotseling op een plek, waar het vuur blijkbaar door de draaiende wind van straks tegengehouden was. Verzengde struiken, nabrandende takken, verkoolde stammen, veel rook, maar geen lekkende vlammetongen.

Hij deed de wagen stilstaan en sprong er uit. De hitte sloeg hem tegen van de grond.

„Hier moeten we er door, jongens”, zei hij. Hij pakte zijn zakdoek, maakte die kletsnat met het water uit zijn veldfles en bond hem voor zijn mond en neus langs. De anderen volgden zijn voorbeeld.

En toen begon de wilde ren door het geblakerde en nog smeulende bos. De

hitte was vreselijk, de rook verstikkend. Met bijna toegeknepen ogen renden ze

door. Hoe lang? 't Waren maar een paar minuten, maar 't leken uren. Zouden ze 't halen? De vele brandwonden, verschroeiide haren, de pijnlijke ogen, ze lieten er niet op.

Hollen maar!

Eindelijk werd de rook dunner en de hitte minder groot. Nog een twintig, dertig meter en toen konden de uitgeputte en met brandwonden overdekte mannen zich laten vallen.

Jack verloor meteen het bewustzijn.

Een paar uur later kwam hij weer bij in een hospitaal. Eerst niet begrijpend keek hij naar zijn verbonden armen en handen. Ook zijn hoofd zat in 't verband. Langzamerhand herinnerde hij zich, wat er gebeurd was.

Daar kwam een verpleger naar hem toe.

„Hoe gaat het er mee? Nog veel pijn?” vroeg die.

„'t Schikt nogal”, zei Jack. „Hoe is 't in 't bos afgelopen met de soldaten?”

De verpleger keek ernstig.

„Niet zo erg best, negentien van onze jongens zijn in de vlammen omgekomen en de helicopters vliegen af en aan om de vele gewonden naar een ziekenhuis te brengen. Er zijn er heel wat mannen erger aan toe dan jij. Jij bent met een paar dagen wel weer 't heertje.”

„En de opstandelingen?”

„Die zijn in de verwarring ontsnapt natuurlijk.”

De verpleger ging weg en Jack lag stil te denken. Negentien verbrand! Daar had hij ook bij kunnen zijn, als God hem niet de goede plek had doen

IETS OVER

ELECTRICITEIT

Ieder eeuw draagt een kenmerkende naam.

De 17de eeuw heet de Gouden Eeuw. De eeuw, waarin wij leven, misschien de eeuw van de **Atoomenergie**. De 19de eeuw: de eeuw van de uitvinding.

Eén van de grootste uitvindingen is wel geweest **de electriciteit**.

Moesten onze grootouders zich nog tevreden stellen met petroleum-verlichting of gaslicht, wij vinden het elektrisch licht de gewoonste zaak van de wereld. Een knopje omgedraaid en: de lamp brandt, de radio staat aan, de stofzuiger zoemt, het straalkachelkje verwarmt onze kamer.

Natuurlijk zit er meer aan vast, dan we zo oppervlakkig denken.

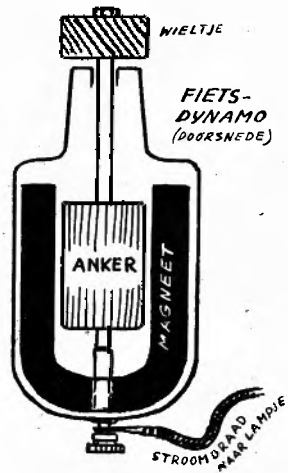
Er moet stroom **opgewekt** worden en het moet in onze woning worden gebracht. Anders gezegd: er moet een stroombron zijn en deze stroom moet vervoerd worden.

De jongens dragen wel eens een kleine elektrische centrale bij zich: een zaklamp. Deze zakbatterij bestaat uit 2 elementen, waarop ze een lampje kunnen laten branden. Láng levert deze centrale echter niet. Waar niet bij komt en wel afgaat, is de bron spoedig uitgeput.

Een sterker bron is de **accumulator**, kortweg **accu** genoemd. Lange tijd zijn deze, dáár, waar nog geen elektrisch licht was aangelegd, gebruikt om er b.v. een radio op aan te sluiten. Doch een

accu moet op regelmatige tijden weer opgeladen worden en is dus ook geen **ideale leverancier** van electriciteit.

Er moest dus wel naar een betere stroombron gezocht worden. En die heeft men gevonden in de z.g. **generator**. En zó'n ding kennen niet alleen de jongens, maar ook de meisjes. Die hebben jullie, in 't klein, aan het voorwiel van je fiets. Het draaiende wieltje van de **dynamo**

tegen de fietsband gedrukt, zorgt voor de stroom, die het lampje doet gloeien.

In de échte centrale wordt de geweldige dynamo, die generator heet, in beweging gebracht door een **turbine**. En

vinden om uit het brandende bos te komen!

En als vanzelf legde hij zijn verbonden handen over elkaar. Met gesloten ogen lag hij nog lang te denken en telkens weer prevelde hij zacht:

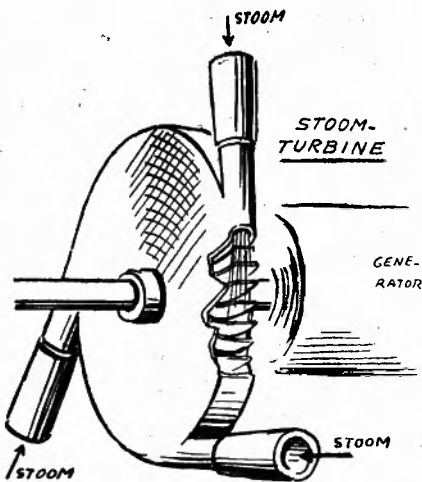
„Ik dank U, Here, ik dank U.“

Vragen:

1. Cyprus behoort aan .....

2. Op het eiland wonen ..... en .....
3. De opstandelingen willen los van ..... en aansluiting bij .....
4. Hun leider aartsbisschop ..... is verbannen.
5. De Britse gouverneur heet .....
6. De bewoners van Cyprus heten C.....
7. De apostel ..... heeft vroeger op Cyprus het Evangelie gebracht. Lees dit na in Hand. 13 : 1—12.

deze laatste krijgt z'n bewegende kracht door stoom. Als wij in Zwitserland wonden, zouden wij de turbine laten draaien door vallend water. Maar ons lage landje aan de zee is helaas geen watervallen rijk. Dus moeten naar de centrale steenkolen of stookolie aangevoerd worden, om hiermee een stoomketel te stoken, waarin water wordt omgezet in stoom. Met een enorme kracht blaast de stoom door straalbuizen geleid tegen de schoepen van de turbine. Deze raast met een snelheid van 3000wentelingen in de minuut in het rond. Aan deze turbine

zit de generator vastgekoppeld en zo zie je het hele zaakje draaien. Omdat deze motoren één machine vormen, noemt men het hele geval wel **turbogenerator**.

Je zult nu ook wel begrijpen, waarom men bij voorkeur een elektrische centrale aan een kanaal of rivier bouwt. Juist. Om gemakkelijk steenkolen of olie te kunnen aanvoeren. Voorts om voldoende koelwater bij de hand te hebben.

En heb je de woorden: **ampère**, **volt** en **watt** wel eens horen noemen? Ja? Fijn is dat. Maar weet je ook wat ze betekenen?

Het allereenvoudigst kun je bij een elektrische stroom aan een waterstroom denken. Als je de stroomsterkte van een waterstroom wilt bepalen, ga je precies na, hoeveel water er per seconde langs

een bepaald punt gaat stromen. Zo ook bij de elektrische stroom. De hoeveelheid electriciteit, die per seconde door een draad gaat, noemt men de stroomsterkte. Deze wordt in ampères uitgedrukt en gemeten met een ampèremeter. De stroomsterkte van een radiolampje is maar 0,0005 ampère. Die van een elektrisch kacheltje 4 ampère, terwijl die van grote elektrische ovens wel 100.000 ampère kan bedragen.

Een waterstroom kan er alleen maar zijn, als er op de waterdeeltjes een bepaalde druk wordt uitgeoefend. Evenzo met een elektrische stroom. Die is er alleen maar, als er een bepaalde druk of spanning is. Deze spanning wordt in volts uitgedrukt en met een voltmeter gemeten. De jongens moeten maar eens kijken op hun zakbatterijtje. De spanning hiervan is $4\frac{1}{2}$ volt. Bijna alle huislampen branden op een spanning van 220 volt. Bekijk maar eens de Philips' gloeilampen. Daar staat op 220—230 volt. Doch er staat nog wat op. B.v. 75 of 100 watt. Dat is eenvoudig gezegd: het vermogen.

Knappe bollen hebben een vaste regel gevonden. Deze: ampère x volt = watt.

Maar ik mag jullie wel knappe „elektrische“ bollen noemen, als je alles, wat nu verteld werd gaat onthouden.

Als een echte centrale een stroomsterkte heeft van 500 ampères en een spanning van 20.000 volt, dan is z'n elektrisch vermogen 10.000.000 watt of 10.000 kilowatt (kW).

Nu kan echter van electriciteit geen grote voorraad worden aangelegd. Als er veel gebruikt wordt, moet er veel

Hersen-AMNASTIEK

Eerst maar weer de antwoorden.

81. microscoop, bioscoop, telescoop.
 82. een schadelijk insect. 83. crocus, tulp, narcis. 84. te Velzen. 85. Lucas. 86. Hor en Nebo. 87. haring van een jaar oud; wordt deze gerookt, dan is het sprot. 88. Anno Domini = het jaar onzes Heren. 89. Prinsjesdag = derde dinsdag in september, de opening van de Staten-Generaal. Vlaggetjesdag = enkele dagen voor de uitvaart van de haringvloot. 90. Matthias.

Nu volgen de nieuwe:

91. Waar stroomt de Eem en waar de Eems?
 92. Zeg 'es vlot, waar je vindt: de Langstraat, de Langedijk, de Peel, de

- Streek.
 93. Zet in juiste volgorde: slag bij de Doggersbank, slag bij Duins, tocht naar Chattam, Vierdaagse zeeslag.
 94. Wie is Hammarskjöld?
 95. Noem van oost naar west de landen in Noord-Afrika langs de Middellandse Zee.
 96. Ken je behalve de schenker aan het egyptische hof, nog een andere schenker?
 97. Wie waren de leiders van de eerste groep Joden, die uit de ballingschap terugkeerden?
 98. Welke discipel kwam uit Kana?
 99. Welke namen ken je nog meer voor Constantinopel?
 100. Wat zijn de drie formulieren van Enigheid?

ópgewekt worden. En jullie begrijpen direct, dat er 's winters meer electriciteit wordt verbruikt dan 's zomers en op een winterdag, 's middags om 12 uur minder dan 's morgens en 's avonds. Neem maar 'es de een of andere decem berdag. Zo tegen een uur of zeven, acht branden er millioenen lampen, die allemaal stroom gebruiken. De fabrieken beginnen te draaien. De morgentreinen rijden. Overdag daalt het stroomverbruik. Op de namiddag stijgt het opnieuw. Op deze z.g. piekuren of -tijden wordt er van de centrales veel gevraagd. Dan moeten ze zoveel electriciteit produceren, dat ze aan de overweldigende aanvraag kunnen voldoen.

Nu zal ik de stroomsterkte maar verminderen en jullie niet langer onder spanning zetten.

Maar je hebt, geloof ik wel door, dat er áchter de schakelaar in jullie huiskamer heel wat gebeurt.

Voor je aantekenschrijft: (kan ook als dictee)

Aan het voorwiel van mijn fiets zit een .....
 Als deze ronddraait, wordt er .....

opgewekt en brandt mijn .....

De grote ..... in een elektrische ..... heet .....

Deze wordt in beweging gebracht door een .....

Samen noemt men deze motoren een .....

De turbine krijgt z'n beweging door..... uit de ..... ketel, die gestookt wordt met ..... of met .....

Stroomsterkte heet ..... en wordt gemeten met een .....

Spanning noemt men ....., die met een ..... gemeten wordt.

Electricisch vermogen heet .....

Een wet luidt: ..... x ..... = ...

Schrijf ook nog de moeilijke woorden op met hun betekenis.

REKTIFIKATIE:

In het vorig nummer stond:

Luxemburg heeft 3000 000 inw.

Dit moet zijn: **300.000 inw.**

Ons werkhoekje

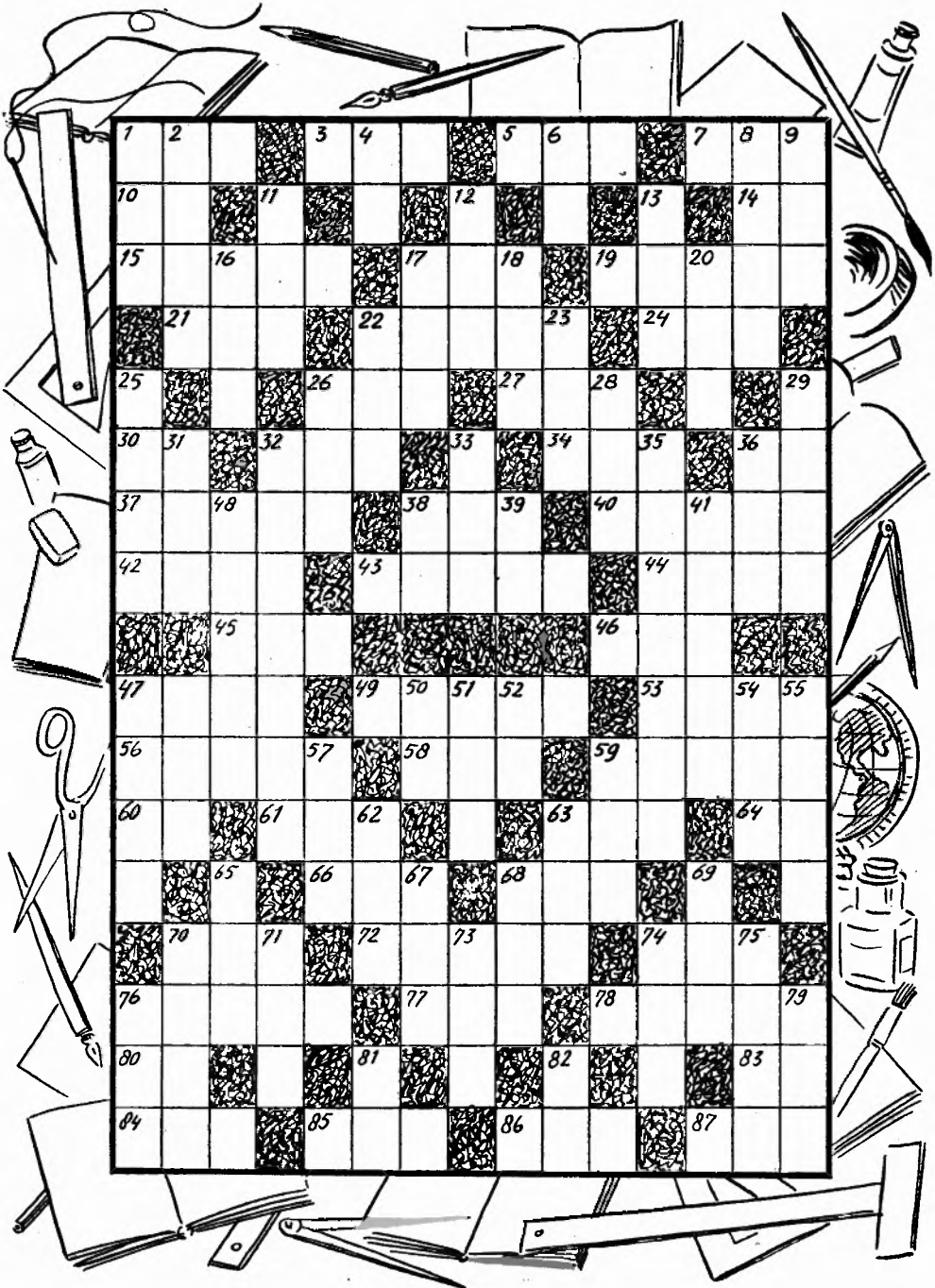
Hallo jongens en meisjes,

Na een heerlijke vakantie mag ik wel met een groot kruiswoordraadsel komen.

Het is de bedoeling, dat je de oplossing nu wel inzendt.

Wil je op het volgende letten?

- 1e. vermeld duidelijk je volledige voor- en achternaam;
- 2e. idem: je adres en woonplaats;
- 3e. stuur je oplossing naar:
J. BULTHUIS,
Rembrandtlaan 7, Veenendaal;
- 4e. zorg er voor dat de oplossingen binnen zijn vóór 9 september a.s.
Heel veel succes gewenst.

Horizontaal:

1. scherp gepunt voorwerp. 3. vrouw van de spotter Lamech. 5. bundel. 7. ieder. 10. slee. 14. legt een vogel. 15. geeft licht. 17. pret. 19. adreskaartje. 21. toiletartikel. 22. handwerken. 24. voertuig. 26. vragend voornaamwoord. 27. totaal. 30. afkorting. 32. boom. 34. rond staande. 36. opbergplaats. 37. vuur. 38. weggetje. 40. rivier in Italië. 42. plaats in Siberië. 43. vertrek. 44. spleet, kier. 45. gebod, bevel. 46. meisjesnaam. 47. legerauto. 49. timmergereedschap. 53. rivier in Italië. 56. rivier in Moab. 58. kopversiersel van een haan. 59. daar kun je op zitten. 60. lengtemaat. 61. stuk speelgoed. 63. cijfer. 64. zangnoot. 66. om mee te vangen. 68. plant. 70. boot. 72. wapen. 74. zit aan je fiets. 76. zeevogel. 77. familie van Abraham. 78. gevlochten touw- of staaldraden. 80. voegwoord. 83. afkorting. 84. keukengerei. 85. meisjesnaam. 86. wasmiddel. 87. boom.

Verticaal:

1. ander woord voor costume. 2. door dit land stromen de Eufraat en de Tigris. 4. zangnoot. 6. voegwoord. 8. gelooidde huid. 9. koud, vochtig. 11. een ledemaat. 12. mannelijke geit. 13. groot, lang schip. 16. vis. 17. dunne plank. 18. oefening. 20. een stuk speelgoed. 22. een mondvul. 23. het land waar Job woonde. 25. hier stierf Mozes. 26. drinkplaats voor koeien. 28. vlinder. 29. roede. 31. tegengestelde van rijk. 32. vloeistofreservoir. 33. klein schaap. 35. tekenwerktuig. 36. vrouw van Jakob. 38. lid van het gezin. 39. lidwoord. 41. kinhaar. 47. vrouw van Heber de Keniet. 48. plaats in Drente. 50. bijwoord. 51. honing. 52. lengtemaat. 54. plaats op Ameland. 55. vloeistof. 57. kloosterlinge. 59. gezinslid. 62. onderwijs. 63. zandheuveltje. 65. huisdier. 67. aantal. 68. voorzetsel. 69. dun weefsel. 70. rivier in Siberië. 71. opening. 73. projectiel. 74. mannelijk schaap. 75. vogel. 76. klap. 79. stof. 81. voorzetsel. 82. voorzetsel.

Zij zouden er uren naar willen kijken — maar het duurt slechts minuten. Want als de prachtige dieren zich gelaafd hebben aan het water en ook de tere kalfjes gedronken hebben, is het alsof de aanvoerder een sein geeft.

'n Moment staat hij met trotse opgeheven kop doodstil, dan een machtige sprong en wég is-ie!

Meteen gaat het roedel zijn aanvoerder achterna — snel als de wind zijn de reeën verdwenen.

Het sprookje is uit! Maar dit was een écht sprookje, En een onvergetelijk!

Vrijdagmorgen in „Het Putven”. Och-tendgymnastiek op de grote weide vóór de jeugdherberg, vlaghijsen, corveeën, ontbijten. Dan de fietsen opgeladen — de v.v.v.-ers moeten verder. Verder? Nee, dát helaas niet: ze moeten terug. Huis-toe! Nog maar één nachtje in een jeugdherberg slapen en dan morgen weer in hun eigen bed.

Wat is deze week omgevlogen! Haast niet te geloven dat 't nu al vrijdag is en zij bijna een week op pad zijn! Maar de kalender vergist zich beslist niet: morgen zit de tocht er onherroepelijk op!

«Jammer genoeg!

Enfin, vandaag kunnen ze nog genieten. En dat doen ze dan ook volop.

Door de mooie Oranjestad Breda, in

OOSTERHOUT

haar krans van bossen, trekken zij naar Oosterhout en vandaar op Geertruidenberg aan. Hier verandert plotseling het

landschap. Bos en hei zijn verdwenen en hebben plaats gemaakt voor weilanden — hier begint het gebied van de grote rivieren. Daar is de eerste al: de Bergse Maas, die overspannen wordt door de machtige brug bij Keizersveer.

Dan trappen zij door een vrijwel onbekende streek: het Land van Altena, dat naar rechts overgaat in het Land van Heusden. Links ligt de oeroude rivierendelta die Biesbos heet, het geheimzinnig gebied van water, riet en biezen.

Stil is dit Land van Altena, ruim en wijd. Tot aan de verre horizon strekken zich de vlakke polders uit, hier en daar draait een molen, kerktorentjes prikken

hun fijne spitsen in het blauw van de hemel; loom en dromerig graast het vee in de vette weiden. Een mooi land!

Zij „bunkeren” vandaag op een pas gemaaid hooiland. En met 'n slok water uit de veldfles smaken de boterhammen, met een brok kaas en een stuk worst van boer Van den Broek, weer prima! Dan even heerlijk languit liggen luieren tegen een hooiopper! Het verse gras geurt verrukkelijk en hoog boven hun hoofden tiereliert een leeuwerik — wat hebben ze 't weer goed!

Maar mijnheer Mulder kijkt bedenkelijk naar de lucht. „We krijgen vast ander weer, jongens”, meent hij. „Kijk, er komen donderkopjes aan de lucht, 'k ben bang dat we vandaag nog onweer krijgen”.

„Wat je krijgt, hoef je niet te kopen”, zegt Ab langs z'n neus weg en doet zijn ogen dan weer dicht. Hij zou hier wel een dutje kunnen doen!

Zó komen ze echter niet in Arkel en dat is toch de bedoeling! Maar eerst moeten ze Loevestein nog bestormen!

Vooruit dus, in 't zaal!

X. Huistoe!

„Waar Maas en Waal tezamen spoelt
En Gorkum rijst van ver,
Daar heft zich op de linker zoom
En spiegelt in de brede stroom
Een slot van eeuwen her.

't Is Loevestein. 't Is Loevestein,
Waarvan de wereld sprak.....”

Ja, daar staan zij nu voor het befaamde Loevestein, waarvan de oude dichter Tollens zong in zijn loflied op Herman de Ruyter. Eens een roemrucht roofslot van zeker elf eeuwen oud, later beruchte staatsgevangenis en nu museum.

Wat heeft zich binnen deze dikke muren, in deze machtige torens en diepe kelders al niet afgespeeld in de loop der geschiedenis? Er is hier gevochten en vermoord, mensen zijn er gemarteld en gevlucht (en warempel niet alleen Hugo de

Hugo de Groot

Groot!) — heel de bewogen historie van Nederland is hier in steen vereeuwigd.

Onder leiding van een gids dwalen de v.v.v.-ers door de zalen, kamers en kelders van het sombere slot en luisteren naar de dreunende uitleggingen van de man die de geschiedenis van Loevestein op z'n duimpje kent. Hier heeft de legendarische held Herman de Ruyter, die met drie dappere gezellen in december 1570 het kasteel voor de Prins veroverde, gevochten; op deze drempel moet hij door de Spanjolen zijn neergestoken. En hier is het verblijf geweest van Hugo de Groot, wiens ontsnapping in de boekenkist op 22 maart 1621 natuurlijk ieder kent.

Zo is er nog veel meer te zien over het verre verleden, doch ook aan dit interessante bezoek komt een eind. De veerboot naar Gorkum wacht!

Weer een nieuwe belevenis: varen! Maas en Waal hebben zich hier zusterlijk verenigd en gaan samen verder onder de naam Merwede. 't Is een fijn tochtje over de drukke rivier met haar driftige slepers, lange logge aken, machtige tankers en zwaarbeladen motorboten. Een echt Hollands gezicht, dat brede, groenomzoomde, water, met Loevestein en Woudrichem op de achtergrond en Gorkum aan de overzij! Met de oneindige he-

melkoepel, vol dreigende donkere wolkengevaarten, erboven! Ook zó ben je mooi, Holland!

Natuurlijk wordt Gorcum, het oude vestingstadje, even bezocht. Niet te lang, want er is nu beslist gauw onweer op komst; de wolken pakken zich al samen en soms rommelt het wat in de verte. Maar het Hugo de Groot-poortje, waar de vluchteling-in-de-kist werd binnengedragen en daarnaast het huis van zijn vriend Daatselaar, van waaruit hij als metselaar verkleed veilig ontsnapte, moeten de v.v.v.-ers vanzelfsprekend even bekijken! Dan laten zij Gorcum met zijn mooie oude toren, zijn fraaie poorten en gevels achter zich en trappen rap naar Arkel. Het onweer is echter nog sneller! Want nauwelijks zijn ze buiten Gorcum, of daar vallen de eerste dikke druppels al. En meteen rolt een zware donderslag door de lucht, direkt gevolgd door een felle bliksemstraal. Gauw de regenjassen aan en dan haast-je, rep-je verder! Schuilgelegenheid is hier niet aan de dijk, dus zij moeten er wel door.

't Is trouwens niet ver meer naar de jeugdherberg, slechts twee kilometers en toch... toch is het een angstig ritje. Want het onweer is niet meer van de lucht, de ene harde slag volgt op de andere en het licht onophoudelijk. Bovendien valt de regen nu bij bakken uit de loodgrijze lucht. Tegen zo'n bui is geen enkele regenjas bestand!

Trappen maar jongens, trappen! Of je leven er van afhangt! En misschien is dat ook wel 'n beetje zo — een dergelijk hevige onweer kán gevaarlijk zijn op een open weg...

Ha, gelukkig, ze zijn er. Daar ligt „de Pinksterblom” aan de dijk — een veilige vertrouwde schuilplaats in dit noodweer! De herberg-vader staat al op de uitkijk en loodst zijn druipnatte doorweekte gasten gauw naar binnen. Zo, nu meteen maar de natte spullen uit, even onder de douche, droge kleren aan — en zij voelen zich weer kiplekker.

De laatste avond in de jeugdherberg!

Een wandeling door het stille polderland, langs de Linge, die vlak langs „de Pinksterblom” stroomt, door het oude dorp Arkel met zijn vriendelijke boerenbevolking, nog wat zingen en spelen in het dagverblijf — en dan houdt mijnheer Mulder zijn laatste dagsluiting. Ook voor deze dag, zoals voor de hele week die nu bijna ten einde loopt, is er reden om God te danken voor Zijn zegen. Wat heeft Hij hen in deze dagen veel geschonken, veel doen genieten! En nu mogen zij zich in de nacht weer aan Hem toevertrouwen. In Zijn hoede zijn ze veilig.

Zaterdagochtend De laatste dag is aangebroken. De V.V.V.'ers doen voor 't laatst corvee, gebruiken het laatste ontbijt in de jeugdherberg, die oude, maar gezellige Pinksterblom. Alles is voor 't

laatst!

Dat stemt wel 'n beetje weemoedig, maar aan de andere kant trekt toch ook weer het eigen dorp, het eigen huis. Diep in hun hart verlangen ze wel heel sterk naar vader en moeder! Wat zullen ze veel te vertellen hebben van hun fijne tocht!

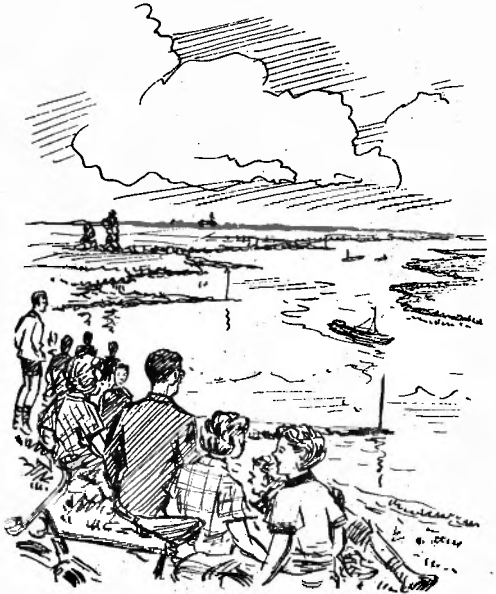
Het is een mooi besluit geweest van hun schooltijd en zij zullen deze prachtige week niet gauw vergeten. De meisjes en de jongens niet, de leider en zijn vrouw evenmin. Die, hebben, ondanks de kleine en de grote zorgen, minstens de genoten als het dozijn jongere V.V.V.'ers!

Zij hebben vandaag alle tijd voor een rustige tocht door het Zuidhollandse polderland, dat weer z'n eigen schoonheid en bekoring heeft. 't Gaat op Vianen aan, maar niet langs de kortste weg. Welnee, de binnenwegen mogen dan niet zo best zijn, het is er veel mooier!

Eerst langs de slingerende Linge met telkens weer verrassende uitzichten, door dorpen en miniatuurstadjes waar de tijd schijnt stil te staan.

Dan koersen ze bij Leerdam, met z'n beroemde glasfabriek, op de Lek aan.

En tijdens de grote rust aan de hoge

dijk, met het uitzicht over de brede rivier, gaan er stemmen op om de club niet te ontbinden als ze weer thuis zijn. De V.V.V. moet blijven bestaan, dan kunnen ze volgend jaar misschien wéér zo'n fijne tocht maken. Hè, ze verlangen er nu al naar! Als meneer en mevrouw tenminste óók mee gaan!

„Zo, zo”, glimlacht de leider van het enthousiaste stel. „k Geloof dat jullie 't nogal naar je zin gehad hebt, deze week!

Zijn die strenge bovenmeester en z'n vrouw 'n beetje meegevallen?"

'n Beetje meegevallen? 't Is met hen juist reusachtig geweest! En dan is 't Herman Dogger, die als oudste, wat haperend en stotterend, maar eerlijk gemeend mevrouw en mijnheer bedankt voor al hun zorgen en hun fijne leiding. „Eén hoeraatje voor meneer, jongens!”, besluit hij opgelucht. En de schippers op de Lek kijken verwonderd op bij zó'n daverend gejuich!

„Nou nog een hoeraatje voor mevrouw! Hiep, hiep, hiep.....!” En wéér dreunt het over 't wijde water!

„Al goed jongens, al goed”, wuift mijnheer. „Geen dank hoor, wij hebben even goed als jullie een heerlijke week gehad. En weet je wat ik haast het mooiste heb gevonden? Dit: dat we met elkaar zo'n hechte en echte gemeenschap hebben gevormd.

God heeft ons wel gezegend in alles, wees Hem daarvoor dankbaar. Dat is het belangrijkste. En nu gaan we eens eindigen, want thuis wachten ze op ons. Maar zullen we nu alvast afspreken, dat we volgende week nog eens 'n avondje bij elkaar komen? Oude herinneringen ophalen! En het logboek en de foto's bekijken!”

Oké. Woensdagavond in het meestershuis. En dan nu opgestapt voor de laatste étappe, via Vianen en zijn Lekbrug.

UTRECHT

Daar voelen zij zich weer „op eigen terrein”. 't Is Utrechts grondgebied. Maar daarom zijn ze nog niet in hun eigen dorp!

Toch schiet het nu hard op. Kijk, daar in de verte wenkt Utrechts trots, de hoge Domtoren, al. En als wij hun hoofdstad gepasseerd zijn, gaat het snel op huis

aan. De omgeving wordt weer bekend — daar zijn de eerste huizen al. Dan: bellen jongens, bellen! Heel het dorp moet 't weten dat de v.v.v.-ers terug zijn!

En overal komen de mensen op het schelle belgerinkel te voorschijn. Groeten over en weer, wuiven en zwaaien — ha, nu voelen zij zich echte wereldreizigers, beroemde dorpsgenoten, teruggekeerd van een lange en gevaarvolle expeditie!

Niemand gaat nog langs de kortste weg naar huis. Nee, ze zijn op 't Kerkplein samen gestart, daar gaan ze dus ook uit elkaar. Maar éérst maken ze een „erondje” en passeren langzaam alle huizen waar een v.v.v.-er woont. En maar bellen! Ziezo, dan weten vader en moeder alvast dat zij op komst zijn!

Het wordt een enorme stoet. Want al wat fietsen kan, sluit zich achter de v.v.v.-ers aan, ouders, broertjes en zusjes, vriendjes en vriendinnetjes. En zó doen zij hun triomfantelijke intocht — de politie moet er zelfs aan te pas komen om in de toch al drukke Dorpsstraat ruim baan te maken. Voor 't eerst en voor 't laatst zijn ze oorzaak van een verkeersopstopping!

Kerkplein — Eindpunt! Afstappen. Het is voorbij, de zwerftocht van de v.v.v.-ers zit er op. Gauw maakt mijnheer Mulder nog een laatste foto van de blijde aankomst — dan komt hij handen te kort voor 't afscheid.

„Geen dank, wel thuis allemaal”, lacht hij blij. „Jullie weten nou de weg alleen wel hè?” En voor Aart Roelofs heeft hij nog iets extra's! Maar vóórdát zij uiteen gaan, roept hij met 'n daverende stem: „Een driedubbel dik hoera voor onze v.v.v., jongens en meisjes! Daar gaat-ie! Hiep, hiep.....”

„Hoera, hoera, hoera!” schalt het tegen de oude toren.

„En voor meneer en mevrouw!” brult Bert boven alles uit: „Lang zullen ze leven! Hiep, hiep.....”

Het oorverdovend gejuich uit wel honderd monden doet de duiven op de torentrans verschrikt weg fladderen. Wat 'n herrie ineens! En waarom?

Omdat de meisjes en de jongens van de v.v.v. weer heelhuids thuis zijn, koert een wijze dikke doffer tot zijn vrouwtje. v.v.v., dat zijn Veertien Vrolijke Vrienden. Die hebben 'n reuze-tocht gemaakt en zijn op hun fietsen veel verder weggevlogen dan wij ooit geweest zijn. Je merkt zeker wel dat zij 't geweldig naar hun zin hebben gehad! Maar nu schijnen ze toch ook weer blij te wezen, dat zij op 't oude nest terug zijn! Zou ik ook, want: Oost West, thuis best, zeggen de mensen altijd. Kom maar mee, het wordt weer rustig op 't Kerkplein.

En haastig vliegt het duivenpaar naar het vaste plaatsje in de toren. Beneden zien zij de laatste v.v.v.-er huiswaarts gaan. (SLOT)

